

Võ Tướng Cướp Cô Dâu

Contents

Võ Tướng Cướp Cô Dâu	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	29
13. Chương 13	33
14. Chương 14	34
15. Chương 15	37
16. Chương 16	39
17. Chương 17	41
18. Chương 18	44
19. Chương 19	48
20. Chương 20	52
21. Chương 21	56
22. Chương 22	58
23. Chương 23	60
24. Chương 24	62
25. Chương 25	64
26. Chương 26	66
27. Chương 27	68
28. Chương 28	70
29. Chương 29	72
30. Chương 30	74
31. Chương 31: Kết Thúc	76

Võ Tướng Cướp Cô Dâu

Giới thiệu

Nói về người đứng đầu trong 16 vệ tướng quân của Đại Đường, vậy mà khí chất tàn mát trên người h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-tuong-cuop-co-dau>

1. Chương 1: Tiết Tử

“Khụ khụ! Khụ khụ khụ.....” Thanh âm kịch liệt ho khan không ngừng vang lên, vừa gay gắt lại vừa dồn dập.

Vị thuốc tràn ngập mãn phòng khiến mọi người không nhìn được khe che mũi, một lão nhân tóc bạc trắng nằm trên giường, cạnh bên là 1 cô gái đang lo lắng xoa ngực cho lão.

“Gia gia, uống nước đi.” Cô gái bung lên một chén trà, đưa tới bên miệng lão nhân

Lão nhân thở phì phò, nuốt vào một ngụm rồi nâng bàn tay hơi run run đem cái chén đẩy ra. “Không cần..... Lâu Đậu..... Gia gia hi vọng người giúp gia gia một việc..... Khụ khụ.....” Quay đầu nhìn cháu gái, lão còn một tâm nguyện duy nhất chưa hoàn thành.

Chớp chớp đôi mi thanh tú, Trầm Lâu Đậu âu lo nói “Gia gia, ngài trước nghỉ ngơi đi, muốn nói gì chờ đến khi thân thể khá hơn vẫn chưa muộn a.” Gia gia thân mình ngày càng lụn bại, nếu bệnh tình không thuyên giảm thì e.....

Lão nhân chậm chậm lắc đầu, ánh mắt có chút rã rời. Run rẩy đặt bàn tay già nua lên tay nàng, lão nghẹn ngào nói: “Lâu Đậu, coi như giúp gia gia hoàn thành tâm nguyện....cuối cùng đi.”

Hốc mắt hồng lên, nàng cố nén những giọt lệ sắp tràn mi, nức nở nhẹ giọng, “Gia gia..... Ngài đừng như thế, ngài nói, Lâu Đậu nghe.”

Thấy nàng chịu thỏa hiệp, Lão nhân rưng rưng nở nụ cười, “Người nên biết, người..... vốn có một bá mẫu*.” Nghĩ đến chuyện xưa, nếu biết mọi việc rồi sẽ nên cơ sự này, trước kia lão đã không hành động như vậy. Ngày qua ngày, lão phải cố vượt qua nỗi ân hận trong lòng, sự day dứt khôn nguôi tra tấn tâm trí lão..... Nữ nhi của lão số khổ a, nàng đến nay rốt cuộc ra sao? Trước khi nhắm mắt, liệu lão có được gặp nàng thêm một lần

* Bá mẫu: bác ruột chị của bố ^^!

“Ta biết.” Trầm Lâu Đậu chậm rãi gật đầu, đáp.

Từ khi có ký ức đến nay, nàng chỉ nhớ có người như vậy tồn tại. Trong nhà, nói về bá mẫu là điều cấm kỵ, tuyệt đối không thể đề cập tới. Bởi khi còn trẻ, nàng đã cùng người khác bỏ trốn, cắt đứt quan hệ với cả gia đình.

“Bá mẫu người năm đó không để ý đến sự ngăn cản của ta, vẫn là theo người trốn đi..... Ta đã cắt đứt quan hệ cha con với nàng, cũng không cho phép nàng trở về, kể từ đó đến nay..... Ta không gặp lại nàng thêm lần nào nữa.” Nghĩ đến dĩ vãng, hai mắt lão nhân đắm lệ mơ màng; Đôi mắt sụp xuống, lão buồn bã chuyển hướng nhìn về phía bàn tay vì già cả mà trở nên khô héo của mình, phía trên dường như vẫn còn phảng phất cảm giác năm đó tát nữ nhi một cái dư ôn*

* dư ôn : theo văn cảnh này là một cái tát mạnh để lại dư âm không dứt ^^!

“Gia gia.....” Trầm Lôu Đậu cúi đầu, đối với loại sự tình này, nàng là vẫn bối nên không thể đưa ra ý kiến.

Khuôn mặt tang thương của lão nhân lộ vẻ nồng đậm hối ý , “Giúp gia gia một việc, con hãy mau đi tìm bá mẫu của con trở về.” Lão hi vọng thân thể già nua yếu ớt này có thể chống đỡ được thêm một thời gian nữa. “Khụ khụ! Khụ khụ khụ.....” Lồng ngực truyền tới cảm giác bức bách, lão lại một lần nữa không áp chế nổi cơn ho, ho đến mức toàn bộ thân mình đều phát run, buộc chặt.

“Gia gia!” Nàng không ngừng vỗ lưng lão, nhưng trận ho kịch liệt vẫn chưa chấm dứt.

Trong giây lát, lão nhân cảm thấy yết hầu có vị ngọt, mùi tanh toát ra, khê hé môi –“Khụ!” Một hồi ho khan thanh cuối cùng vang lên, thuận đường thổ ra thứ vướng mắc trong họng. Từ từ đưa tay rời miệng, trên đó quả nhiên hiện lên một màu đỏ chói mắt.

“Gia gia.” Trầm Lôu Đậu hoảng sợ, từ bên giường bật dậy, vội vội vàng vàng toan chạy ra ngoài tìm đại phu.

“Lâu, Lôu Đậu.....” Lão nhân khí lực suy yếu gọi.

Vừa định đi thì nghe thấy tiếng lão, nàng lật đật chạy lại giường : “Gia gia, ta đi tìm đại phu về đây, ngài đừng nói chuyện nữa!”

Lão nhân lắc đầu, “Lâu Đậu..... Con hãy đáp ứng gia gia..... Mang bá mẫu của con trở về..... Có như vậy gia gia chết cũng không hối tiếc.....” Bản thân mình có thể trụ được bao lâu, trong lòng lão đương nhiên hiểu rõ.

Huống hồ, cháu gái đáng thương của lão, nếu không đi như lời lão bảo, chỉ sợ..... Thừa dịp lão còn có khí lực nói chuyện, bằng mọi cách, lão muốn để nàng rời khỏi chốn này.

Trầm Lôu Đậu nín nhịn những giọt lệ đang chực trào trên khóe mi, “Lâu Đậu đáp ứng ngài! Ngài đừng như vậy!” Nàng làm sao có thể trở mặt nhìn gia gia cứ như vậy tiếp tục cầu xin?

Nghe được nàng hứa hẹn, lão nhân mới an tâm chậm rãi nhắm mắt, tùy ý để suy nghĩ của mình chìm vào trong bóng tối, loáng thoáng bên tai như nghe được tiếng kêu thất thanh của nhi nữ yếu đuối –

Cha..... Cha.....

Trầm Lôu Đậu xoay người lao ra khỏi phòng, một bên hô to, “Cha! Ngài mau tới a! Cha –”

Tiếp đến, cũng do đây là tác phẩm đầu tay, nên ta không thể giữ nó ột mình mình được, ta muốn tặng tác phẩm này cho những người ta iu quý nhất nhất, những người từng cùng ta làm mưa làm gió trong nhà Quảng Hằng, hắc hắc! *cười nham nhở*

Kể đến đầu tiên chắc chắn sẽ là QH, người đã hết sức thông cảm cho ta trong việc ta chậm chạp edit từng chap, nàng cũng là người dẫn dắt ta vô con đường edit này, ta iu nàng ý lắm lắm lắm luôn a! ^^ . Đi sau tất nhiên sẽ là siêu cấp sắc nữ Han, người luôn chịu khó tìm tòi những truyện đỉnh cao của H, cũng là đỉnh cao của đỉnh cao BT) (các nàng mà đọc xong mấy truyện nàng ý giới thiệu không đi cấp cứu vì thiếu máu thì thật là phí!) , rồi còn nàng Nhím dễ thương , cùng Bộ trưởng bộ ngoại giao Quinn xinh đẹp >”

2. Chương 2

Đường Cao Tông năm thứ hai - Trường An

Một chiếc xe ngựa tinh xảo chậm chạp tiến vào thành Trường An. Từ xưa đến nay, Trường An vốn nổi tiếng nhờ có nhiều đoạn đường lớn, dư sức chứa 4 chiếc xe cùng thông dong tứ hành.

Giờ ngọ sắp điểm, phố phường đông đúc tấp nập, tiếng nói tiếng cười ồn ào, nơi đây tập trung đủ loại người, phân biệt nhau từ ngoại hình đến thói quen giao tiếp. Những thứ ngôn ngữ kỳ lạ không ngừng vang lên từ hai bên đường khiến cho ai lần đầu đặt chân đến Trường An đều cảm thấy bản thân như được mở rộng tầm mắt.

Xe ngựa ì ạch dừng lại trước một gian tử lâu, mã phu lưu loát nhảy xuống, nhanh chóng chạy tới phía sau xóc lên tấm màn che, gã kính cẩn lên tiếng : “Tiểu thư, chúng ta đã đến nơi.”

Phía sau lớp màn là hai thiếu nữ duyên dáng ngồi dựa vào nhau. Thấy mã phu, nàng nha hoàn mặc bộ xiêm y vàng nhạt, trên đầu cột hai bím tóc nhỏ điểm tinh giơ tay, nhẹ nhàng lay lay chủ tử đang nhắm mắt dưỡng thần.

“Tiểu thư, xuống xe thôi.”

Vừa mới chớp mắt được một lát, thiếu nữ trong xe chậm rãi mở ra đôi làn thu ba còn ần ần sương mù, che miệng thanh tú khẽ ngáp, con ngươi nhu nhu ánh lên vẻ mơ màng bất đắc dĩ, chớp mi mấy cái, “Ừm.” Tiếng nói mềm mại hơi chút khàn khàn, nom thập phần đáng yêu.

Nha hoàn mỉm cười, bước xuống trước rồi xoay người lại, đưa tay đỡ chủ tử xuống theo.

Mã phu đi theo gã sai vặt của tử lâu, đem xe ngựa cùng đồ đạc dàn xếp ổn thỏa. Thiếu nữ cùng nha hoàn được tiểu nhị dẫn đến lầu hai của nhã tòa nghỉ ngơi

“Tiểu thư, uống chén trà nóng đi.” Nha hoàn kêu tiểu nhị bưng lên chung trà nóng.

Nhất cử nhất động của hai người đều khiến những người xung quanh chú ý, thời này Đại Đường phổ biến hình mẫu nữ tử mặc quần áo lộ hơn phân nửa, phô ra sắc thái tiên diễm, trâm cài đầu là dây hoa được kết vô cùng tinh xảo, cầu kỳ. Thế nhưng cô gái mới vừa xuất hiện kia lại ăn mặc bất đồng, tựa như nàng tú nữ mộc mạc khoác lên mình bộ xiêm y mang sắc ngà của nguyệt quang, mái tóc dài chấm lưng mềm mại như tơ lụa được gài lên cẩn thận, vài lọn phía phải đầu buông xõa dịu dàng, tùy ý gió thổi mà tha thướt bay bay.

Mẫu đơn diễm lệ tuy là đế hoa trong muôn hoa, nhưng mùi thơm ngát của Sò cúc xem ra cũng không kém cạnh so với vị mẫu đơn mi mạo ấy. Ngọc nữ thoát tục với khí chất tựa hoa cúc khiến cho người ta nhìn không được đem ánh mắt ngưỡng vọng mà hướng về phía nàng.

Khuôn mặt皎 皎 trắng nõn được khảm một đôi thủy mâu trong suốt, chiếc mũi khéo léo tinh tế, hé ra đôi môi hồng nộn, nàng nếu không phải là trang quốc sắc thiên hương thì cũng là bậc mỹ nhân khả ái xinh đẹp tuyệt trần.

“Tiểu thư, kinh thành lớn như vậy, chúng ta làm cách nào để tìm người đây?” Nha hoàn thở dài, không ngừng nhìn chủ tử từ nhà mình. Thân thể tiểu thư trước nay luôn yếu ớt, lão gia tử để tiểu thư đi ra ngoài tìm người, đây không phải là tra tấn tiểu thư sao?

Trầm Lâu Đậu khẽ thở dài, quay đầu nhìn cảnh phố phường phồn hoa, “Tấn nhân sự, nghe thiên mệnh đi.”

* Lần này ra ngoài tuy gánh trách nhiệm quan trọng là đi tìm bá mẫu, nhưng thăm sâu trong thâm tâm hơn ai hết nàng hiểu được, gia gia đang thay nàng an bài đường lui.

* câu này được hiểu là : tất cả mọi việc hãy cứ phó mặc cho ông trời ^^!

Nha hoàn còn muốn nói gì đó, nhưng ngó thấy mã phu đang tiến vào, Trầm Lâu Đậu tinh ý lập tức hướng nàng khoát tay. Hậm hực liếc xéo người đang bước đến, ánh mắt hiện lên vẻ chán ghét rõ ràng, tiểu nha hoàn thực không thoải mái mà di dời tầm mắt.

“A Phúc, mọi việc chuẩn bị tốt rồi chứ?”

Hắn lộ ra nụ cười hiền hậu, gãi gãi đầu, “Tốt, thưa tiểu thư.”

Vừa đúng lúc tiểu nhị bưng thức ăn tới, Trầm Lâu Đậu liền hòa nhã kêu hắn ngồi xuống cùng ăn. Ba người im lặng dùng cơm, thỉnh thoảng nàng cùng nha hoàn trao đổi với nhau đôi lời .

Một tiểu mỹ nhân tú lệ như vậy nhất định sẽ thu hút mấy tên đàng đở tử đến quấy rầy.

“Đã quấy rầy cô nương.” Một nam tử mặc hoàng sam không biết xuất hiện tự lúc nào.

Ngước mắt nhìn hắn, mày liễu thanh tú khẽ chau lại, sau ôn hòa giãn ra, Trầm Lâu Đậu uyển chuyển đáp, “Chào công tử.” Thanh âm vững vàng, kiên định, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân tuy có mỉm cười nhưng cũng chỉ là chiếu theo phép tắc mà nàng được giáo dưỡng.

“Tiểu sinh Hoàng Nghĩa, không biết cô nương từ nơi nào đến?” Nam tử mặc hoàng sam hỉ hả phô ra nụ cười mà hần tự cho là rất tiêu sái.

Lướt nhìn qua, răng của hắn vàng như chanh, khuôn mặt nom giống các vị lão bá trong thành, thế mà dám tự xưng tiểu sinh? Nghĩ đến đây nàng không nhịn được liền nhoẻn cười e ấp .

Con người chốn kinh thành thực kỳ quái! Rõ ràng lão đến độ có thể làm cha của nàng, vậy còn mặt dày tự nhận mình là “tiểu sinh” , thật lạ a!

Thấy giai nhân nở nụ cười, họ Hoàng ngây ngẩn choáng váng. Nhìn lúm đồng tiền nơi nàng ôn nhu động lòng người, nước miếng của hắn trông như sắp nhỏ ra đến nơi, hận không thể tiến đến đoạt lấy nụ cười khả ái trên khuôn miệng nhỏ nhắn, xinh xắn ấy.

“Hoàng công tử, chúng ta vốn không quen biết, chuyện của chúng ta tựa hồ đâu có liên quan gì đến ngài ?” Trùng mắt nhìn cái miệng toàn nước miếng của gã đấng đồ tử, tâm trí nha hoàn thập phần phòng bị.

Chớp mắt sững sốt, Hoàng công tử hạ khóe mi run rẩy, tiếp tục cười nói: “Tiểu nha đầu sao lại nói như vậy? Gặp nhau tất nhiên là hữu duyên a, hôm nay có thể gặp gỡ, không biết Hoàng mỗ đã tu được phúc khí mấy đời rồi?”

Khóe miệng nha hoàn khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười giảo hoạt . Cổ tình dùng thanh âm khiến cho toàn bộ lầu hai có thể nghe thấy, nàng oang oang đáp lại :“Đúng vậy, lão bá đi thu rác vừa rồi cùng người cũng coi như hữu duyên a.” Cốc mà cũng đòi ăn thịt thiên nga? Phi! Sao không soi gương xem bộ dạng của mình trông như thế nào? Đã sắp thành lão nhân gia thì chớ, lại còn cộng thêm vào đó dáng vẻ lưu manh, ai nhìn cũng thấy cực kỳ chán ghét !

Lầu hai của nhã tòa lập tức xôn xao, vài đạo tiếng cười đi kèm với những âm thanh nhạo báng không hề khách khí truyền tới.

Bị châm chọc như vậy, họ Hoàng đương nhiên thấy khó chịu, sắc mặt trầm xuống,“Người nói cái gì? Tiện nha đầu! Ta cùng chủ tử của người nói chuyện, tiện tì nhà người có quyền gì mà xen mồm vào?”

Nha hoàn tức nổ mồm, đập bàn đứng lên, định bụng nói với hắn vài câu khó nghe khiến hắn mất mặt. Nhưng chỉ mới hé miệng, một thanh âm du dương êm ái đã khe khẽ vang lên.

“Hoàng công tử, thỉnh tha thứ Tiểu Lục vô lễ.” Trầm Lâu Đậ cất tiếng trước, đồng thời liếc nha hoàn một cái, không cho nàng lại lăm chuyện.

Nàng thâm nghĩ, vừa vào thành không nên khiến người khác quá chú ý, lại càng không mong mới ngày đầu tiên đặt chân đến đây đã được hãnh diện thẳng tiến nha môn, cùng bộ khoái uống trà nói chuyện phiếm.

“Không quan trọng, không quan trọng.” Liếm liếm môi, Hoàng công tử nhìn tiểu mỹ nhân, thật sự là càng nhìn càng có hương vị!

“Hoàng công tử, chúng ta còn phải dùng cơm. Thân thể ta vốn không tốt, ăn cơm không tiện tiếp chuyện ngài.” Trầm Lâu Đậ rũ mắt xuống, thực khách khí ám chỉ với hắn.

“Không cần bận tâm! Ta cùng các người ăn. Thích ăn cái gì cứ gọi tận lực, tất cả đều tính cho ta là được rồi!” Hoàng công tử hào phóng vỗ vỗ ngực, một chút cũng không nghe ra ý tứ người ta đang muốn đuổi hắn.

Tự nói xong mục đích của bản thân, hắn không ngại ngừng hương về phía A Phúc đặt mông ngồi xuống, thuận tiện còn muốn sờ bàn tay phần nộn của tiểu mỹ nữ. Quái lạ, tại sao cứ nhiên lại thấy trên tay có cảm giác đau đớn?

3. Chương 3

Mã phu đang ngồi bên tức khắc đứng lên, nhanh gọn bắt lấy cổ tay hắn.

Một vỏ hạt dưa màu đen chuẩn xác từ trên mặt hắn rơi xuống nhưng không mấy ai để tâm.

“Công tử, chuyện này dường như có phần không thỏa đáng, ngài đừng như vậy nữa được không?” Trên khuôn mặt hiền hậu của A Phúc ngập tràn ý xin lỗi, hần nghiêm nghị cúi đầu thỉnh cầu.

Người ngoài nhìn vào đương nhiên không thấy được, hần chỉ cần cầm tay đã khiến cho gương mặt gã họ Hoàng kia biến sắc.

“Ách.....” Cổ tay truyền đến cảm giác đau nhức làm cho gã nhin không được liền than nhẹ một tiếng, sắc mặt dần dần trắng bệch, “Ta đã biết, ta đã biết!” Hần lập tức ngộ ra, hạ nhân này thực không phải là người đơn giản.

“Đủ rồi, buông tay.” Trầm Lâu Đậu nhướng mi, không hờn giận khê quát một tiếng.

“Dạ, vâng thưa tiểu thư, A Phúc thất lễ.” A Phúc buông lỏng tay, đáy mắt ánh lên chút tinh quang, khóe môi hơi nhếch lên.

Tiểu Lục nhìn động tác của hần, chịu không nổi, lộ liễu quá đi!

“Xin lỗi, xin lỗi, quý rầy!” Hoàng Nghĩ ôm cổ tay, sắc mặt hết xanh lại trắng, hoang mang rối loạn nói xong liền vội vàng ly khai.

Mọi người ở lầu hai đang xem kịch dở đành buồn bực quan sát hần kích động chạy trốn. Không hiểu vị Hoàng công tử kia tại sao lại không tiếp tục đùa giỡn mỹ nhân mà đột nhiên lại chạy đi như có lửa đốt mông vậy?

Trầm Lâu Đậu rũ mắt nhìn A Phúc ngồi xuống, thở hắt ra; Yên lặng ngồi trở lại ghế, thuận tay lôi kéo nha hoàn bên người cùng ngồi xuống tiếp tục dùng cơm.

Lầu 2 của tửu lâu này tuy nói là nhả tòa, nhưng thật ra mỗi bàn chỉ được ngăn cách với nhau bằng 1 tấm màn trúc, từ chỗ ngồi của Trầm Lâu Đậu hướng lên là bàn của một đôi nam tử.

Hai người đó ngồi đối diện nhau, một bên khoác trên mình bộ hắc xiêm y uy vũ, mà người còn lại một thân thanh bạch nho sam, hương trà trên bàn nồng đậm tản mát.

Nam tử mặc hắc y mỉm cười, trên khuôn mặt lãnh khốc có một tia hơi thở nhã nhặn, cùng võ y trên người hần tuyệt không xứng đôi. “Không nghĩ người sẽ ra tay hỗ trợ.” Hần nâng chén hướng nam tử kia nói.

Diện mạo của bạch sam nam tử nho nhã tuấn tú, khí chất trầm ổn, khiến cho người ta có cảm giác phẳng phát như ánh trăng sáng, sáng tỏ ấm áp, đôi môi mỏng khê nhếch lên.

Khê nhếch miệng đáp lại, khuôn mặt anh tuấn của hần ánh lên vẻ bất đắc dĩ, nụ cười ẩn giấu một cỗ khí phách nom thập phần quỷ dị!

Mâu quang không ngừng chuyển động, đôi đồng tử ngăm đen thâm thúy chuyển hướng đến ba người cách đó không xa, nháy mắt ngừng một chút trên người nam phó, rồi sau đó dừng lại ở khuôn mặt yêu kiều cạnh bên, đôi mắt lóe sáng.

“Mỹ nhân diễm lệ kiều đó mà người còn thấy lạ ư? Nói đi, tại sao lại chịu ra tay hỗ trợ?” Hắc y nam tử tò mò hỏi.

Nói đến người trước mặt này, hần ta suốt ngày ở trong hoàng cung đi đi lại lại, có loại mỹ nhân xinh đẹp nào mà hần chưa từng thấy qua? Chưa nhìn nhiều đến mức phát nhảm? Huống chi kia chỉ là một đóa hoa nhỏ.

“Có sao?” Bạch sam nam tử nhẹ mím môi, ánh mắt không suy chuyển, đôi mắt đầy thâm ý vẫn nhìn thẳng về phía trước.

Hắc y nam tử khoát tay, nhẹ xuy một tiếng, “Làm trò”.

Luận võ công, hần không phải là người giỏi nhất, nhưng ánh mắt hần chưa từng nhìn sai. Mới rồi lúc nam phó ra tay bắt tên đặng đồ tử, người bên cạnh hần rõ ràng chỉ trong thoáng chốc đã mau lẹ nhặt hạt dưa trên bàn lên, thuận đường bắn thẳng về phía tên đầu heo nọ.

Bạch sam nam tử không đáp lời, lẳng lặng nhìn vị nam phó đang đứng lên, thấp giọng nói với chủ tử mấy câu rồi xoay người rời đi, trên bàn lúc này chỉ còn hai cô nương tao nhã. Đợi cho đến khi nam nhân kia

hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, hai nàng mới thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt tuyệt diệu thoáng hiện lên nụ cười chân tâm thật ý.

Nàng tròn mắt nhìn cảnh sắc bên ngoài, thủy mâu nom rất có thần, đôi môi hồng nộn khê hé ra nụ cười đến thập phần chói mắt, nhưng cũng mười phần đáng yêu.

Hắc y nam tử nhìn theo hướng nam tử mặc bạch sam, đánh giá một hồi rồi nói: “Quả là một mỹ nhân thanh lãnh”. Bất quá thật là kỳ quái, tại sao dung mạo của mỹ nhân này lại trông quen mắt đến vậy?

Đối với cách suy nghĩ của hắn, bạch sam nam tử không nói thêm gì, nhấp một ngụm trà nóng, “Chẳng phải Ninh Như cũng là một mỹ nhân thanh tú sao?” Hắc y nam tử cười cười hỏi lại.

Hắc y nam tử sửng sốt, rồi sau đó cười lắc đầu, “Nữ tử kiêu đó không hợp khẩu vị của người.” Ninh Như là thê tử của hắn, hai người mới bái đường thành hôn trước đó vài ngày.

“Vậy theo người, ta nên thích mẫu cô nương như thế nào?” Bạch sam nam tử đến lúc này mới dời mắt về phía hắn.

Hắc y nam tử suy nghĩ một lát, “Ta nhớ rõ..... Uất Trì đại nhân thích nữ tử tài mạo song toàn, thân thể đầy đà diễm mỹ.”

Bạch sam nam tử – Uất Trì Tú nghe vậy lạnh lùng liếc bạn tốt một cái, “Tổng Diệu Văn, người cố ý có phải không?” Ngữ khí lạnh như băng vang lên.

Tổng Diệu Văn nhún nhún vai, hai tay nhất quán, “Chịu nhân chi thác, trung nhân việc.” * Hắn cũng không phải tự nguyện nhắc tới Uất Trì đại nhân a, là do hai người cùng làm quan tại Hàn Lâm viện, mặt khác lại thường xuyên gặp gỡ. Mỗi lần chỉ cần hé thấy mặt hắn là Uất Trì đại nhân lại nhờ hắn khuyên A Tú sớm ngày lo việc thành thân, điều đó khiến hắn thấy vô cùng khó xử.

* : ý câu này là, một khi đã nhận ủy thác của người khác thì ắt phải làm tròn trách nhiệm ^^

Uất Trì Tú bất vi sở động*, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, “Không cần giả ngu, người đang chờ để xem kịch vui thì có!” Hắn một câu đâm trúng tâm tư của bạn mình.

#339966;*bất vi sở động: không làm gì cả.

Gật đầu không chút khách khí, Tổng Diệu Văn cười tươi rói, “Chuyện này thật sự rất thú vị!”

Nhìn bộ dạng đắc ý của hắn, Uất Trì Tú nhin không được cười lắc đầu, “Cha ta lại nói gì với người?” Tính tình của vị bằng hữu này hắn sớm đã trở nên quen thuộc.

“Còn không phải là bảo ta khuyên người sớm thành thân? Phụ thân người nói người đã trưởng thành, 16 vệ tướng quân trong triều nay chỉ còn lại mỗi người chưa thành gia lập thất. Uất Trì gia cũng chỉ có người để duy trì huyết mạch, hy vọng người nhanh nhanh chóng chóng giúp người trở thành một lão nhân gia tối ngày ngâm kẹo chơi đùa cùng cháu.” Tổng Diệu Văn nói xong liền nhấp ngụm trà. Uất Trì đại nhân không dám trực tiếp nói với A Tú điều này, lão chỉ nói với hắn, có thời gian là nói, nói đến lỗ tai của hắn cũng cảm thấy dài ra.

Thân là hậu thế của khai quốc công thần Uất Trì Cung* đại nhân, ngoại hình của A Tú thật sự không giống một võ tướng, rõ là người đứng đầu trong 16 vệ tướng quân nhưng lại mang vẻ ngoài tuấn dật cùng khí chất thanh nhã, so với Hàn Lâm học sĩ đương triều nom còn giống hơn.

#339966;(Uất Trì Cung, tự Kính Đức là một trong những võ tướng tài hoa bậc nhất thời Tùy Đường, tương truyền ông mặt đen như than, sau lại khuyên hoàng đế không được ông tức giận vung trường tiên đánh vào cột gãy trường tiên đã theo ông từ thời lập nghiệp, ông ngựa mặt than: Roi còn, người còn, roi mất người mất, sau đó đâm đầu vào cột tự vận, Để biểu lộ tấm lòng trung trinh liều chết can vua.)

Nếu ai không biết nhìn hai người bọn họ đứng chung một chỗ, không mười thì cũng đến tám, chín người kêu hắn là tướng quân, còn gọi A Tú là đại nhân, thật sự là đầu đuôi lẫn lộn!

Nhưng Uất Trì đại nhân cũng thuộc dạng cao lớn, thể trạng lại hùng tráng uy mãnh, bộ dáng mười phần thì cả mười giống võ tướng, sao A Tú trông lại không giống Uất Trì đại nhân a?

“Bởi vì ta lớn lên giống nương.” Uất Trì Tú đột nhiên nói.

4. Chương 4

Tống Diệu Văn ngỡ ngàng, “Ta cái gì cũng chưa nói.” Quá lợi hại đi! Đến việc trong lòng bằng hữu nghĩ gì mà hắn cũng biết?

Liếc mắt xem thường, Uất Trì Tú hừ nhẹ một tiếng, “Suy nghĩ của người đều viết ở trên mặt.” Còn nói là Hàn lâm học sĩ? Nghĩ cái gì đều khắc lên trên mặt như thế ai mà chẳng thấy được? Cứ vậy mà sống trong chốn quan trường bon chen, chẳng lẽ hắn muốn bản thân ngày càng tụt dốc?

“Có đến nỗi ấy không?... Nhưng ta hỏi thật, người không thấy bộ dạng cô nương này nhìn có vài phần quen mắt sao?” Tống Diệu Văn nhin không được hỏi.

“Không biết.” Hắn không chút nghĩ ngợi trả lời. Hắn chỉ có thể đoán được cô nương này hẳn không phải là người Trường An, y phục trên người nàng trông bảo thủ hơn rất nhiều so với nữ tử thành Trường An. Nàng không để lộ cái gáy trắng nõn, không mặc sa mỏng như sở thích của các cô nương đương thời, cũng không gài khăn ở tay áo như họ.

“Ra vậy.” Cau mũi, Tống Diệu Văn nghe câu trả lời của hắn nhưng trong lòng lại cảm thấy không thích hợp. “Thân thủ của vị nam phó vừa giữ tay Hoàng công tử kia xem ra cũng không đơn giản”.

Tuy là A Tú xuất thủ trước một bước, nhưng trông cách vị nam tử hiền hậu thành thật kia trụ tay đối phương mà gân xanh trên tay chỉ khẽ nổi lên, hơn nữa lại làm sắc mặt đối phương đột nhiên trở nên trắng bệch, hẳn ai nhìn cũng đoán được cánh tay bị cầm ấy chịu bao nhiêu đau đớn.

“Ừm.” Thân là võ tướng, Uất Trì Tú đương nhiên biết thân thủ của nam tử kia tốt ra sao. Chỉ cần nhìn bộ pháp, lắng nghe hơi thở cùng nhìn các động tác di chuyển của hắn là có thể nhận ngay ra được nam tử kia vốn là một cao thủ.

Nữ tử bình thường hoàn toàn không có khả năng có cao nhân hộ tống như vậy, hay là bọn họ đến Trường An có chuyện quan trọng muốn làm?

Uất Trì Tú đột nhiên thấy nực cười với suy nghĩ của chính mình. Hắn chưa từng nghĩ tới chuyện chỉ mới gặp mặt lần đầu, hắn đã hiếu kỳ xem cô nương đó muốn làm gì?

“Đúng rồi, nương ta nhờ ta chuyển lời tới người, khi nào có thời gian rảnh thì nhớ ghé qua thăm nàng, nương rất nhớ người.” Tống Diệu Văn cúi đầu cắn hạt dưa, nghĩ đến lời căn dặn của mẫu thân đại nhân.

Nghĩ đến Tống phu nhân, ánh mắt Uất Trì Tú toát lên vẻ ám áp và hoài niệm: “Vân di độ này có khỏe không?” Ngày trước, khi phụ thân bận việc triều chính, chẳng mấy khi quan tâm đến hắn. Mẫu thân lại sớm về trời, hắn giống như đứa trẻ không ai cần đến, chưa một lần được cảm nhận được sự ấm áp, chỉ đến khi Vân di xuất hiện.....

Vân di vốn là thê tử của vị quan dưới quyền phụ thân. Từ khi đến ở nhờ tại uất Trì phủ, nàng hết lòng chở che thương yêu hắn, mọi khiếm khuyết về tình thân trong hắn đều được nàng bù đắp trọn vẹn. Từ trong thâm tâm, hắn coi nàng như một người mẹ thứ hai.

Nếu không có nàng ngày đêm không quản vất vả chăm lo cho hắn, e rằng đến hôm nay hắn cũng không thể làm thống soái của 16 Vệ tướng quân.

” Ai rồi cũng sẽ có lúc không tránh khỏi bệnh tật (*), nàng muốn ta nhắn với người, đừng có dại mà chết già ở trong cung, hãy nhanh nhanh chóng chóng cưới lấy một thê tử.” Tống Diệu Văn đôi lúc thấy không chịu nổi sự rầy rà của mẫu thân, thê tử mới cưới về nhà có mấy ngày mà bà đã bệnh nàng chăm chặp, chỉ chuyên tâm đối phó với hắn cùng trượng phu.

(*) : câu này nguyên văn là Trâu khỏe cũng còn có lúc ngã quy ,ta thấy phô quá nên sửa,đọc thấy lạ các nàng cũng ðùng nói a ^^!!!

“.....” Uất Trì Tú bất đắc dĩ thở dài, tại sao các vị trưởng bối ðều muốn hấn thành thân? Chẳng lẽ không thành thân, hấn không còn là chính mình?

“Nói riết rồi cũng nhàm, nghe quen là tốt rồi.” Tống Diệu Văn an ủi vỗ vai bạn mình, còn nhớ trước khi lấy vợ,hoàn cảnh của hấn không khác A Tú bây giờ là bao. Ngày nào cũng có người lải nhải bên tai nhắc nhở chuyện thành hôn, may mắn là hiện tại ðã ðược giải thoát.

Chậm rãi ðẩy bàn tay nặng nề trên vai mình ra, Uất Trì Tú không thềm ðể ý tới bộ dạng vui sướng khi thấy người khác gặp họa của bằng hữu, tiếp tục hưởng ánh mắt ðến chỗ mỹ nữ mảnh mai ðang ngồi.

Thấy nàng nghiêng ngó nhìn bốn phía, khẽ nhón lấy một ít hạt ðưa trên bàn ðưa ðến gần miệng . Làn thu thủy trông ra cảnh sắc ngoài phố, ðăm chiêu cân nhắc một chút rồi ðột nhiên ném mấy hạt ðưa trên tay ði.

Ném vài lần không trúng mục tiêu, nàng không vui chu miệng, ðôi má hồng lên, không phục cắn cắn môi, tiếp tục cầm lấy hạt ðưa ném tiếp.

Nha hoàn bên người nàng lúc ðầu có nói mấy câu ngăn cản nhưng thấy nàng hùng hồn ðáp lại, sau lại chỉ chỉ tay xuống góc dưới lầu. Nha hoàn nhìn theo phía tay nàng chỉ rồi cũng nhanh chóng cầm hạt ðưa ném cùng (LL: xí xón, ta cũng ném a !!!!)

Uất Trì Tú cười khẽ, không nhin nổi tò mò, rốt cuộc là nàng ðang ném ai? Hưởng mắt ra phía ngoài tìm kiếm, thì ra phía dưới chỗ nàng ngồi vừa vịn có một ðôi khát nhi*, một lớn một nhỏ, nhìn qua thì thấy ðứa lớn hơn ðang bắt nạt ðứa nhỏ,người nàng ðang ném chính là tên ðại khát nhi ấy.

khát nhi : e hèm..... lịch sự thì gọi là trẻ con ăn xin ná >”

Nhưng căn bản là do nàng không có võ công thế nên hạt ðưa luôn chỉ rơi vào bên cạnh chân của ðại khát nhi, kiểu gì cũng không quăng trúng hấn.

Che miệng cười, Uất Trì Tú nhặt lấy hạt ðưa trên bàn, liếc mắt nhìn tay nàng, thấy nàng vừa ném ra thì hấn cũng vịn nội lực bắn theo .

“Ai nha!” ðại khát nhi bị hạt ðưa chứa nội lực của hấn ðánh trúng, ðầu ðến kêu oa oa .

Hấn hưởng mắt về phía nàng, quả nhiên thấy nàng ðắc chí cười ,lộ ra lúm ðồng tiền xinh xắn, ðôi tay không tiếng ðộng khẽ vỗ vào nhau, khuôn mặt ðáng yêu ðến ðộng lòng người, thủy mâu lóe lên vẻ hưng phấn.

“Hạt ðưa lấy ðến là ðể ăn chứ không phải ðể ném.” Tống Diệu Văn lạnh nhạt nói. Chưa từng thấy A Tú ðối xử với cô nương nào tốt như vậy, còn nhìn nàng cười ðến ôn nhu, chắc chắc, chắc là xuân tâm nhộn nhạo! (LL :chí phải , chí phải ^^!!!)

Ném hạt ðưa về phía mặt hấn, Uất Trì Tú không ðể ý ðề tài mà hấn muôn thuở cảm ràm, hai người lại tiếp tục bàn công sự.

Đến lúc phải ði, Uất Trì Tú nuối tiếc quay ðầu nhìn về hướng cô nương khi nãy ngồi, trên bàn lúc này ðược thay bằng một ðám người khác, giai nhân tuyệt sắc ðã sớm ði mất rồi.

Lòng chợt ðâng lên cảm giác mất mát, nhưng ðiều ðó lại không khiến hấn bận tâm, xoay người cùng Tống Diệu Văn cất bước rời ði. Vừa lúc ra khỏi tửu lâu, hấn thoáng trông thấy một bóng trắng. Nhìn kỹ, ðúng là vị cô nương mà hấn ðã trông thấy khi nãy, lúc này bên nàng không có ai, nàng ðang cầm chiếc bánh bao nóng hằm hập bỏ vào bát của tiểu khát nhi bị khi ðể lúc trước, thuận tay ðưa mấy ðỉnh bạc vụn cho tiểu khát nhi.

“A Tú!” Tống Diệu Văn ði phía trước, thấy hấn không ðuối kịp liền quay ðầu gọi.

Ngắm cô nương thiện lương ấy thêm một lần nữa, Uất Trì Tú mỉm cười, nhanh chóng nhắc chân bắt kịp cước bộ của bằng hữu.

5. Chương 5

“Uất Trì, Uất Trì.”

Hoàng cung, trên khúc quanh của lối dẫn vào loan điện hoa lệ, một gã nam tử đang cuống cuống vẫy tay gọi người đứng cách đó không xa.

Nghे tiếng gọi, nam nhân khoác trên mình tấm giáp bạc kiêu hùng nhanh chóng dừng bước, quay đầu lại tìm. Trông thấy người vừa gọi mình, gương mặt tuấn dật của y thoáng hiện lên nét cười.

Người nọ chạy lại gần, một khuôn mặt đào hoa, phong lưu tuyệt thế đập vào mắt Uất Trì Tú, “Ngụy tướng quân”. Ngạc nhiên nhìn đối phương, theo trí nhớ của Uất Trì, người này nếu không phải vì trách nhiệm thì tuyệt nhiên không bao giờ tiến cung.

Ngụy Tề khinh thị đáp lại ánh mắt của hắn, mâu quang không hề che giấu thái độ chế nhạo cùng sự bất mãn, “Ta không nghĩ mình sẽ tiến cung, nhưng Giang tướng quân đột nhiên lại mắc bệnh, đáng lẽ hôm nay là ngày hắn phải tuần tra Đông cung, ta chỉ là đi thay hắn một buổi.”

Uất Trì Tú vuốt cằm, nhìn hắn nhếch miệng, “Người đi tuần tra ở Đông cung, tại sao lại xuất hiện ở chốn ngự hoa viên này?” Hà cố chi lại tự tiện rời bỏ vị trí khi đang làm nhiệm vụ?

Ngụy Tề xấu hổ cười, kỳ thật cũng do việc hắn đang làm quá nhàn nhã, Uất Trì vốn đã biết rõ, chẳng qua cố tình muốn hỏi thôi!

Hiểu được suy nghĩ của hắn, Uất Trì Tú khẽ mỉm cười, tiếp tục bước lên phía trước vài bước, hai gã phó tướng phía sau thức thời lùi lại, biết điều mà đứng cách hai người một khoảng xa.

“Tìm ta có chuyện gì?” Hắn lên tiếng hỏi.

Gáy của Ngụy Tề bỗng trở nên cứng ngắc, “Không có việc gì thì không thể tìm người để nói chuyện phiếm được ư?” Chớp chớp mi, hắn hỏi bằng giọng khiêu khích.

“Nếu người tìm gặp đại tướng quân để bàn việc trọng đại thì ta có thể hiểu được, nhưng ai dè chỉ là để nói chuyện phiếm, chẳng lẽ người sợ ngoài cung không có chỗ để người tán gẫu ư?” Uất Trì Tú căn vặn. Tên này đúng là rồi hơi không có việc gì làm, cũng may thời thế thiên hạ thái bình, bằng không dựa vào cung cách làm việc của hắn, không bị nghiêm trị theo quân pháp thì cũng bị hạ chức hoặc chém đầu.

Ngụy Tề vô tình khoát tay, “Yên tâm, hôm nay đại tướng quân đâu có định tiến cung. Huống hồ ở ngoài cung ta cũng nào có cơ hội được cùng người tán gẫu? Mỗi lần hẹn, người đều tìm có thoái thác không đến.” Hắn thầm ai oán, dù gì cũng được coi là bằng hữu cùng trưởng thành với Uất Trì, trước lại từng cùng nhau xông pha trận mạc. Từ ngày lĩnh mệnh Thiên Tử hồi triều, cơ hội gặp gỡ của hai người xưa đã ít nay lại càng thêm hiếm hoi.

“Nếu người có thể đổi địa điểm, ta đương nhiên sẽ nguyện ý đến chỗ hẹn.” Uất Trì Tú cười nhạo, chẳng biết ai đã dạy hắn chọn chỗ, nếu không hẹn ở phố ca kỹ thì cũng là gặp ở phường thanh lâu.

“Lão Tổng không phải cũng có lần rủ người đến tửu lâu đấy thôi?” Ngụy Tề kháng nghị. Đã chuyển địa điểm đến tửu lâu, tại sao hắn vẫn không chịu xuất hiện?

Trợn tròn mắt, Uất Trì Tú dừng bước, “Bởi vì hắn kêu ta đến ” tửu lâu” nên ta mới không đi, người thừa biết “ tửu lâu” của hắn là nơi như thế nào, chỗ đó ngay cả ngày bình thường cũng nồng nặc mùi son phấn. Người cũng mau mau trở về Đông cung, bây giờ ta phải đi tuần tra nơi khác .”

“Muốn tán gẫu đôi ba câu với người mà khó đến vậy sao?” Hắn trừng mắt phẫn nộ.

Uất Trì Tú lờm một cái, vung tay vẫy hai vị phó tướng đang đứng phía xa. Trông thấy hành động của chủ tử, hai người hiểu ý liền lập tức chạy đến.

Điềm nhiên xoay người, Uất Trì Tú ném lại một câu, “ đúng vậy ”. Rồi sau đó tuyệt không lưu tình chuồn thẳng.

Chôn chân tại chỗ, Ngụy Tề mấp máy miệng nhìn theo, ngó người một lúc rồi hằm hằm bỏ đi.

Trời đã ngã dần sang thu, thế nhưng thời tiết tại thành Trường An vẫn vô cùng oi bức. Đến tầm giữa trưa, không một ai dám lộ mặt ra đường, phần lớn đều tránh ở tửu lâu nghe nhạc, uống trà hoặc cùng nhau đàm đạo thể sự.

Bất quá, đôi lúc cũng có trường hợp ngoại lệ, giống như ba người đang đứng do dự ở góc đường kia.

Khuôn mặt mỹ lệ nhỏ nhắn của Trầm Lôu Đậu tái nhợt như tuyết, sắc môi trở nên trắng bệch, vừa nhìn đã biết thân thể không khỏe. Vậy mà nàng phải phơi mình dưới ánh mặt trời gay gắt trong khi bản thân thật tình không muốn.

“Tiểu thư, nếu đến Uất Trì phủ mà không có tin tức, chúng ta sẽ tiếp tục tham kiến phủ của 16 vị vệ tướng quân đương triều.” A Phúc trầm tĩnh nói.

Tiểu Lục cực lực nín giận, trừng mắt nhìn hắn, “Không được! Tướng quân phủ đến sau cũng chưa muộn, tiểu thư nhất định phải trở về nghỉ ngơi!” Tên tiểu nhân ti bỉ này, chẳng lẽ hắn không nhận thấy cơ thể của tiểu thư thực không thoải mái sao?

Gần nửa tháng qua, ngày nào tiểu thư cũng phải bôn ba trên đường. Thành Trường An lớn như vậy mà hắn cũng không nở mướn cho tiểu thư cỗ kiệu, thời tiết lại thất thường, có lúc đang nắng gắt thì đột nhiên nổi gió lớn, tiểu thư sớm đã mỏi mệt, thế mà tên tiểu nhân kia còn cứ nhiên áp bách nàng!

“Lão gia tử còn đang mong tin, trong khi chúng ta thì cứ đứng đờ đờ tìm kiếm. Tiểu thư, người nói xem người muốn như thế nào?” A Phúc miệng nói ra vẻ khách khí, nhưng thực chất thì đã nắm chặt tay của Trầm Lôu Đậu, xềnh xệch lôi nàng đi.

Tiểu Lục rốt cuộc không nhịn được nữa, thở phì phì xông lên phía trước, “Người buông tiểu thư ra!” Nàng hùng hổ nhảy xổ vào hắn, cố sức kéo tay tiểu thư về. Liều mình giao chiến, nàng phải bảo vệ tiểu thư!

“Người làm gì vậy?” A Phúc gầm nhẹ một tiếng, dùng sức đẩy nàng ra.

“A!” Tiểu Lục ngã bịch xuống đất, trong tích tắc không đứng dậy nổi.

“Tiểu Lục!” Trầm Lôu Đậu giãy dụa rút tay về, nhưng cánh tay sắt kia nào có buông tha, vẫn gắt gao tóm lấy tay nàng dùng sức kéo đi. Phẫn nộ quay đầu, gườm gườm nhìn hắn. “Thả ta ra!” Nàng hỗn hển vung tay đánh A Phúc.

“Câm miệng! Đi mau, không cần lãng phí thời gian của ta!” Thấy trên đường không có ai, gương mặt hàm hậu lúc trước thoáng chốc biến mất, một khuôn mặt dữ tợn nom rất khủng bố lộ ra. (LL : mặc dù từ khủng bố k hợp vs ngữ cảnh, cơ mà ta thấy nghe nó vui tai, cũng là từ có sẵn trong bản cv nên ta k sửa a ^^)

“Mau buông tiểu thư!” Tiểu Lục vừa mới tập tễnh đứng lên đã vội vọt qua ứng cứu.

Ba người liên tục giằng co, nhưng do cả ba tranh cãi ở đoạn đường nhỏ nên không ai chú ý tới. Mà dù có nghe thấy gì đi chăng nữa thì cũng chẳng ai rỗi hơi muốn xen vào việc của người khác trong thời tiết nóng nực như thế này.

Tuần tra trong cung xong, muốn nhanh chóng hồi phủ hảo hảo nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, Uất Trì Tú liền rào bước qua con đường tắt dẫn về phủ nhà. Đang đi thì chợt nghe thấy thanh âm âm ỉ vang lên bên trong ngõ nhỏ, đi kèm theo đó là tiếng thét chói tai của nữ nhân. Nhíu mày, sắc mặt hơi trầm xuống, hắn vội vàng chạy về hướng vừa phát ra tiếng kêu. Thoát một cái đã tiến vào trong ngõ, Uất Trì Tú ngỡ ngàng khi nhìn thấy khuôn mặt vừa xa lạ lại vừa có phần quen thuộc.

Là nàng?

Sau một hồi sững sốt, hắn liền nhanh nhạy nắm bắt tình thế hiện tại. Không chút nghĩ ngợi, lấy tốc độ sét đánh phi đến chỗ nàng, Uất Trì Tú lập tức xuất thủ tấn công tên ác nhân.

Thình lình bị công kích, A Phúc khẩn cấp lui ra sau vài bước, buông lỏng bàn tay nắm Trầm Lôu Đậu. Kinh ngạc định thần lại, hắn thấy một gã nam tử tuấn dật đang lao đến để giúp nàng.

“Buông tiểu thư ra!” hắn ác thanh ác khí gào thét.

Ánh mắt trong trẻo nhưng không kém phần lạnh lùng chậm rãi di chuyển trên mặt A Phúc, rồi khẽ nghiêng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của người bên cạnh, mày kiếm nhãn nhãn, một cổ tức giận không biết từ đâu xuất hiện thiêu đốt tâm trí Uất Trì.

“Tiểu thư? Người còn xem nàng là chủ nhân ư? Dám tại nơi này khi dễ nàng, thế gian há chẳng còn vương pháp sao?” Uất Trì Tú tiến đến, lửa giận bùng phát khiến hắn không tài nào khắc chế nổi việc dùng ngữ khí khắt khe ép hỏi đối phương.

A Phúc bị khí thế kinh hồn của hắn dọa lui lại mấy bước, “Không, chuyện này không liên quan đến người! Mau buông nàng ra!” Tuy võ công không kém nhưng nội tâm hắn rõ ràng nhận thức được một điều, hắn tuyệt đối không xứng đáng là đối thủ của người này. Chỉ cần thoáng nhìn thì ai cũng sẽ nhận ra, người đang đứng trước mặt hắn kia hẳn là phải sở hữu một thân công phu vô cùng cao cường, thâm hậu.

“Tiểu thư!” Tiểu Lục đột nhiên kinh hô thành tiếng.

Uất Trì Tú quay sang, đúng lúc thấy Trầm Lô Đậu vô lực ngã về phía mình. Vợ và dang tay, hắn thuận thế ôm nàng vào lòng, trong khoảnh khắc hốt nhiên cảm thấy sau lưng truyền đến tiếng gió.

“A!” Tiểu Lục kêu lên sợ hãi, hai mắt mở trừng trừng nhìn A Phúc lao đến toan đánh lên vị công tử kia.

Không thèm quay đầu lại, Uất Trì Tú một tay ôm chặt người trong lòng, tay còn lại vung ra phía sau, chuẩn xác đỡ lấy tay hắn, dùng nội lực bức hắn lùi về phía sau rồi ngay lập tức xoay người lại, gạt lấy hòn đá dưới chân, nhằm thẳng hướng đối phương mà tung cước.

Thấy sắp bị đánh trúng, A Phúc vội vàng nhảy lên tránh. Đồng thời trông theo hướng nam nhân kỳ lạ đang chuẩn bị đưa Trầm Lô Đậu đi, “Đợi chút!” Hắn vội vã lao theo hòng đoạt lại tiểu thư.

6. Chương 6

Uất Trì Tú không hề khách khí vung quyền đánh thẳng vào ngực đối phương, hạ thủ tuyệt không lưu tình.

“Ngô! Phốc –” A Phúc bật ngược trở lại mấy bước, tay ôm ngực gục xuống, phun ra một miệng đầy máu.

“Khoan, khoan đã..... Người là ai?” Hắn thống khổ ngẩng đầu dõi theo thân ảnh ngày càng khuất xa, thở dốc truy vấn.

Uất Trì Tú không thèm để tâm, tự ý ôm người trong lòng rời đi.

Tiểu Lục do dự trong chốc lát rồi mau lẹ nhắc chân đuổi theo. Đối với vị công tử vừa ra tay giúp tiểu thư này, nàng tin hẳn không phải là người xấu.

Tơ mắt nhìn Trầm Lô Đậu bị mang đi trước mặt mình, sắc mặt A Phúc trở nên thập phần khó coi, giờ thì nguy rồi, hẳn phải ăn nói sao với chủ tử đây?

“Trần bá, nàng có khỏe không?” Uất Trì Tú ngấm giai nhân đang nằm trên giường, thấy trên cổ tay mảnh khảnh của nàng hiện lên một vết bầm tím, hắn không nhịn được siết chặt song quyền.

Ngồi bên giường, lão giả từ từ nhắm hai mắt, cẩn thận cảm thụ mạch tượng ở đầu ngón tay, trầm ngâm trong chốc lát, sau buông lỏng ra.

Trông thấy bộ dạng khấn trương của chủ tử, hắn nheo nheo mắt, cười trấn an, “Thiếu gia, ngài đừng lo lắng! Vị cô nương này vốn là bị phong hàn nhập thể, lại không cẩn thận đi bêu nắng suốt mấy ngày, nhất thời chịu không nổi nên mới ngất đi thôi.”

Ngạc nhiên ở chỗ, lão chưa từng trông thấy thiếu gia dùng ánh mắt triu mến đến vậy để nhìn bất cứ cô nương nào.

Nhắc đến thiếu gia, ai ai cũng phải công nhận, đó là vị hôn phu mơ ước của tất cả các cô nương trong kinh thành. Biết bao danh môn vọng tộc chỉ nghe danh thôi đã muốn chiêu thiếu gia làm con rể, chứ chưa cần phải bàn đến thân phận đặc thù của người.

Tuy thân là hậu nhân Uất Trì gia, nhưng ngài không hề có nửa điểm ăn chơi trác táng. Trái lại, thiếu gia vô cùng khiêm tốn lễ độ, lại chịu khó học hỏi, không dựa dẫm vào uy danh của gia đình mà tự dùng chính thực lực của bản thân để vươn lên. Bởi vậy nên khi tuổi đời còn rất trẻ, thiếu gia đã sớm trở thành người thống lĩnh 16 vệ tướng quân hoàng triều.

Uất Trì Tú sau khi nghe Trần bá đáp lời mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm, “Vây đành phiền bá bá cắt hộ mấy thang dược, ta sẽ sai hạ nhân đi lấy về ”

Trần bá gật gù đầu đứng dậy, đạo mạo đi về phía bàn, thảo ra mấy chữ, đồng thời còn không ngừng vụng trộm đánh giá động tĩnh phía sau (..... =.=!!! cái này các cụ nhà ta gọi là hống hớt a ^^)

Thiếu gia lặng im đứng một bên dựa vào giường nhìn người đang nằm trên giường, cư nhiên muốn đưa tay đắp chăn cho nàng!

“Tướng quân cứ để nô tì làm.” Tiểu Lục chạy nhanh đến, chủ động bảo vệ tiểu thư của mình.

Nàng khẩn cấp chạy theo đến đây thì mới biết thân phận của hấn, nguyên lai y chính là người mà chủ tử muốn bái phỏng, Uất Trì tướng quân, thật khéo dọ nàng nhảy dựng!

Đôi mắt già nua của Trần Bá không kiềm được mà quay nhìn về phía cửa sổ, lão thật muốn coi xem mặt trời hôm nay có phải mọc từ đằng tây hay không? Thiếu gia thế nhưng lại đi đắp chăn cho người khác?

“Trần bá, lão đang nhìn gì vậy?” Uất Trì Tú xoay người, vừa lúc bắt gặp động tác tức cười của lão. Trần bá là đại phu của Uất Trì phủ, trong phủ nếu có ai sinh bệnh thì đều do lão phụ trách trị liệu.

Lão vội di dời ánh mắt lên tờ giấy trước mặt, “Không, không có.”

Chỉ chốc lát sau, Trần bá đem đơn thuốc đến bên người Uất Trì Tú, ánh mắt không khỏi e dè khẽ ngấm nử tử trên giường, “Thiếu gia, dược đơn viết xong rồi .”

“Vây lão đi đi.” Uất Trì Tú nhẹ giọng phân phó,

“Hảo hảo chiếu cố chủ tử của ngươi !” hấn hướng tì nữ cạnh bên nhắc nhở.

“Dạ.” Nghe được hấn dặn dò, Tiểu Lục theo bản năng ứng thanh.

Không có cách nào khác, thân là nha hoàn, thói quen của chính mình không phải chỉ nói là có thể dễ dàng từ bỏ. Lại nghe được mệnh lệnh uy nghiêm đến vậy, nàng sao dám không tuân theo?

Uất Trì Tú cùng Trần bá rời đi, ra đến cửa phòng, lão nhân gia lúc này mới không nhịn được thẽ thọt hỏi: “Thiếu gia, vị kia cô nương đối với ngài là.....” Hồng phấn tri kỷ?

Hấn liếc lão một cái, bực môi lộ ra vẻ hoan hỉ, “Trần bá, lão đang hỏi hộ ai vậy?”

Hôm nay được hạnh ngộ nàng hoàn toàn là do vô tình. Tuy là vậy..... nhưng lúc trông thấy nam nhân kia làm khó nàng trong ngõ, thậm chí còn tỏ ra vô lễ khi hấn xuất hiện, Uất Trì Tú liền nhanh chóng hiểu được, hấn không hề đoán sai khi chứng kiến sự tình ở tửu lâu lần trước, chủ tớ ba người này tuyệt đối có vấn đề .

Trần bá xấu hổ vuốt vuốt tóc, quanh co không biết phải nói gì, “Cái kia.....” Thiếu gia quả nhiên khôn khéo! Vừa nhìn thấy ngài ôm một cô nương bước vào cửa, toàn bộ hạ nhân trong phủ lập tức xôn xao. Thái độ của thiếu gia oanh động đến toàn bộ phủ nhà, đương nhiên lão gia cũng đã sớm biết được tin tức.

Chỉ một lát sau, thiếu gia phái người đến tìm lão, muốn lão xem bệnh cho vị cô nương kia. Lão gia nghe thấy vậy liền vội vàng muốn lão nhân cơ hội này hỏi thăm thiếu gia một chút, xem cô nương đó có phải con dâu tương lai của ngài không?

“Lão đi xuống đi.” Uất Trì Tú không trả lời, khoát tay, xoay người bước đi.

Trần bá nhìn theo bóng dáng thiếu gia, khẽ thở dài, lão phải nói gì với chủ tử đây? Phiền não vô chừng! Quên đi, việc đến đâu hay đến đấy vậy.

Nhưng cũng thật kỳ quái, tại sao vị cô nương này lại gây cho lão cảm giác thân thuộc đến vậy? Nhìn nàng trông rất giống người nào đó mà lão quen. Đứng bản thân tại chỗ, khổ tư hồi lâu, nghĩ đến nát óc cũng không ra, Trần bá đành ngậm ngùi bỏ cuộc. Trước cứ đi tìm lão gia đã!

Gió mơn man ve vuốt khuôn mặt đang say ngủ của mỹ nhân, chậm rãi bừng tỉnh khỏi giấc mộng. cảm nhận từng đợt gió lành khoan khoái, Trầm Lâu Đậu không nhận được mà khe khẽ khinh ngâm. Mắt hạnh từ từ hé mở, trong khoảnh khắc, nàng ngỡ như mình vẫn còn đang ở tại quê nhà.

Khi còn chưa rời xa gia đình, cứ mỗi độ tiết trời trở nên nóng bức là nàng lại không tài nào ngủ nổi. Phải có nha hoàn ngồi kề bên quạt thì nàng mới có thể an tâm say giấc nồng.

“Tiểu thư đã tỉnh rồi sao, người có đói bụng không?” Giọng nói của Tiểu Lục vang lên bên tai, cơ hồ mọi việc vẫn hết như lúc trước.

Nụ cười ôn nhu nở rộ trên môi đào, nàng khẽ lắc đầu : ” ta không đói! Không phải ta đã từng nhắc nhở người, không cần quạt cho ta nữa sao? Ta không hi vọng người mệt chết vì chuyện đó” Ngự khí trầm ổn, nàng nghiêng nghiêng đầu nhìn về phía tì nữ của mình.

“Tiểu thư, người cuối cùng cũng tỉnh!” Tiểu Lục buông cây quạt trong tay ra, kích động đến rơi nước mắt.

“Nơi này là.....” Trong nháy mắt, nàng liền lập tức nhớ ra, bản thân nàng hiện tại đã không còn ở Giang Ninh Trầm gia nữa. Nàng đến kinh thành cũng được một thời gian rồi.

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của chủ tử, Tiểu Lục vội vàng mở miệng nói:“Tiểu thư, nơi này là phủ của Uất Trì tướng quân .” Nhắc đến mới nhớ, trước khi đi tướng quân có dặn, khi nào tiểu thư tỉnh lại thì phải nhanh chóng báo ngay cho ngài, chút nữa thì nàng quên khuấy mất!

“Phủ của Uất Trì tướng quân ?” Trầm Lâu Đậu toan nhồm dậy,nhưng do cơ thể quá mức yếu nhược, đầu lại có cảm giác choáng váng, hoa mào chóng mặt nên nàng chỉ có thể vô lực tựa vào giường nghỉ ngơi.

Cẩn thận ngẫm lại, đúng rồi, lúc đây nàng đang cùng Tiểu Lục và A Phúc làm âm lên trong con ngõ nhỏ. Sau đó.....sau đó thì....Lắc đầu, mọi việc diễn ra sau đây nàng hoàn toàn không có một chút ấn tượng.

Tiểu Lục đem chiếc gối đã được phơi nắng kỹ, thận trọng đặt sau lưng nàng, đồng thời nhanh nhẹn giúp nàng sửa sang mái tóc dài hỗn loạn. Sau khi gấp chăn thật gọn gàng, nha hoàn hoạt bát ấy mới lên tiếng: “Tiểu thư, người chờ nò tì một lát, nò tì đi mang thuốc của người lại đây” , thuận tiện báo luôn cho tướng quân việc tiểu thư đã tỉnh.

“Tiểu Lục.....” Còn muốn nói gì đó, nhưng thị tì của nàng đã lạnh lẽo biến mất rồi.

Trầm Lâu Đậu thở dài, nửa thân dựa vào giường, lặng lẽ quan sát bốn phía. Phủ của Uất Trì tướng quân? Trong thành Trường An này, họ kếp Uất Trì cũng chỉ có một nhà. Khe cau mày, nàng cố nhớ lại những việc xảy ra trước lúc té xỉu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu nàng nhớ không nhầm,lúc đó A Phúc cứng rắn kéo nàng về phía trước, Tiểu Lục vì bảo hộ nàng mà leo đèo chạy theo gây sự cùng hắn..... Sau đó thì..... Trong lúc mơ mơ hồ hồ, Trầm Lâu Đậu dường như cảm thấy có một vòng tay ấm áp ôm lấy mình, vừa trân trọng lại vừa nâng niu.

“ Cô nương có khỏe không ?”

Ngay thời điểm nàng đang suy tư, một giọng nói trầm thấp đột nhiên vang lên.

Giật mình, nàng theo bản năng đưa tay lên che ngực. Nghiêng đầu về phía vừa phát ra tiếng nói, Trầm Lâu Đậu cả kinh khi thấy một nam tử không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt nàng. Thoáng thấy đối phương nho sam chính tề, nàng chậm rãi di chuyển tầm mắt lên phía trên. Bất gặp đôi mâu quang đen huyền, sâu thẳm đang dọi dàng quan sát mình, Trầm Lâu Đậu thoáng chốc ngỡ ngàng.

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, người kia cao nhã, tuất dật, đôi đồng tử đen láy khiến nàng bị cuốn hút đến không tài nào rời mắt. Tâm tình bất ổn, cả người chấn động, tim nàng đập như trống hội trong lồng ngực.

Trong khi nàng dò xét hắn, Uất Trì Tú cũng tự nhiên ngắm nàng. Suy đi nghĩ lại, hắn vẫn không cách nào bỏ qua nỗi cảm giác quen thuộc khi cùng nàng đối diện. Đôi mắt tinh anh, trong suốt như lưu thủy của nàng thật khiến người khác động tâm!

Nhận thấy ý nghĩ của mình có phần đi quá đà, Uất Trì Tú khẽ cụp mắt, chậm chạp ngồi xuống chiếc ghế đang đặt gần,“Trầm cô nương, cô nương đã đỡ hơn chưa?”

Thanh âm của hắn kéo Trầm Lâu Đậu trở về thực tế, vội thu hồi thần trí, nàng ngập ngừng cúi đầu, tránh đi ánh nhìn của đối phương, “Đã tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn công tử!” dứt lời, hai má nàng không tự chủ mà ửng hồng.

Hắn là ai vậy? Bộ dạng tựa như chủ nhân nơi này, chẳng lẽ là Uất Trì tướng quân?

Uất Trì Tú nhìn cổ tay trắng nõn trơn nhẵn của nàng, thấy phía trên có nhiều vết ứ ngân, con ngươi đen sẫm của hắn thoáng co rút, đông cứng lại.

“Tại hạ Uất Trì Tú.” Nhìn ra bất an nơi đáy mắt nàng, hắn chủ động lên tiếng.

Ngước đôi mắt long lanh ngập nước lên quan sát, Trầm Lâu Đậu tuyệt nhiên không kinh ngạc trước thân phận người này. Diện mạo hắn hiên ngang, uy dũng, lại không câu nệ quy tắc, không chấp nhặt tiểu tiết, đúng là kiểu người có thân phận tôn quý, công danh hiển hách.

“Dân nữ Trầm Lâu Đậu, thỉnh an tướng quân đại nhân.” Xốc lên tấm chăn gấm, nàng vừa định xuống giường phúc thân hành lễ thì hắn đã vội xông tới ngăn lại .

7. Chương 7

“Trầm cô nương thân thể đang bệnh, không cần gắng gượng đứng dậy.”

Lâu Đậu, Lâu Đậu, nguyên lai là tên một loài hoa a! Nhìn cứ tưởng nhu hòa yếu ớt, nhưng lại có thể cứng cổ sinh tồn ở mọi hoàn cảnh khắc nghiệt, quả là người cũng như tên . Trong mắt hắn, nàng tựa như một đóa hoa nhỏ, cần được dụng tâm che chở.

“Trầm cô nương, nàng có biết là nàng đã hôn mê hai ngày nay rồi không?” Uất Trì Tú khéo léo hành xử khiến nàng an tâm nằm lại trên giường, đồng thời tinh tế bắt chuyen cùng nàng.

Trầm Lâu Đậu nghe vậy thoáng sửng sốt, hai ngày? Khó trách khi thấy nàng vừa tỉnh, biểu tình của Tiểu Lục lại kích động đến vậy. Cứ ngỡ rằng mình chỉ ngất xỉu một lát, nhưng ai ngờ nàng đã nằm được hai ngày.

“Trầm cô nương, nghe hạ nhân nói, nàng đến Trường An để tìm người thân ?” Bạc môi cong lên, tì nữ của nàng chỉ nói với hắn mỗi điều này.

“Ách..... Đúng thế.” Cổ nàng chợt trở nên cứng ngắc. Tại sao nụ cười tươi rói của hắn lại khiến cho lòng nàng cảm thấy ngứa ngáy đến vậy ?..... Di? Đợi chút, hai ngày, thế A Phúc đâu?

“Trầm cô nương không cần lo lắng, người kia cả gan khi dễ chủ nhân, ta đã thay nàng đuổi hắn đi rồi.” Đoán được điều nàng đang suy nghĩ, Uất Trì Tú trấn an.

Nàng cứng họng, thủy mâu không dám tin trọn lên, “Cái gì, cái gì? Người, người người người, người nói, người đuổi hắn đi?” Thảm rồi!

Thần sắc tái nhợt của nàng càng trở nên khó coi, lòng Trầm Lâu Đậu trầm hẳn xuống. Giờ thì tốt rồi! Trên danh nghĩa, tuy A Phúc là mã phu cha sai tới để bồi nàng lên kinh, nhưng kỳ thật, hắn căn bản chính là người mà Trần gia phái theo để giám sát nhất cử nhất động của nàng, tướng quân cư nhiên đuổi A Phúc? Phen này xong, trong nhà không biết sẽ loạn đến như thế nào nữa?

Thu hết vẻ mặt kinh hoàng cùng thần thái lo sợ của nàng vào đáy mắt, Uất Trì Tú bất động thanh sắc, giả bộ khó hiểu, “ Theo những gì ta chứng kiến ngày ấy, vị ác phó kia quả thật có điểm hơi quá đáng, tựa hồ không thích hợp lại ở lại bên người Trầm cô nương. Có chuyện gì sao?”

“A?” Câu hỏi của hắn khiến nàng không biết nên trả lời như thế nào, đành phải lắc lắc đầu, cố tình bày ra nụ cười gượng gạo, “Không, không có a.”

“Chi nha” – cánh cửa đang đóng chặt đột nhiên mở ra, Tiểu Lục lúi húi bưng bát thuốc vào.

“Tướng quân đại nhân.” Vừa quay đầu liền thấy hai người ngồi đó, Tiểu Lục nhanh nhẹn hành lễ với Uất Trì Tú, rồi mang dược đến bên giường. “Tiểu thư, đã tới giờ uống thuốc, nô tì còn nấu bát cháo hoa, tiểu thư hãy ăn một chút cho lại sức.” Không hề để ý tới không khí quái dị xung quanh, Tiểu Lục vô tư nói .

“Nha.” gật gật đầu, Trầm Lâu Đậu ý tứ ngắm người đang ngồi đối diện với mình, lòng vô cùng suốt ruột. Nàng muốn nhanh nhanh chóng chóng hỏi Tiểu Lục những việc xảy ra sau khi nàng hôn mê, nhưng thấy Uất Trì tướng quân vẫn đang còn ngụ tại, nàng thực không tiện mở miệng.

“Đúng rồi, tiểu thư, hay là ta thỉnh tướng quân đại nhân giúp ? Tướng quân quyền cao chức trọng, lại thông thuộc đường đi lối lại trong kinh thành hơn chủ tớ chúng ta nhiều.” Tiểu Lục vừa bón cháo cho nàng, vừa tranh thủ nói ra suy nghĩ đã giữ lâu trong lòng. Nhìn cách tướng quân không nề hà ra tay cứu tiểu thư ngày đó, nàng có thể âm thầm chắc chắn, tướng quân nhất định là người tốt.

“Khụ!” Không nghĩ tới Tiểu Lục lại đột nhiên nói những lời này, Trầm Lâu Đậu hoảng sợ, vội vàng nhảy mắt nhủ nàng đừng nói lung tung.

“Không biết Trầm cô nương định tìm người nào? Nói không chừng, Uất Trì có thể giúp đỡ cô nương được mấy việc vặt vãnh.”

Trầm Lâu Đậu chần chừ một chút. Hẳn là Uất Trì tướng quân, nếu được hắn hỗ trợ, chắc chắn sẽ tốt hơn việc nàng cứ phải mò kim đáy bể để kiếm người.

Lặng lặng quyết định, tâm cơ nhất quán, nàng mở miệng đáp lời: “Là bá mẫu của ta, nhiều năm trước đây, nàng cùng gia đình vì chút hiểu lầm mà đánh mất liên lạc. Gia gia cũng do quá nhung nhớ mà kêu ta đi tìm nàng về.”

“Rất nhiều năm trước đã mất liên lạc?” Uất Trì Tú trầm ngâm, “Xem ra, thân thể Trầm lão gia tử hiện tại không ổn chút nào ”.

Nàng cùng Tiểu Lục tròn mắt nhìn nhau, ngạc nhiên quay về phía hắn, “Người, người làm sao mà biết?” Quá lợi hại! Nàng chỉ nói mỗi chuyện gia gia rất mong gặp lại bá mẫu thôi, vậy mà hắn cũng có thể đoán được gia gia hiện đang bệnh nặng nằm liệt giường? Thật là khó tin! Chẳng lẽ hắn đã từng học thuật đọc tâm?

Nàng theo bản năng lấy tay che ngực, hoài nghi theo dõi hắn.

Phản ứng đơn thuần của nàng chọc Uất Trì Tú bật cười thành tiếng, “Điều này rất đơn giản. Thứ nhất, nàng nói rằng đôi bên đã mất liên lạc từ lâu, nếu đã mất tung tích lâu như vậy, tại sao bây giờ Trầm cô nương mới đến Trường An tìm thân? Bao năm bao tháng người nhà cô nương chưa từng nghĩ đến việc kiếm người, theo ngụ ý của tại hạ, nguyên nhân hơn phân nửa là trước khi rời đi, nàng đã cùng ai đó trong gia náo loạn, bất hòa. Vậy nên, khi nàng đi rồi mới hoàn toàn bật vô âm tín. Thứ hai, qua nhiều năm giờ lại đột nhiên nổi lên tâm ý muốn tìm nàng, dám chắc thân thể người này đang đau ốm, suy kiệt. Hiện tại chỉ mong được gặp người đã bỏ đi năm ấy thêm một lần.” Điều này thực dễ dàng lý giải, suy luận.

Trầm Lâu Đậu nghe đến đâu lục tục gật đầu đến đấy, ngẫm lại thấy hắn nói cũng có lý, “Gia gia cùng bá mẫu năm đó xác thực là có mâu thuẫn gay gắt, thậm chí cha con còn đoạn nghĩa tuyệt tình. Từ ngày ấy, bá mẫu cũng không trở về nhà lần nào.” Khẽ thở dài, chuyện cũ phức tạp! Thân là hậu bối, nàng không dám bình phẩm, chỉ có thể dốc sức hoàn thành tâm nguyện của gia gia.

“Bệnh tình của Trầm lão gia tử thật sự rất trầm trọng sao?” Bộ dạng ưu sầu của nàng khiến đáy lòng hắn tê rần.

Gật gật đầu, nghĩ đến gia gia, nàng không ngừng lo lắng, chẳng biết người còn có thể chống đỡ được bao lâu? , “Hy vọng có thể tìm được bá mẫu của ta nhanh nhanh chút.”

“Không biết bá mẫu tên gì? Có điểm nào khiến người khác dễ nhận biết? Cô nương cứ nói với ta, ngày mai ta sẽ sai người chú tâm truy tìm.” Một ý nghĩ thoáng vụt qua tâm trí, Uất Trì Tú nhìn kĩ khuôn mặt của nàng, rồi sau đó nhẹ nhàng lắc đầu. Hắn nghĩ đến lời Tống Diệu Văn, nói ngoại hình của nàng trông thực quen mắt hiển nhiên là có căn cứ.

Bộ dạng Trầm cô nương này vừa hao hao giống mẹ ruột hắn, lại vừa có điểm tương đồng với người chăm sóc, chiếu cố hắn từ nhỏ - Vân di! Nhưng Vân di mang họ Vương, thân nhân cũng đã sớm đã qua đời hết, hẳn là không có khả năng trở thành người thân của Trầm cô nương.

Vật cùng vật giống nhau, người cùng người tương tự. Trên đời này, những người có vẻ ngoài tựa tựa như nhau đếm không xuể, làm gì có chuyện trùng hợp như thế được?

“ Bá mẫu của ta tên Trần Lan, hoa lan lan. Nghe cha nói, ngũ quan của ta kỳ thật rất giống bá mẫu thời trẻ, nếu không nhầm thì năm nay nàng đã sang tuổi bốn mươi..... Theo những gì được kể lại, năm đó bá mẫu cùng dựng đồng lòng xếp bút nghiên để đi theo việc binh đao.” Trần Lâu Đậu dè dặt đáp, ngoài những điều này, nàng hoàn toàn không có chút manh mối nào khác.

Uất Trì Tú hơi sững sốt, “Chỉ bằng chừng ấy hiểu biết, Trần cô nương định tìm người kiểu gì?” Bốn mươi tuổi? Vậy thì không đúng rồi, năm nay Vân di bất quá cũng chỉ mới hơn ba mươi .

“Đến phủ của từng tướng quân hỏi a. Cũng đâu còn cách nào khác..... ta chỉ có mỗi biện pháp ngốc nghếch như vậy thôi.” Ngượng ngùng đỏ ửng hai má, nàng cũng biết phương pháp này không thông minh, nhưng trừ bỏ dùng cách này, nàng thật sự không biết còn có thể làm như thế nào.

Hắn cảm thấy đau lòng thay cho nàng! Thân là người nắm giữ binh phù, hắn đương nhiên biết Trường An có bao nhiêu phủ tướng quân. Còn chưa kể đến các chi, phân, rải rác ở khắp mọi phía nam bắc trong thành, rồi còn cấm vệ phủ, trách không được nàng phải bôn tẩu đến sinh bệnh.

Lại còn một tên gia nhân lúc nào cũng kè kè ở bên soi xét, áp lực song song hướng tới, nàng muốn không mắc bệnh cũng khó.

“Trần cô nương, việc này cứ giao cho Uất Trì, nàng hãy an tâm hảo hảo tĩnh dưỡng cơ thể .”

Rạng rỡ cười, Trần Lâu Đậu vui sướng nhìn hắn, “Tướng quân đại nhân, vậy thì phiền ngài!” Thật tốt quá, rốt cục đã có thể thấy một tia hy vọng.

“Trần cô nương, nàng tiếp tục nghỉ ngơi đi, ta xin phép cáo lui.” Sau khi tận mắt thấy nàng uống hết bát thuốc, Uất Trì Tú mới nhẹ nhàng lên tiếng.

“Àn, tướng quân đại nhân, ngài đi thông thả.” Nàng gật gật đầu. Thấy lưỡi vẫn còn đọng lại vị đắng đắng của dược, nàng liền nuốt nuốt nước miếng, làn mi thanh tú chớp chớp.

Nồng ẩm nhìn nàng, hai tay chấp ra phía sau, hắn liền xoay người rời khỏi.

Tiểu Lục đem bát thuốc cẩn thận đặt lên bàn rồi đem thêm một chén khác đến “Tiểu thư, lại uống chén nước đi.” nàng ân cần mang tới một ly mật thủy.

Từ tốn uống nước, Trần Lâu Đậu đồng thời sốt ruột hỏi nàng, “Tiểu Lục, hai ngày nay người có nghe thấy tin tức gì về việc A Phúc đang tìm chúng ta không?”

Tiểu Lục lắc đầu, “ Chưa từng nghe người của Uất Trì phủ đề cập qua, tiểu thư, người hỏi cái này làm chi? A Phúc biến mất không phải là rất tốt ư?” Nàng không hiểu, tại sao tiểu thư lại sợ A Phúc đến vậy?

“Người cũng không phải không biết hắn là người mà Trần gia phái theo bảo hộ chúng ta, vạn nhất hắn hướng Trần gia báo cáo tình hình, Trần phủ sao có thể bình tĩnh được đây?” Mối quan hệ này Tiểu Lục là nha hoàn nên phần nào không hiểu, nhưng nàng thân làm chủ tử, có lẽ nào lại không biết?

“Tiểu thư, hôn sự của chúng ta cùng Trần gia còn chưa định, bọn họ dựa vào cái gì mà phái người đến giám thị? Hừ! Tiểu thư là viên ngọc minh châu trên tay lão gia, lại là độc môn ”bàn long chức pháp” * của gia tộc, làm gì có chuyện lão gia dễ dàng giao tiểu thư cho người khác.” Nói đến đây, Tiểu Lục bùng lên một bụng lửa giận.

Trần Lâu Đậu cúi đầu nhìn đôi tay non mềm của mình, nhẹ nhàng thở dài, “Đúng vậy.....” Đã năm năm kể từ ngày bà nội dạy nàng độc kỹ “bàn long chức pháp”. Vì muốn đảm bảo nàng sẽ sống an ổn ở Trần gia, bà đã tận tâm rèn dũa nàng. Không nghĩ tới, mọi việc cuối cùng lại trở nên như vậy.

Nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bóng đêm phủ khắp vạn vật, bầu trời lấp lánh tinh tú, nguyệt quang soi rọi khắp nơi.....thế nhưng lòng nàng lại không cách nào yên bình được như vầng trăng đạm bạc ấy.....

* Bàn long chức pháp : đọc đến chương sau các nàng có thể biết thêm, Trần gia của Lâu Đậu tỷ nổi tiếng về nghề dệt vải. Nếu ta không nhầm thì đây là một bí thuật của nhà tỷ, tuy không thể dịch sát nghĩa nhưng

các nàng có thể hiểu mang máng là : nghệ thuật dệt xiêm y có hoa văn hình rồng ^^!!! Đây là ý kiến của ta, nàng nào có thể hiểu sâu sắc hơn thì có thể viết ra ọi người cùng biết. ^^!!!!

8. Chương 8

Sáng sớm hôm sau...

Mùi thơm của điểm tâm phiêu tán trong không gian, Trầm Lâu Đậu bưng bát cơm trong tay, đứng ngồi không yên, cặp mắt tựa lưu thủy không ngừng liếc sang trái rồi nhìn sang phải, nuốt nuốt nước miếng, thật khó ăn tiếp mà!

Sáng sớm sau khi rời giường, hạ nhân trong phủ đã lập tức đưa nàng đến thiện phòng (phòng ăn). Vừa bước vào phòng, nàng liền trông thấy Uất Trì Tú, đồng thời cũng thấy một vị nam nhân trung niên uy nghiêm, oai vệ ngồi ở gần đó. Dùng đầu ngón chân cũng nhìn ra được, người này nhất định là phụ thân của hắn !

Bằng không, tại sao mới sáng tinh mơ đã chễm chệ đến ngồi tại bàn ăn của Uất Trì gia?

Chậm rãi tiến tới gần, Trầm Lâu Đậu khom người định bụng thỉnh an, nhưng chưa kịp lên tiếng thì Uất Trì Tú đã thừa dịp giới thiệu vị lão nhân ấy với nàng. Nàng đoán thật không sai, người kia đúng là cha của tướng quân. Đợi nàng lễ phép thỉnh an xong, ba người mới cùng nhau ngồi xuống dùng bữa.

Tịch gian, không biết có phải ảo giác hay không mà Trầm Lâu Đậu cứ luôn lơ mơ cảm thấy Uất Trì lão gia thường xuyên nhìn chằm chằm vào mình. Lòng bất an không thôi, ngấm đi ngấm lại, có phải nàng đã làm điều gì thất lễ không nhỉ? Là xiêm y nàng đang mặc chưa chỉnh tề hay tóc nàng không được vấn lên cẩn thận?

Quả thực ở thời này, đa phần các cô nương chôn kinh kỳ đều có thói quen vấn tóc lên cao. Nhưng vốn không thích cái cảm giác trĩu lúi sau gáy ấy, nàng chỉ buộc thành vài lọn đơn giản rồi ưu nhã buông lỏng sau lưng.

Trầm Lâu Đậu miên man suy nghĩ, đôi mắt mở to đầy nghi hoặc không ngừng xem xét quần áo cùng giày của mình, thậm chí còn nhân lúc mọi người không để ý len lén đưa tay sờ sờ tóc, may liêu thanh tú khẽ nhướn lên.

“Trầm cô nương?” Cử chỉ kỳ dị của nàng khiến Uất Trì Tú ngây ngẩn quan sát.

Nâng mi nhìn, thấy cặp mắt đen lay láy của người đối diện lộ vẻ lo lắng, lòng Trầm Lâu Đậu bất giác dâng lên cảm giác ấm áp, dịu ngọt! Một thứ tình cảm khác lạ trời đậy, cứ quấn quanh, vương vấn chiếm lấy tâm trí nàng.

“Trầm cô nương, cô nương không khoẻ ư?”

“Ta không sao.” Trầm Lâu Đậu thoáng ngượng ngùng cúi đầu , e lệ tránh đi ánh mắt hắn. Nhanh chóng rút bả vai, nàng thừa nhận, nàng không thể đáp lại ánh nhìn của người đang chú mục ngắm mình kia.

Cơ thể Uất Trì Tú khẽ chấn động, bạc môi cong lên, “Ăn nhiều một chút, nàng đang bệnh đấy !” Hắn vờ như vô tình ngoái đầu lại lờ mờ cha hắn một cái.

Thấy mối nguy hiểm gần kề, Uất Trì lão gia lập tức cúi xuống ăn cháo, tỉnh bơ, điềm tĩnh như không có chuyện gì xảy ra. Bình thần, ung dung gấp rau, lão nhân gia tuyệt nhiên không để tâm đến hành vi cảnh cáo vừa rồi của con mình.

“Đã tốt hơn nhiều rồi! Tướng quân đại nhân, mấy ngày nay thật làm phiền đến ngài, hay là cứ để ta trở lại tửu lâu cho tiện.”

Nàng cảm thấy không khí nơi này thực quý dị, thái độ của tướng quân và Uất Trì lão gia dường như không giống với những phụ tử thông thường cho lắm?

” Trở về tửu lâu? Một cô nương gia giáo dám trụ tại tửu lâu? Uất Trì phủ này thừa đủ rộng rãi để dung thêm một người, người cứ ở đây!” Uất Trì lão gia đột nhiên nói, ngữ khí thập phần bá đạo, trực tiếp giúp nàng quyết định.

Mới vừa rồi đăm chiêu xem xét nòng, lão hiển nhiên thấy được, nha đầu kia mi thanh mục tú, khí chất thần vận hao hao giống nương của Tú nhi, tuy rằng thân hình hơi gầy yếu một chút, nhưng nếu đặt nòng đứng cạnh nhi tử thì trông lại xứng đôi vừa lứa. Nha đầu ấy nói không chừng có thể là niềm hi vọng duy nhất của lão, giúp lão thỏa mãn ước mong được ôm tôn tử của mình. Vậy nên dù phải đánh đổi bằng bất cứ giá nào, lão kiên quyết sẽ không để nòng chạy thoát khỏi Uất Trì phủ, nhất định phải lưu nòng lại!

“.....” Trầm Lâu Đậu không trả lời, chỉ ngậm ngùi lộ ra nụ cười cứng ngắt. Mắt to chớp chớp, nòng quay đầu nhìn về phía Uất Trì Tú, kỳ vọng hẳn có thể giúp nòng giải quyết vấn đề.

“Cha, việc đó hình như không được ổn?” Uất Trì Tú thản nhiên nói, con người đen lấp lánh chuyển động, tinh tế liếc nhìn phụ thân.

Uất Trì lão gia dò xét theo dõi hẳn, ngập ngừng một chút, “Nào có gì không ổn? Trầm cô nương dù gì cũng là khách, mời khách ở lại nhà chơi vài bữa cũng đâu phải chuyện lạ lẫm gì?” Giọng thì ra vẻ rất khí khái, nhưng mỗi lần nói xong một câu, lão liền lẩm lét xem qua sắc mặt con mình.

Uất Trì Tú cười thâm trong bụng, mặc kệ không đáp lời.

“Dù sao phủ chúng ta cũng lớn như vậy, lại còn nhiều phòng trống, mặt khác, ở tại phủ nhà tuyệt đối an toàn hơn so với việc trọ tại tửu lâu, người thấy ta nói có đúng không, Tiểu Đậu Tử?” Uất Trì lão gia chuyển hướng sang Trầm Lâu Đậu, thân mật gọi tên nòng. Tiên hạ thủ vi cường, nha đầu kia thoạt nhìn rất miễn tuệ, lão thật ưng mắt a!

Tiểu Đậu Tử? Trầm Lâu Đậu dở khóc dở cười, chưa từng có ai kêu nòng như vậy cả.

“Nhưng” Nếu ở lại đây, nòng sợ sẽ mang đến những điều phiền phức cho Uất Trì phủ.

Có hi vọng! Ngay lập tức chớp lấy thời cơ :

“Cứ quyết như vậy đi! Lát nữa hãy đem hành lý dọn tới chỗ này.” Uất Trì lão gia hớn hở mặt mày kết luận, biểu tình nghiêm túc rốt cuộc cũng không cánh mà bay. Không cần giương mắt tiễn con đi làm hòa thượng, lão vui mừng đến nỗi thiếu chút nữa thì bật phát dậy mà múa may quay cuồng!

Rơm rớm nước mắt, lão nhân gia thập phần cảm kích nhìn Tiểu Đậu Tử. Dưỡng dục con từ nhỏ đến lớn, lão chưa thấy Tú nhi gần gũi nữ sắc bao giờ. Trước đây, do lão có quá ít thời gian làm bạn bên con nên rất nhiều chuyện mãi đến sau này khi nghe Vân di kể lại lão mới biết được.

Uất Trì lão gia cảm khái ngắm đứa con trai, rồi thỏa mãn cúi đầu húp mấy thìa cháo hoa. Tú nhi không thích tới gần các nữ hài tử, thậm chí có thể nói là chán ghét, nguyên nhân chính là..... con trai của lão quả thực vô cùng anh tuấn!

Bất kể là từ thuở bé hay đến tận khi trưởng thành, nhi tử lúc nào trông cũng thật thanh tú, đáng yêu! Danh môn đệ tử bá sự tại học đường của lão phần đông đều có vài điểm tương đồng, huống hồ từ ngày Đường Phong mở cửa, nữ tử đến tham gia cũng không hề ít. Vậy nên ngay từ nhỏ, Tú nhi đã phải chịu đựng đủ mọi sự tàn phá, hành hạ của các cô nương. Chỉ cần thoáng thấy bóng dáng Tú nhi thôi là y như rằng mắt trước mắt sau tất cả mọi người đã được chứng kiến cảnh các nòng chạy lại quần quít lấy hẳn, thủ đoạn lấy lòng nào cũng không bỏ qua, chiêu bài xoắn xuýt nào cũng được lôi ra sử dụng triệt để

Đến khi lớn hơn một chút, con trai lão nổi bật với tướng mạo đường đường, phong tư xuất chúng, lại là nhất biểu nhân tài * khiến người người phải lưu tâm, chú trọng. Bước sang tuổi trưởng thành, ngay cả việc nữ tử thoát y trốn trên giường ngủ chờ hẳn cũng không phải chuyện hiếm lạ, những điều đó khiến Tú nhi cảm thấy vô cùng phiền hà, bực bội! Thành ra sau này mỗi lần đối diện với nữ nhân, Tú nhi đều sinh ra tâm ý chán ghét, hạn chế tiếp xúc. Tuy thái độ của con luôn tỏ ra bình thường, nhưng là người làm cha, lão đương nhiên có thể thấu hiểu.

* Nhất biểu nhân tài: nhân tài số 1 ^^!!!

Chẳng qua thấy hảo bằng hữu của con là Diệu Văn đã thành thân, mà lão cũng có tư tâm muốn ôm cháu, vậy nên lão nhất quyết sẽ không dễ dàng để con mình tùy ý uống phí nhân duyên! Vì nguyên cớ ấy, lão không ngại dùng bất cứ thủ đoạn tối tệ nào nhằm tìm kiếm biện pháp giúp con chấp mỗi tơ hồng. Tỉ như,

lão treo đầy những bức họa khuê nữ của các vương công đại thần trong phòng nhi tử, chỉ đến khi con lão nổi cơn thịnh nộ, hành động khoa trương kì quặc đó mới chịu mới biến mất.

Uất Trì Tú quan sát kỹ biểu tình trên mặt Trầm Lâu Đậu. Thấy nàng nhìn về hướng nha hoàn của mình bằng ánh mắt bất an, hần liền mở miệng : “ Hay là để ta đi cùng cô nương ? ” Uất Trì Tú hi vọng có thể tiếp cận nàng.

Hần thực sự nhận thức rõ, tình cảm mà hần dành cho nàng không chỉ đơn thuần như đối với những người khác. Mỗi lần trông thấy nụ cười của nàng, ngực hần chợt nổi lên cảm giác xốn xang lạ thường.

“Đúng vậy, Tú nhi, con cùng Tiểu Đậu Tử quay lại từ lâu thu thập hành lý đi.” Uất Trì lão gia hòa theo, thái độ giống hệt nhi tử của lão, thậm chí còn không biết chính mình đã nói những gì.

Nguyên là đang phiền não xem có nên đáp ứng chuyện này hay không, Trầm Lâu Đậu bất ngờ mở to mắt. Nàng mới vừa nghe thấy Uất Trì lão gia kêu tướng quân là gì nhỉ? Cố nén lại sự ngạc nhiên, nàng hướng ánh nhìn của mình về phía Uất Trì Tú. Không nghĩ tới việc cha hần lại gọi hần như vậy Tú nhi? Tú nhi nha? Ha ha ha, Tú nhi, Tú nhi, Tú nhi..... Ha ha! (LL: hờ hờ hờ.....!!!!)

Trầm Lâu Đậu rớt cuộc phì cười, duyên dáng đưa tay lên che miệng. Ai ngờ được một đại nam nhân ngang tàng, khí khái đến thế lại cư nhiên có nữ danh giống hệt nữ nhân?

Tuần mi giương lên, “Cha.” Hần húng hắng giọng. Ngực khí hơi trầm, khuôn mặt nhả nhận lộ ra vẻ tức giận. Đã nói với cha bao nhiêu lần, đừng gọi hần là Tú nhi, tại sao mãi mà người vẫn chưa sửa được?

9. Chương 9

Về mặt Uất Trì lão gia phút chốc cứng đờ, lẳng lặng cúi đầu cầm chén cháo đang ăn dở húp sạch một hơi, không cần quan tâm đến việc lưỡi có thể bị bỏng. Phủi phủi tay áo một chút, lão nhân gia bèn lơ là lên tiếng: “Ta ăn xong rồi!” Sau bỏ lại bát, thoát một cái đã biến mất khỏi tầm mắt bọn họ.

Trên bàn chỉ còn lại hai người, nàng nhìn hần, hần nhìn nàng , cả hai đều lặng thinh không nói.

“Tiểu Đậu Tử, nhớ rõ phải quay lại đây a –” Thanh âm của Uất Trì lão gia từ nơi rất xa truyền về. (~.~ !!!!)

Trầm Lâu Đậu thực thức thời khi không liều lĩnh khiêu chiến với khả năng nhẫn nại của Uất Trì Tú, gắng dần lại độ cong đang hiển hiện trên khóe miệng, nàng cực lực khống chế mình, nín nhịn không dám để lộ ra ý cười.

“Ăn cơm đi.” Cuối cùng thì hần cũng mở miệng.

Cơm nước xong xuôi, Uất Trì Tú đưa nàng hồi từ lâu. Hai người thong thả song hành bên nhau, tiêu sái tiến về nơi nàng trọ khi trước.

Đọc đường, Trầm Lâu Đậu không ngừng cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt từ bốn phương truyền tới, phân vân không biết nên làm sao, nàng càng đi càng chậm. Vốn là lúc đầu đi cạnh hần, tiếp đến từ từ bước chậm lại phía sau, rốt cục đến cuối cùng thì nàng lại sống vai đi ngang hàng với Tiểu Lục. Nếu không để ý mà chỉ nhìn lướt qua, nàng thật chẳng khác gì một nha hoàn.

Trầm Lâu Đậu âm thầm cười khổ trong lòng, cúi đầu đến đánh chết cũng không chịu ngước lên. Nàng tuyệt đối không muốn vĩnh viễn an nghỉ tại thành Trường An này, chỉ vì một nguyên nhân duy nhất là bởi – vị nam tử có khả năng câu dẫn toàn bộ nữ nhân trong thành - chàng rể hiền đáng mong đợi của các danh gia vọng tộc kia. Chết kiểu này thực tình rất mất mặt! (LL: đúng đúng, mọi người ủng hộ tỷ ! Lý do này thật lãng nhách mà >”

Một trước một sau, cứ như vậy đi được thêm vài bước thì bỗng nhiên Uất Trì Tú ngừng lại.

“Trầm cô nương, cô nương thấy trong người không thoải mái sao?” Hần hỏi.

“Không có.” Nàng lắc đầu, tại sao hần lại đột nhiên dả động đến vấn đề này a?

“Vậy vì có gì nàng càng đi càng chậm? Hầu như toàn lẻo đẹo theo sau ta. Những người không biết nói không chừng lại tưởng nàng là nha hoàn của ta đấy!” Uất Trì Tú nhẹ nhàng cười, điệu bộ phiêu nhã, tuấn dật. Khoảnh khắc đó, tất cả các cô nương nương đứng hai bên đường đồng loạt hít sâu một hơi, hoàn toàn bị nụ cười của hắn mê đảo, hạ gục.

Trầm Lâu Đậu nhin không được rùng mình một cái, chà xát cánh tay. Nụ cười dịu dàng như gió xuân của hắn tại sao lại gây cho nàng cảm giác gai gai người? Hắn cố ý nói vậy phải không nhỉ?

“Tiểu thư, người quá thất lễ.” Tiểu Lục chọc chọc vào thắt lưng của nàng. Tiểu thư đang xảy ra chuyện gì a?

“n?” Hắn tiếp tục dùng nụ cười ôn hòa trấn an nàng.

Người hướng phải nhìn vào, kẻ mạn trái trông sang, cảm nhận được những luồng mắt ghen tị hừng hực bắn về phía mình, Trầm Lâu Đậu sợ hãi nuốt nuốt nước miếng, rảo bước về phía Uất Trì Tú. “Chúng ta đi nhanh đi.” Nàng quyết chí phải mau mau hồi tửu lâu, bằng mọi giá phải né được cảnh bị một đám nữ nhân độc hỏa công tâm* vây đánh ở giữa đường.

* Độc hỏa công tâm : lửa giận công kích nội tâm, trong văn cảnh này được hiểu là vì ghen tức mà đi bắt nạt Lâu Đậu tỷ tỷ ^^!!!

Uất Trì Tú cười cười gật đầu, lưng thưng tiến về phía trước, tiện thể tranh thủ len lén nhìn người đang sóng vai bên cạnh mình. Thấy gương mặt nơm nớp lo sợ của nàng, lòng hắn không khỏi mềm nhũn, ánh nhìn càng lúc càng ôn nhu, ý cười dần dần hiện rõ trên đôi môi cương nghị.

Trầm Lâu Đậu không thấy vẻ mặt ấy của hắn, nàng cúi đầu trốn tránh, chỉ chăm chăm lo việc quan sát đường đi. Tất nhiên, vì vậy mà nàng cũng không phát hiện, sau khi trông thấy thái độ trìu mến mà Uất Trì Tú dành cho nàng, những ánh mắt đố kỵ đơn thuần trước kia nay đã sớm biến thành loại ánh mắt ngập tràn khí thế giết người, mà mục tiêu không ai khác chính là nàng.

Tiểu Lục đi sau hai người nghiêm nhiên được chứng kiến tất cả mọi việc. Cái đầu nhỏ nhắn xoay tới xoay lui, tiểu nha hoàn tinh nghịch lén lút cười. Tướng quân đại nhân dường như rất coi trọng tiểu thư a? Nếu đúng như vậy thì tốt quá!

Tiếp tục sánh bước hồi lâu, ba người bọn họ mới đến được tửu lâu phụ cận. Thấy không khí xung quanh có điểm là lạ, cả ba tức khắc để ý tới những người mặc sắc phục xanh đen đang đứng lùm lùm trước cửa quán cách đó không xa.

Trầm Lâu Đậu dừng sững sờ dừng lại. Ngoại hình của những người kia nom thật quen mắt a! Nàng chần chừ, liệu có nên tiếp tục tiến lên phía trước hay không đây?

Mới nghĩ đến đó, nàng bỗng nhiên thấy Tiểu Lục từ đằng xa hốt hải chạy lại phía mình, vẻ mặt kinh ngạc, lắp bắp, “Tiểu, tiểu thư, mấy người kia.....” Tiểu Lục lo sợ, loạng choạng túm lấy nàng.

Trầm Lâu Đậu lập tức hiểu ra, lòng hoảng hốt không thôi, sắc mặt tái nhợt, nàng vội kéo nha hoàn trốn vào con ngõ nhỏ cạnh đó. Nấp sau tường, Trầm Lâu Đậu vụng trộm đánh giá hành vi của đám người nọ.

Uất Trì Tú liếc nhìn nhóm người lạ mặt một cái, không nói không rằng bước theo sau nàng.

Run rẩy sợ hãi, Trầm Lâu Đậu hoang mang hỏi: “Bọn họ, bọn họ đuổi theo?” Quả nhiên nàng không nhìn lầm, những người mặc sắc phục xanh đen này chính thực là hộ vệ của Trần phủ.

“Tiểu thư, chúng ta làm sao bây giờ?” Tiểu Lục sốt ruột lay nàng.

“Ta, ta.....” Trong khoảng thời gian ngắn, Trầm Lâu Đậu cũng không nghĩ được nên nói gì. Dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng thực tế đến khi đối mặt, nàng lại chẳng biết phải phản ứng ra sao. Tất cả tài sản mà nàng có đều đang để tại tửu lâu, nếu không quay về lấy, chẳng đường sau này của nàng cùng Tiểu Lục sẽ như thế nào? Chẳng lẽ hai người phải bôn ba, lưu lạc nay đây mai đó ư?

“Xảy ra chuyện gì thế? Những người kia là ai?” Uất Trì Tú lưu tâm hỏi.

Ý nhị ngược nhìn hắn, nàng khẽ cắn cắn môi dưới, rốt cuộc có nên nói hay không? Để hắn biết cảnh ngộ của nàng đã lâm vào đường cùng, nàng thực cảm thấy khó chịu, chật vật cực kỳ.

“Tướng quân đại nhân, thỉnh ngài giúp tiểu thư nhà ta đi!” Nhìn ra được thái độ lúng túng khó xử của chủ tử, Tiểu Lục liền cắn răng quỳ xuống. Nếu tiểu thư không thể mở miệng, vậy cứ để nô tỳ này nói!

“Về trước rồi hẵng tính.” Uất Trì Tú liếc mắt nhìn hai người, điềm nhiên buông lời.

Đôi theo bóng hắt đến khi khuất hẳn, lòng nàng chợt trầm xuống. Mới vừa rồi, hẳn không có đáp ứng nàng.....

Uất Trì phủ, hai thân ảnh trầm mặc trong thư phòng, tĩnh tại không nói, đôi bên lặng lẽ quan sát lẫn nhau. Một người chuyên chú chờ, một người không tìm được cách nào mở miệng. Hồi lâu, một tiếng thở dài rớt cuộc cũng mềm nhẹ vang lên, phá tan bầu không khí nặng nề căng thẳng.

“Tướng quân đại nhân đã bao giờ nghe qua về Giang Ninh Trần thị chưa?”

“n.” Thì ra là nàng đến từ Giang Ninh. “Đầu năm nay, Hoàng Thượng hạ lệnh tổ chức cuộc thi dệt vải trên khắp cả nước, Giang Ninh Trần thị đứng đầu, ban thưởng vì những đóng góp của gia tộc đối với Triều đình. Sau đó Thiên tử nhu chiếu, theo lệ hàng năm, Trần gia phải giao nộp ba mươi bảy loại xiêm y có hoa văn hình rồng để dâng lên vua cùng quan lại triều thần” Lẽ nào.....

Trầm Lâu Đậu mỉm cười, “Danh tiếng quá mức cũng chưa chắc đã tốt.” Thủy mâu hàm ẩn bi thương, môi đỏ mọng khẽ mở, nàng tủi hờn nói ra những chuyện phiến não, ưu sầu tích tụ bấy lâu.

Nguyên lai, “bàn long chức pháp” đã được lưu truyền tại Trần gia tự bao đời, vậy nhưng bí pháp ấy chưa một lần được xuất bản. Nguyên nhân chủ yếu là do gặp phải sự cản trở của Giang Ninh chức tạo cục. Nhược bằng không, chỉ cần dựa vào vẻ tinh xảo, cầu kỳ, tỉ mỉ, cùng chi tiết của bản vẽ, “bàn long chức pháp” đã sớm thành danh, lan truyền rộng rãi, nức tiếng khắp nơi.

Trần gia lập nghiệp và đi lên từ nghề dệt vải, Giang Ninh chức tạo cục vốn đã sẵn tâm sợ Trần gia sẽ ngày càng hưng thịnh nên nhiều năm qua vẫn luôn tìm cách chèn ép, khống chế Trần gia.

Dân chúng Giang Ninh không ai là không biết chuyện này. Khó hiểu ở chỗ, vị quan lớn phụ trách chấm điểm năm vừa rồi lại đột nhiên bị đổi. Điều đó tạo điều kiện thuận lợi cho Trần gia trong việc phát huy hết tài hoa cùng tinh túy của tuyệt kỹ “bàn long chức pháp”, khiến “bàn long chức pháp” lại một lần nữa vang danh trong bốn bể. Thế nhưng sự kiện ấy cơ hồ cũng rước lấy mầm tai vạ khôn lường!

“Chức tạo quan của Giang Ninh chức tạo cục có quan hệ thân thích khá sâu xa với một hộ nổi tiếng về nghề dệt khác của Giang Ninh là Trần gia, bởi thế, chức tạo cục luôn luôn bao che, bảo hộ cho gia tộc này. Ngày Trần gia đoạt lại tước vị khôi thủ là ngày Trần gia chính thức mất đi cuộc sống an nhàn vốn có, cũng là ngày Trần gia buộc phải đối diện với khoảng thời gian không hề yên bình sắp sửa diễn ra.” Không yên bình e vẫn còn dễ nghe, kỳ thật phải nói là long trời lở đất.

“Những người lúc này truy lùng cô nương là do Trần gia chức phường* phá vỡ tới?” nhóm người đó cước bộ trầm ổn, nhìn có vẻ không giống với hộ vệ của những gia tộc quyền quý thông thường. Nếu kêu là quan binh thay dân phục, may ra còn có thể tin tưởng.

* Chức phường : xưởng dệt, phường dệt.

“n, Trần gia trăm phương ngàn kế muốn đoạt được “bàn long chức pháp”, nhưng gia phụ nào có thể dễ dàng giao ra? Vậy nên quan hệ hai nhà ngày càng trở nên mâu thuẫn gay gắt. Được một thời gian, Trần gia đột nhiên phái người tới Trần gia cầu hôn, nữ tử duy nhất chưa kết hôn ở Trần gia cũng chỉ còn lại mình ta, thành ra.....” Trầm Lâu Đậu nói xong, trong đầu hiện lên một loạt hình ảnh khó chịu. Tâm cơ rối loạn, nàng không tìm được mà khẽ run rẩy.

Thấy vẻ mặt khác thường của nàng, Uất Trì Tú nhẹ nhàng lên tiếng, “Tìm thân chỉ là cái cớ, mục đích của cô nương khi tới Trường An thành là muốn thoát khỏi Trần gia có đúng không?” Chỉ e là Trần gia không chịu buông tha cho nàng, thậm chí còn lên lút bám theo giám sát nàng. Có thể dọa một cô nương kinh sợ đến như vậy, Trần gia thực là quá tài tình!

Nàng lắc đầu, “Không, đến Trường An tìm bá mẫu là thật, nhưng nói như lời tướng quân là để tránh né Trần gia cũng không sai. Chỉ tiếc đạo ột thước, ma ột trượng.” Trầm Lâu Đậu liếc xem thương thế trên cổ tay mình, cười khổ.

“Ác phó khi dễ cô nương ngày đó là gia nhân của Trần gia? ” Chuyện này có thể giải thích vì sao một hạ nhân lại đủ can đảm lớn tiếng với chủ tử của mình, thì ra hẳn là người được phái đi để theo dõi, đốc thúc nàng.

Giang Ninh chức tạo quan..... Đương nhiệm hẳn là Trần Vĩ, một Chức tạo quan nhỏ nhỏ cư nhiên dám làm những việc này, hẳn ăn gan hùm mật gấu ư?

“Tướng quân đại nhân, ta không nghĩ.....” Trần Lâu Đậu nhu lệ nhìn vào mắt hẳn. Nàng rất muốn nói với hẳn, nàng không cố ý để hẳn chen chân vào những thứ ân oán, được mắt của gia đình nàng , nhưng..... Nàng nói không nên lời.

Nàng rất sợ, thực tình rất sợ! Nàng đã từng thấy qua người cầu hôn mình. Gặp phải loại nam nhân như vậy, nàng làm sao có đủ dũng khí cũng như bản lĩnh để tình nguyện ủy thân cho hẳn? Nàng không chấp nhận, nàng không cần! Thế nhưng..... Ai có thể giúp nàng? Ai có thể?

10. Chương 10

Thủy mâu rợn ngợp về sương mù, lệ nóng tràn mi, đôi vai mảnh khảnh, gầy guộc của nàng run lên như thừa nhận rằng, nàng bất lực! Nàng không thể chống lại vận mệnh của chính mình! Trần Lâu Đậu biết, nàng tìm bá mẫu cũng đã được một thời gian dài, Trần gia vốn không có tính nhân nại, rồi đây nàng nhất định sẽ bị áp hồi Giang Ninh để gả cho người kia. Rất cuộc..... nàng nên làm sao bây giờ?

Tâm nguyện cuối cùng của gia gia là muốn gặp lại bá mẫu, dù gì thì cuối cùng nàng cũng vẫn phải trở về, bất luận nàng có đồng thuận hay không. Vậy nhưng sâu trong thâm tâm, nàng thực không muốn buông bỏ cơ hội tìm lại người thân mà bấy lâu nàng chưa từng gặp gỡ ấy.....

Uất Trì Tú rút ra một chiếc khăn trắng muốt, đưa tới trước mặt nàng , “Đừng khóc, tạm thời cô nương cứ ở tại Uất Trì phủ, đừng nghĩ ngợi gì cả.” Thấy khuôn mặt đầm lệ của nàng, trái tim hẳn chợt ảm nhẫn xót xa.

“Ta.....” Dè dặt đưa tay tiếp nhận, cảm thụ dư ôn hã còn phảng phất trên chiếc khăn, tâm tình của nàng lúc này thật giống như có dòng nước ấm áp chảy qua, xua tan đi băng giá lẫn khuất trong lòng .

Đương lúc bối rối, hẳn không biết bản thân đã dùng ánh mắt thương tiếc, ân cần cỡ nào để quan sát nàng. Nhìn bộ dạng thiếu não của nàng, hẳn liền mỉm cười an ủi , “Tại kinh thành này, Uất Trì gia tốt xấu cũng có vài phần danh khí, nàng cứ an tâm lưu lại đi, Lâu Đậu.”

Nghe hẳn gọi thẳng tên mình, Trần Lâu Đậu ngậy ngẩn cả người. Trên mặt còn vương lại mấy vệt nước mắt, nàng hồ đồ, ngốc nghếch nhìn hẳn.

“Ta và nàng được tái ngộ đã là hữu duyên, vì thế không cần chú trọng khoản xưng hô. Cứ coi như kết giao bằng hữu, nàng thấy sao? ”

“Bằng hữu?” Nàng nháy mắt mấy cái, như vậy có được không?

“Tướng quân cũng là người, đương nhiên cũng cần bằng hữu. Lâu Đậu, chẳng lẽ nàng ghét bỏ thân phận võ tướng của ta? ” Uất Trì Tú cười hỏi, cố ý mở rộng chủ đề. Nàng quả nhiên di dời sự chú ý, thôi không khóc nữa. (LL: ta thề chứ ta thấy Tú ca tâm lý đã man, anh này làm võ tướng thật uống >”

Trần Lâu Đậu vội vàng xua tay, “Không, không phải, cái chính là.....” Nàng áp úng, do dự đáp lời: “Ta vốn chỉ là một dân thường, sao dám cả gan trèo cao trở thành bằng hữu của tướng quân đại nhân ?” Nàng nào có ghét bỏ hẳn, nói hẳn mang danh võ tướng, thực đúng là nhìn không ra! Hẳn một thân thanh tao, nho nhã, lại kiệt xuất, bất phàm, so với những người đọc sách ở Giang Ninh hay với những vị tú tài ở chốn kinh thành hoa lệ thì trông còn thư sinh, tuấn lãng hơn gấp vạn lần.

“Vậy là tốt rồi! Thời gian này nàng hãy hảo hảo dưỡng bệnh, chuyện tìm người cứ giao cho ta.” Nghĩ tới những mỹ nhân đầy đà nhan sắc khắp thành Trường An, hẳn liền cảm thấy nàng quá mức yếu nhược .

Khuôn mặt mong manh, tuyệt mỹ kia khiến hần tưởng như chỉ cần bóp một cái là vỡ vụn. Chắc là do nàng phải gánh lấy quá nhiều trách nhiệm cùng áp lực nên mới mảnh dẻ đến mức như vậy!

Tuy nhận thấy ánh mắt của hần dao động trên người mình, nhưng Trần Lâu Đậu lại không hề có cảm giác không thoải mái. Bởi ánh mắt ấy quá đỗi ôn nhu, thậm chí có thể nói là dịu dàng, quan tâm và ngập tràn lo lắng.

“Thân thể ta kỳ thật tốt lắm.” Lần nào gặp hần, nàng cũng được nghe hần khuyên mình chịu khó tĩnh dưỡng, bồi bổ sức khỏe.

Lắc đầu cười, Uất Trì Tú không tán đồng lời nói của nàng, “Chờ nàng tròn trịa lên một chút, họa may ta sẽ tin.” Ngoại hình mảnh mai, yếu ớt của nàng gây cho hần cảm giác, chỉ cần gặp phải một cơn gió vô tình thổi qua thôi là không biết đã phiêu bạt đến tận phương trời nào xa lắc nào rồi.....?

Xoa bóp thắt lưng, Trần Lâu Đậu chưng ra vẻ mặt vạn bất đắc dĩ, “Dù ta có ăn nhiều hết cỡ thì cũng không mập lên nổi đâu.” Nàng rõ ràng biết, xu hướng đánh giá sắc đẹp của phụ nữ được ưa chuộng nhất thời nay : nữ tử đầy đặn mới được coi là mỹ nhân. Nhưng mặc nàng cố gắng ra sao, cơ thể nàng vẫn không chút biến chuyển. Thậm chí nếu hôm nào ngẫu nhiên ăn nhiều một chút là y như rằng hôm đấy nàng sẽ rất nặng nề tất bật qua lại thăm nom nhà tiêu gia phủ nữa kia.

“Thật thế ư? Vậy những nương nương trong cung chắc sẽ hâm mộ nàng lắm.”

“Vì sao?” Nàng tò mò truy vấn. Chuyện trong cung, nàng chưa từng được nghe qua a!

Hai người rôm rả tán gẫu thân mật trong thư phòng; hòa ái, vui vẻ kể cho nhau nghe hết chuyện này đến chuyện khác. Nhìn nụ cười rạng rỡ ánh trên môi nàng, Uất Trì Tú chợt cảm thấy thư thái, nhẹ nhõm. Thả lỏng cơ thể, đậy mắt hần toát lên vẻ vô cùng thỏa mãn, vừa lòng.

Nghe hần thuật lại mấy chuyện hài hước trong cung, Trần Lâu Đậu bắt tri bắt giác để lộ ra nét hoan hỉ. Khuôn miệng chúm chím cong lên như nụ hoa e ấp bừng nở trong nắng sớm, đôi mắt vô ưu trong veo không ngừng phát ra những tia sáng lóng lánh thoát tục, gương mặt mê mẩn nom rất hữu thần.

Nàng dịu dàng, tinh tế giấu chiếc khăn hần đưa khi nãy vào trong mình, cũng khẽ khàng đem một phần rung động sâu kín mà nàng dành cho hần thu vào trong tim.

Từ ngày đó trở đi, Trần Lâu Đậu ở lại Uất Trì phủ. Uất Trì Tú vì muốn bảo hộ nàng nên đã kín đáo ra lệnh cho đám hạ nhân tuyệt đối không được lăm miệng, cảm mọi người không được để nội tình trong phủ rò rỉ ra bên ngoài.

Vấn đề ở chỗ, nơi nào có chuyện khác thường thì ắt nơi đó có kẻ xì xầm bàn tán. Nhất là việc Uất Trì phủ vốn lặng ngắt bấy lâu, nay bỗng nhiên lại xuất hiện thêm một vị cô nương xinh đẹp. Điều này khiến cho tam cô lục bà sống tại hậu viện không ngừng hiếu kỳ thắc mắc, tụ tập nhau lại mà nhỏ to, đoán mò đủ kiểu.

Màn đêm buông xuống, Uất Trì phủ cơ hồ trở nên cực kỳ náo nhiệt.

“Tướng quân, binh lính lại bắt được vài tên hắc y nhân lén xông vào phủ.”

Thư phòng im ắng nổi bật lên hình ảnh Uất Trì Tú đương vùi đầu phê duyệt đồng công văn. Thân là đại tướng quân, đáng lẽ hần chỉ cần lo việc quân cơ, an bang thiên hạ. Nhưng mang trong mình bản lĩnh hùng tài thao lược, văn tài uyên thâm cùng lối tư duy xuất chúng, hần thường xuyên phải gánh trên vai hàng loạt những trách nhiệm nặng nề, thậm chí còn là vô cùng trọng đại. Bởi vậy, phần lớn công văn của triều đình đều dồn lại chờ hần giải quyết.

Đưa mắt nhìn mớ giấy tờ chất ngất trên bàn, Uất Trì Tú thở dài ngao ngán. Việc biên chế quân đội tuần tra Trường An thành thật khiến hần đau đầu nhức óc.

Mới vừa rồi, người hướng hần bẩm báo về nhóm hắc y nhân to gan lớn mật, dám nhân lúc nửa đêm lén lút rình mò Uất Trì phủ kia chính là vị phó tướng uy dũng đứng đầu trong đám thuộc hạ dưới trướng hần- Quý Trung.

“Ném tất cả tới chỗ cũ đi.” Uất Trì Tú không thèm ngẩng đầu lên, phán!

Quý Trung cười ngượng nghịu, “Tướng quân, nơi đó đã chật kín hết rồi, chỉ sợ không nhét thêm ai được nữa.”

“Chỗ cũ” mà bọn họ vừa nói đến nguyên là địa lao của Uất Trì phủ. Bên trong hiện thời giam giữ không ít phạm nhân, nhằm tính sơ qua chắc cũng tầm khoảng một tiểu đội.

Nghe xong, Uất Trì Tú liền giương mắt lên nhìn hấn, trầm ngâm chốc lát rồi hỏi “ Thân thủ mấy tên bị bắt vừa rồi như thế nào?”

Kể từ sau ngày thứ sáu Lâu Đậu đến ngụ tại Uất Trì phủ, cứ mỗi bận đêm xuống là phủ nha lại được dịp tiếp kiến đủ mọi dạng người, từ những kẻ trộm vặt đến những kẻ có ý đồ thám thính tình hình nội phủ, mục đích của chúng đích thị là để tìm năng.

Nghĩ đến đó, hấn đột nhiên cảm thấy bản thân bị xem thường, khinh rẻ trầm trọng! Uất Trì gia dùng võ lập nghiệp, trọng binh đóng trong phủ đầu chỉ để giỡn chơi, tiến vào thì dễ nhưng muốn bước ra thì hãy coi chừng. Ngay cả cao thủ võ lâm lò dò tới đây còn bị binh lính phủ nha phát hiện chứ chưa buồn nói đến mấy tên hắc y nhân kém cỏi kia. Với loại công phu mèo cào ba chân của bọn chúng thì cứ ngồi đó mà mơ đến việc mon men, lén vờ quanh Uất Trì phủ.

Tướng chỉ cần khoác lên mình bộ y phục dạ hành là biến được thành cao thủ ư? Xuy!

“Thân thủ cũng tầm tạm, nhưng vẫn đấu không lại với ”Chế thức võ chiêu” của chúng ta.” Quý Trung bình ổn nhận xét.

“Chế thức võ chiêu” chính là những binh lính được triều đình chọn lựa kỹ càng, rồi tập hợp thành những đội quân tinh nhuệ. Bọn họ là những người đã trải qua vô số lần huấn luyện nghiêm khắc, trui rèn tính kiên trì, bền bỉ cùng bản lĩnh gan góc. Vậy nên “Chế thức võ chiêu” còn được xem là đội quân có ý thức tốt nhất trong thời thể hiện tại.

“Chuyện ta sai người điều tra kết quả như thế nào?”

“Giang Ninh chức tạo cục, đương nhiệm là Trần Vĩ, hấn có người thân làm Bộ binh thị lang trong triều. Theo những gì thuộc hạ tìm hiểu được, Trần gia chức phường cùng Trần Vĩ có quan hệ khá sâu xa, mật thiết.”

Uất Trì Tú nhú mày, thì ra nguyên nhân khiến bọn chúng không kiêng nể mà liên tiếp đột nhập Uất Trì phủ vào ban đêm là do ý thế làm càn. Chẳng lẽ chúng nghĩ chỉ dựa vào chức Binh bộ thị lang nhỏ nhoi kia là được phép thoải mái ung dung, tự do hành động ư?

“Tướng quân?” Quý Trung cẩn mật chờ hấn phân phó mệnh lệnh kế tiếp.

Mây chau lại, Uất Trì Tú cười mai mỉa, “A, hiển nhiên có kẻ đã quên mất uy danh của Uất Trì gia từ đâu mà thành. Vậy nên từ mai, người hãy đi tìm Tạ huynh đệ, mỗi ngày chịu khó đến viếng thăm nhà Binh bộ thị lang một lần. Giúp hấn cảm nhận được tư vị hàng đêm có khách nhân tới hỏi han, chiếu cố.”

Quý Trung nghe xong không nhịn được mà nhếch môi, tướng quân e là đã hết kiên nhẫn. Vị Bộ binh thị lang kia thực không biết tự lượng sức, đang yên đang lành việc gì phải trêu tức tướng quân? Lần này thì có kịch hay để xem rồi !

“Thuộc hạ tuân mệnh!” - Quý Trung đĩnh đạc đáp.

Khóe miệng cong lên, Uất Trì Tú cười đến thỏa mãn vui vẻ. Hấn sẽ cho vị Bộ binh thị lang cậy quyền cậy thế kia biết, cả gan chọc giận Uất Trì Tú thì sẽ lĩnh được hậu quả gì?

11. Chương 11

Mấy hôm sau, có khách quý chủ động tới thăm hỏi.

Đại sảnh Uất Trì phủ nhộn nhịp khác hẳn ngày thường, ngoài hai cha con Uất Trì Tú đang điềm đàm đứng tiếp đón nơi chính cửa, còn có một vị lão nhân quyền uy dẫn theo sau không ít người đương văn nhã thì lễ thỉnh an.

“Uất Trì đại nhân, nghe nói đại nhân thích phẩm trà, vừa khéo ta lại có liền trà Thiết Quan m, hôm nay nhân tiện có chút thời gian rảnh rỗi nên cố ý mang đến đây, những mong có cơ hội được cùng ngài thưởng thức.” Lão nhân oai phong đạo mạo vẫy tay, ngụ ý bảo hạ nhân phía sau dâng lên chiếc bình sứ quý giá.

Uất Trì lão gia tinh tế liếc con một cái, rồi quay sang nháy mắt với Trần bá vẫn đứng kế bên. Hiểu ý chủ tử, Trần bá vội vàng bước tới tiếp nhận. “Thượng thư đại nhân, đại nhân đầu cần khách khí như vậy! Ngài có lòng ghé thăm hàn xá đã là việc vô cùng vinh hạnh cho phủ nhà rồi.” Uất Trì lão gia cười khẽ, những lời khách sáo mà Trần bá dùng để phải phép đáp lại vị lão nhân kia nghe sao êm tai quá đi! Lão thực rất hài lòng!

Người vừa tới là Lễ Bộ Thượng Thư đương triều. Sau khi nhận thấy đôi bên giao hảo, hỏi han nhau đã đủ, lão nhú mắt lại, từ tốn đưa tay vuốt râu, cười giả lả: “Uất Trì đại nhân, khách khí!”

Uất Trì Tú nhếch môi, “Không biết thượng thư đại nhân hạ cố ghé thăm Uất Trì phủ có chuyện gì?” Thì ra phía sau con chuột nhãi nhép còn một con mèo bự chống lưng, khó trách tên tiểu thị lang nhỏ bé kia lại có khả năng điều động nhiều người đến vậy. Nguyên lai là do hấn tự tin cho rằng bản thân có thể tha hồ thoải mái mà dựa dẫm vào vị đại nhân vật này!

“Chuyện là vậy, gần đây ta nghe nói quý phủ mới xuất hiện một vị cô nương, nếu không lầm thì ta nghĩ đó chính là cô cháu họ xa của ta. Kể cũng có chút đường đột, nhưng khi vừa nhận được tin là ta đã lập tức chạy tới đây gặp nàng.” Lễ bộ Thượng thư trả lời bằng điệu cười bất đắc dĩ.

Uất Trì lão gia đưa mắt nhìn con đầy khó hiểu, lẽ nào người lão già kia vừa nhắc đến lại là Tiểu Đậu Tử? Tiểu cô nương đó có quan hệ thân thích với quan lớn từ bao giờ vậy nhỉ?

“Cháu gái?” Uất Trì Tú không ngần ngại để lộ ra thái độ nghi hoặc, “Người đại nhân vừa nói tới chẳng lẽ là bằng hữu của Uất Trì? Nhưng thực tình từ trước đến nay, ta chưa nghe nàng nói nàng có người thân ở thành Trường An này bao giờ”. Họ hàng xa? Lão hồ ly còn dám ngang nhiên thốt lên từ đó?

Uất Trì Tú thích diễn trò, Lễ bộ Thượng thư cũng đâu dễ gì chịu thua? Bản thân lão tự khắc biết cách ứng đối. Ừ rũ nhìn về phía Uất Trì, thái độ buồn bực tỏ rõ ra mặt, lão âu sầu than vãn, “Ai nha, cô cháu gái này thật là ham chơi! Quên bằng đại sự phải làm đã đáng trách lắm rồi, nay lại còn quên luôn cả việc nhắc đến ta với mấy người nữa!” Lão hồ ly ra điều thở dài ngán ngẩm.

“Vậy ư?” Lạnh lùng hé ra nụ cười lãnh khốc, Uất Trì Tú lơ đãng liếc vị lão nhân giả hoạt, “Ta đã phái người đi thỉnh nàng lại đây, chỉ cần để hai người gặp mặt là biết có phải người quen không ngay thôi mà.”

Vừa dứt lời, một bóng người mảnh khảnh, khả ái đã lập tức xuất hiện trước cửa.

Nụ cười ngọt ngào lấp lánh trên gương mặt kiều diễm, giai nhân như điệp* thanh thoát lướt gót ngọc đến bên hai phụ tử nhà Uất Trì, “Tú ca, ca tìm ta?” Tiếng nói mềm mại, dịu dàng, càng không kém phần vui sướng vang lên, thần thái của nàng ngập tràn vẻ linh động, ý cười rạng rỡ không ngừng nở rộ trên khuôn miệng nhỏ xinh nom thập phần đáng yêu. Ai nhìn qua chắc chắn sẽ nhận thấy được, Trầm Lâu Đậu sống tại Uất Trì phủ thảnh thơi và thư thái đến nhường nào.

* điệp: hay còn gọi là hồ điệp- bướm

Triu mến quan sát nàng, ánh mắt Uất Trì Tú phút chốc trở nên quá đổi ôn nhu. Cẩn thận đưa tay vuốt lại lọn tóc rối, rồi ân cần gài lại bên tai mi nhân, hấn ôn tồn lên tiếng, thanh âm chan chứa yêu thương, sủng nịch cùng vô vàn xót xa “Nha đầu gốc, nàng gấp gấp như vậy làm gì? ”

Lẻ lười nghịch ngợm, Trầm Lâu Đậu lạnh lợi cười, hai má ửng hồng trông cực kỳ dễ thương! Vốn đang mãi mê chơi thả điều cùng Tiểu Lục ở hậu viện, khi nghe gia nhân trong phủ báo hấn đang tìm mình, nàng liền tất tả chạy tới đây.

Những ngày vừa qua đối với nàng quả là vô cùng khoái hoạt, đây có lẽ là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong đời nàng. Không ưu tư ử đột, không phiền não bận tâm, không lo lắng bất an, không bị nhốt giam tại mật thất, nàng chỉ là nàng, tự do tự tại như trăm nghìn nữ tử bình dị khác. Vô tư cười, thỏa thích ăn, không bị bó buộc bởi áp lực, nàng ngày càng trở nên yêu đời, đầy sức sống, nụ cười tươi tắn luôn hiện hữu trên môi.

Hai người âu yếm nhìn nhau, sóng mắt nồng nàn lưu chuyển, ý tình khó cưỡng không ngừng tản mát ra xung quanh. Chỉ cần liếc qua, không ai là không hiểu!

Uất Trì lão gia tế nhị quan sát bọn họ, chốc chốc lại gật gù ưng thuận, vẻ mặt toại nguyện vô chừng. Không khí giữa hai đứa nhỏ khi này thực khiến lão vừa lòng a!

Lão càng thỏa mãn bao nhiêu thì người đứng bên lão lại càng khó chịu bấy nhiêu

“Khụ khụ!” , Lễ bộ Thượng thư cố tình hăng giọng hùng hổ kéo sự chú ý của đôi trẻ về phía mình. Nhìn ánh mắt giao triền mùi mẫn đăm đúi, đầy tình tứ của chúng, lão cảm thấy cực kỳ mất hứng, thật khó coi!

Nghe tiếng ho, Trầm Lô Đậu không khỏi thẹn thùng xấu hổ, đến lúc này nàng mới phát hiện, ngoài nàng và hắn, đại sảnh còn có những người khác (=.=!!!!). Vội vàng lui lại vài bước, rụt rè ngược mắt trông lên, nàng bên lên xem xét thái độ của những ngoại nhân kế cận. Hốt nhiên, hai gò má vốn phủ sắc hồng nhuận của nàng tái lại, đôi môi mọng đỏ thoáng ngượng ngập run run.

“ Tiểu... tiểu thư” , Tiểu Lục chậm chạp đúi đến nơi, định bụng oán trách vài câu với chủ tử nhưng khi vừa trông thấy kẻ đối diện, sắc mặt của tiểu nha hoàn cũng bất ngờ biến đổi.

Quan sát kĩ người nọ..... tâm tư Trầm Lô đậu trở nên thập phần căng thẳng, vẻ mặt tươi cười sáng lạn lúc trước nay bỗng biến mất vô tung. Luống cuống lùi lại phía sau, nàng bàng hoàng khi nhận ra kẻ đang đứng đối diện với mình.

Để ý thấy vẻ mặt hốt hoảng, thất thần như vừa gặp quỷ của chủ tử hai nàng, Uất Trì Tú liền bắt bình lên tiếng:

“Thượng thư đại nhân, ta nghĩ...có lẽ ngài nhận lầm người rồi, Trầm cô nương e không phải là cháu họ xa của ngài đâu.” Mày kiếm nhú lại, hắn tinh anh liếc về phía hai nàng, rồi khéo léo chuyển hướng sang lão hồ ly ranh ma, quỷ quyệt.

“ Làm gì có chuyện đó? Người quên sao? Chúng ta đã từng gặp mặt rồi mà, Lô Đậu!”, Thượng thư đứng dậy, chậm rãi tiến tới gần nàng.

Cõi lòng chấn động, cơ thể yếu đuối mong manh không tự kìm hãm mà dựa sát vào người Uất Trì Tú, nàng sợ sệt níu chặt lấy hắn.

“ Ta.... Chúng ta xác thực đã từng gặp gỡ” , ngữ khí thì thào yếu ớt vang lên, đủ thấy nàng đã thất kinh đến nhường nào.

Nàng sao có thể quên được lão ta? Chính lão là kẻ dẫn theo rất nhiều gia đình đến Trầm phủ ép buộc nàng phối hôn cùng con trưởng Trần gia. Loại ánh mắt đầy ý đồ và thừa dā tâm của lão khiến nàng cảm thấy muôn phần khó chịu, nó hằn lại trong tâm trí nàng ấn tượng sâu sắc, khó quên vô chừng!

Cũng bởi sự xuất hiện của lão, Trầm gia mới không thể chối từ hôn ước, mọi việc cơ hồ đã được định đoạt, không cách nào xoay vần. Nếu gia gia không phái nàng đến Trường An thành thì giờ này e rằng đã.....

Uất Trì Tú kiên định che chở cho nàng, vờ như vô tình đứng chắn trước mặt lão Thượng thư, “ Lô Đậu, tại sao ta chưa bao giờ nghe nàng nhắc đến chuyện bá phụ của nàng là Thượng thư đại nhân thế?” Ý hỏi có phần trách cứ, bất mãn, nhưng ngữ khí thì lại hoàn toàn không giống như vậy.

“ Không phải, hắn không phải là bá phụ của ta! Chúng ta chỉ mới gặp nhau có duy nhất một lần”. Cuống cuống lắc đầu, bàn tay nhỏ bé run run nắm chặt vạt áo của Uất Trì Tú, nàng kinh hãi trốn sau lưng hắn.

“Thượng thư đại nhân, nếu Trầm cô nương nói không phải, vì có gì ngài lại quả quyết nàng là cháu họ của ngài?” Uất Trì Tú sắc bén nhìn thẳng vào đối phương, âm thâm phân cao thấp.

Lễ bộ thượng thư tuy được mệnh danh là lão hồ ly ma mãnh tinh quái nhưng rốt cục cũng chỉ là gã văn nhân, sao đâu lại nổi ánh mắt vạn phần uy hiếp của hắn? Thấy tình thế bất ổn, lão đành nuốt nuốt nước miếng, dịu giọng : ” Ta thực hồ đồ, lú lẫn mất rồi! Là ta nói sai, nàng nguyên là cháu họ một người bằng hữu của ta, vậy nên ta phải có trách nhiệm thay vị bằng hữu kia chiếu cố nàng. Lô Đậu, người quấy rầy Uất Trì đại nhân đã lâu, thật thất lễ! Giờ hãy cùng bá phụ trở về, để bá phụ chăm sóc người có phải tốt

hơn không?”. Lẽ bộ Thượng thư dứt lời, toan định bước tới lôi vị thiếu nữ đang núp sau lưng Uất Trì Tú lại phía mình.

Uất Trì Tú hết kiên nhẫn, lập tức xuất thủ, không khách khí đánh lão ta lui lại vài bước, “Thượng thư đại nhân, thỉnh tự trọng!” Ánh mắt tựa hàn băng phút chốc đông cứng lại, lạnh lẽo uy nghi mà ngạo nghễ soi xét đối phương, cả gan cướp người trước mặt hắn? Vị Lẽ bộ Thượng thư này làm quan đến mức hỏng não rồi thì phải?

“Người!” Lẽ bộ thượng thư lão đảo, loạng choạng lùi về phía sau, may có đám gia đình theo hầu kịp thời đỡ, lão mới bình ổn trở lại. Nộ khí bùng bùng, lão giận dữ trừng mắt, “Uất Trì tướng quân, ngài làm việc nên có chừng mực một chút, chớ được một tác lại muốn lấn lên một thước.” Đến nước này lão cũng không cần làm bộ làm tịch gì nữa, hằm hằm nhìn đối phương, lão lớn tiếng thị uy, nạt nộ.

“Hừ, kẻ nào được một tác lại muốn lấn lên một thước thì ắt kẻ đó phải tự hiểu, Uất Trì phủ tuyệt đối không chấp nhận những kẻ đơm đặt, huênh hoang làm càn.”

“Thượng thư đại nhân, ngài tới đây là để khiêu khích Uất Trì gia chúng ta sao?” Uất Trì lão gia không vừa ý đứng dậy.

Lão gia hỏa này! Chẳng lẽ lão chưa từng nghe câu ” đánh chó phải ngó mặt chủ” ư? Dám giêu võ giương oai ở địa bàn của Uất Trì phủ? Hắn là do Uất Trì ta rửa tay gác kiếm đã lâu nên lão mới được dịp vênh váo mà đứng đây la lối, quát tháo om sòm như vậy?

Cố gắng hòa hoãn nét mặt, Lẽ bộ thượng thư nín nhịn đáp, “Uất Trì đại nhân, ta không có ý này.....”

Không để lão nói hết câu, Uất Trì lão gia đã thần nhiên chặn họng.

“Không phải ý đó là tốt rồi! Thượng thư đại nhân, ta với ngài vốn thủy hỏa bất dung. Tốt nhất là cứ như trước, ngài không cần làm trò, ta không lo diễn tuồng, gặp nhau chỉ cần hời hợt chào hỏi. Cứ qua loa, đại khái thế hóa lại hay! Trần bá, tiễn khách!” Uất Trì lão gia vẽ ra bộ mặt chán nản uể oải, ngạo ngán vẫy tay đuổi người.

“Các người!” Lẽ bộ thượng thư hỏn hển cắn răng, trôn trời nhìn đôi phụ tử đang bao bọc Trầm Lâu Đậu.

Còn không đi? Uất Trì Tú lãnh ngạo nhướng mày, lúc này chính hắn mới là người đưa tay lên vẫy.

Nếu Uất Trì lão gia vẫy tay chỉ có một vị đại phu là Trần bá xuất hiện thì đến khi hắn vẫy tay, một hàng dài trụ binh giắt trường đao bên hông đồng loạt xông ra, tất cả bọn họ hiển nhiên đều là binh lính đóng tại phủ Uất Trì.

“Hừ! Các người cứ chờ xem!” Trước tình thế nguy nan, Lẽ bộ Thượng thư vung mạnh tay áo, gắng dần lại cục tức thấu trời trong lòng mà uất ức rời đi.

Đợi cho chúng đi khuất, Trầm Lâu Đậu mới dám thả lỏng cơ thể. Hai chân mềm nhũn, nàng vô lực ngã xuống.

“Không sao rồi!” Uất Trì Tú dịu dàng đỡ lấy giai nhân, ôn nhu trấn an.

Nền nã nhìn hắn, Trầm Lâu Đậu gật gật đầu. Tạm thời tránh được một kiếp..... Nhưng không hiểu sao, tâm trí nàng vẫn thấy như có khối đá đè nặng, dự cảm bất an mơ hồ cứ day dứt khôn nguôi trong lòng.

Hi vọng chỉ là nàng đa tâm!

“Chết tiệt! Bây giờ phải làm sao? Trầm Lâu Đậu trốn trong Uất Trì phủ không chịu lộ mặt ra, chúng ta làm cách nào để bắt nàng trở về hả?”

Gian phòng xa hoa tráng lệ tập trung một nhóm nam tử đương bôn chôn đứng ngồi không yên, một kẻ trong số chúng không ngừng đi đi lại lại, mồm lấm bầm liên hồi, vừa lượn vòng quanh vừa hậm hực nhieéc mớc.

“Họ Trầm! Người đã đồng ý gả Trầm Lâu Đậu cho ta, giờ tính lật lọng sao?” gã ngừng cước bộ, giận dữ hướng về phía vị nam nhân trung niên đang trầm mặc ngồi tại ghế chủ tọa mà rống to.

Trầm Đông Thanh liếc hắn một cái, nâng chén nhấp ngụm trà, điềm đạm đáp: “Người gấp cái gì? Còn chưa đến ngày hẹn cơ mà?”

Hừ! Đúng là kẻ ngu ngốc, thiên cận! Nếu không phải vì thế lực hùng hậu của gã thì đừng hòng hấn mở mồm nói với gã dù chỉ một câu.

“ Uy, người tính giờ mặt ư?” Một nam nhân trẻ tuổi với thể hình cường tráng nhanh chóng xuất hiện sau lưng kẻ đang không ngớt la lối mắng mỏ kia. Hầm hè bước tới, nam tử nói bằng giọng khó chịu.

Khinh thường đảo mắt qua gã thất phu lỗ mãng, Trần Đông Thanh từ từ đứng dậy, “Có bản lĩnh thì người cứ xông vào đó mà cướp người? Thủ hạ là một lũ phế vật còn dám gào lên trách ta? Hừ, Trần gia các người không phải luôn khoe khoang rằng mình có thanh thế, tài lực vững chắc ở Triều đình ư? Sao nào? Không dám hả?”

“Người!” Nam tử lực lưỡng nghe xong liền thở phì phì tức tối, hùng hổ xắn tay áo toan định xông tới đâm mặt đối phương.

“Hùng nhi” Trần Nhã hét lớn hòng ngăn hành vi thô lỗ của con. Sắc mặt tối sầm, hấn phần nộ nhìn đôi phụ tử tráo trở nhà họ Trần

“ Trần Đông Thanh, người muốn bôn cợt ta có phải không? Người đừng quên, ở đất Giang Ninh này, tiêu diệt Trần gia đối với ta là chuyện dễ như trở bàn tay.” Thấy người đối diện đàm luận vấn đề như chẳng hề liên quan đến mình, hấn bèn bực bội đe dọa.

Hừ! Nói khó nghe thì suy cho cùng, Trần gia còn trụ được cũng chỉ bởi chúng còn nắm trong tay “ bàn long chúc pháp”. Nếu không phải vì tuyệt kỹ ấy, hấn sao có thể để Trần gia yên ổn sống qua ngày? E rằng lúc này Trần gia đã bị hấn hủy hoại tan nát.

12. Chương 12

Trần Đông Thanh đành mặt, “Người nói vậy là ý gì? Đừng quên giao dịch của hai ta. Trần gia chúng ta đã chuẩn bị chu tất cỗ kiệu tám người khiêng để đón nữ nhi của người vào cửa, giờ người tính hồi hôn sao?”

Trần Nhã mắt hứm đáp, “ Hừ! Vậy chuyện người đồng ý gả Trần Lâu Đậu cho Trần gia thì sao? Người chuẩn bị tới đâu rồi? Chỉ làm le tính toán muốn Trần gia ta thủ tín, thế còn người? Đừng tưởng ta không biết người đang nghĩ gì, cùng lắm là hai nhà trở mặt thành thù! Nếu người không mang nữ nhi của người về đây thì chấm dứt, không cần bàn bạc thêm nữa!”

Trần Đông Thanh giận đến nghiến răng nghiến lợi, mặt hết xanh lại trắng, nhưng Trần Nhã kia nói đúng! Tuy hấn từng nhiều lần phái người đến Trường An gọi con gái trở về, nhưng lần nào những người đó cũng bị chặn ở ngoài phủ không cho phép tiếp kiến.

“ Đủ rồi! Cãi nhau như vậy thì sẽ nghĩ ra cách ư? Náo loạn oán trách nhau liệu có thay đổi được tình thế hiện tại không hả?”

“ Trần Dục Nhiên, nếu có bản lĩnh thì người tìm biện pháp giải quyết đi!” Trần Hùng lớn lối ồn ào.

Chán ghét nhìn gã béo ụt ịt trước mặt, nghĩ đến việc rồi đây gã sẽ kết hôn với muội muội của mình, trong lòng Trần Dục Nhiên bỗng nổi lên một cơn bạo nộ, “ Cầm miệng ngay, tên béo kia!” Thân hình phì nộn! Tướng mạo xấu xí, thô thiên! Dù thoảng tính đến đâu thì ai ai cũng phải công nhận, gã này chẳng khác gì một con heo đực biết đi bằng hai chân.

“Người nói gì?” Trần Hùng nổi điên lao tới, vung chân định đá Trần Dục Nhiên.

Thấy vậy, Trần Đông Thanh cùng Trần Nhã vội vàng chạy lại ngăn cản, hai kẻ hăng máu liền biết điều tách nhau ra.

Om sòm hồi lâu, Trần Dục Nhiên rốt cục cũng bắt mồm mở miệng, “ta có cách này!”

“ Cách gì?” Trần Nhã cau tiết hỏi. Trần gia tiểu tử rõ ràng có tình, vừa rồi câm như hến không chịu lên tiếng, chẳng lẽ phải chọc Hùng nhi phát khùng thì hấn mới bằng lòng đưa ra giải pháp?

“ Ta đi Trường An một chuyến!” - Suy nghĩ trong lòng hắn không khác phụ thân và hai cha con Trần gia là bao, sau khi nghe được tin tức của muội muội, hắn cũng đã ngấm ngấm tính kế để lừa nàng trở về.

“ Người đến Trường An thì có ích gì? Đàng nào chẳng bị chặn ở cửa?” Trần Nhã bĩu môi. Có nói cũng như không!

Trầm Dục Nhiên liếc xéo, “ Những người được cử đi lúc trước là hạ nhân trong phủ, còn ta là ca ca của Lâu Đậu, đích thân ta tới đó nói cho nàng hay gia gia sắp qua đời, nàng sao dám ở lại? Nhất định tiểu muội sẽ quay về Giang Ninh cùng ta. Đến khi đó, các người chỉ cần gấp rút chuẩn bị một hôn lễ long trọng để rước muội muội ta vào cửa là vạn sự tất thành.” Thật đúng là một đám đầu heo!

“ Vậy con tính khi nào xuất phát?” Trầm Đông Thanh nhũn nhặn hỏi. Ngày kia nhi tử đã phải thành thân với nữ nhi Trần gia, mà lộ trình từ đây đến Trường An ít nhất cũng phải mất mười ngày đường, chỉ e thời gian không kịp.

Nhãn thần lóe sáng, Trầm Dục Nhiên tà tà cười, “ Cha an tâm, con ắt có an bài thỏa đáng.”

Nhìn nụ cười thâm hiểm của con, Trầm Đông Thanh thoáng rùng mình. Bỗng chốc hắn thấy con mình thật đáng sợ!

Nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ nhất thời, lát sau hắn đã ném ngay ý niệm ấy vào dĩ vãng, “ Vẫn là nhi tử của mình thôi, còn có thể phá phách đến thế nào nữa đây?”

Gió thu êm ái lướt qua vạn vật, dịu dàng lay động từng bóng cây ngọn cỏ, thuận đường đưa đẩy mùi hương mãn doanh doanh phiêu diêu về khắp chốn. Đàn hồ điệp khoe sắc dập dờn nối đuôi nhau ẩn hiện trong không gian, hết thấy vẽ nên cảnh sắc thiên tuyệt trong nhân thế. Vừa hàm chứa “tình thơ”, vừa toát lên “ý họa”, nơi đây nào khác tiên cảnh bồng lai? Chỉ là không ai biết, mỹ nhân đang ngụ trong bức tranh ấy liệu có cùng xúc cảm như vậy hay không?

Hương hoa tản mát khắp nơi trong đình viện, vương vấn không nở rời quanh dáng hình thon thả, yêu kiều của người thiếu nữ. Giai nhân yếu điệu ưu tư ngồi trên đám cỏ, tay không ngừng đùa nghịch với những cọng cỏ xanh mướt quanh mình.

Uất Trì Tú thư thả dạo bước tới vườn, thấy cảnh tượng ấy thì chợt sững sốt dừng chân. Nhìn nàng chú tâm tàn phá đám cỏ dại, hắn bất giác nở nụ cười hiền hậu.

Ánh mắt sâu lắng không ngừng đuổi theo hình bóng tố nữ, hắn xa xăm ngấm nàng. Dõi theo nàng thật lâu, hắn tựa hồ như thấy được nơi nàng còn ẩn chứa một dáng hình khác, có lẽ là do thâm tâm hắn vẫn luôn mong mỏi, tưởng nhớ về một người.

Đúng rồi! Thì ra nguyên nhân của việc hắn luôn muốn quan tâm chiếu cố, lo lắng che cho nàng là bởi, nàng rất giống..... thân mẫu đã qua đời của hắn. Trên người mẫu thân và nàng đều tản ra khí chất khó có thể diễn đạt thành lời, vừa ôn nhu như nước, vừa ấm áp tựa vầng thái dương, cả hai luôn khiến người khác không tự chủ được mà ôm ấp hi vọng sắp lại gần.

Giờ khắc này hắn thực sự hiểu rằng, hắn đã động tâm với nàng. Bất luận là khi nàng thanh thanh nở nụ cười, hay khi nàng nghịch ngợm bày ra bộ dạng đáng yêu, hắn đều bí mật đem những hình ảnh đó giấu chắt trong tim, thậm chí còn tham lam muốn được chiêm ngưỡng nhiều biểu hiện của nàng hơn nữa.....

Lẳng lẳng không tiếng động tiến tới phía sau nàng, trầm ngâm quan sát tiểu nhân nhi trên quý, hắn chờ hồi lâu rồi mới nhẹ nhàng lên tiếng, “ Chuyện gì khiến nàng buồn phiền như vậy? ”

Đang mải miết kéo co với cọng cỏ dại “kiên cường” thì bất ngờ nghe thấy giọng nói từ phía sau truyền tới, Trầm Lâu Đậu hoảng hốt bật phất dậy. Khung cảnh trước mặt đột nhiên tối sầm, nàng choáng váng ngã khuỵu.

(LL: kiên cường ở đây chỉ cọng cỏ nhỏ mãi không được, ta định dùng là bướng bỉnh hoặc cứng đầu nhưng như đây là từ trong nguyên tác, ta chẳng dám sửa, haiz!!! Các đồng đạo đọc thấy ngang thì k được trách ta á.)

Trong chớp mắt, Uất Trì Tú vội vàng đưa tay đỡ lấy nàng, “Cẩn thận!”

Đợi lát sau bệnh hoa mặt chóng mày của Trầm Lâu Đậu mới có chút thuyên chuyển, “Ta không sao!”, nàng yếu mềm nói. Lần nào gấp gáp đứng dậy là nàng đều bị như vậy, đó cũng chỉ là chứng bệnh thông thường, không mấy nguy hiểm.

Mày kiểm nhủ lại, nàng nói thế cũng không khiến hấn an tâm hơn chút nào. Cẩn trọng dìu nàng tới lương đình nghỉ ngơi, hấn chăm chút hỏi han:

“Nàng sống trong phủ không thấy thoải mái ư?” Tính tính toán toán, nàng ngụ tại phủ nhà cũng được một tháng rồi. Chờng ấy thời gian toàn đi đi lại lại trong phủ không được ra ngoài, chẳng trách nàng cảm thấy nhàm chán vô vị, chán đến mức phải ngồi đây nhỏ cỏ tiêu khiển qua ngày.

“Không phải, là do ta cảm thấy thực lãng phí.” Biết hấn hiểu lầm, nàng vội vàng xoa tay phân trần.

“Lãng phí?” Hấn hoài nghi hỏi lại.

Trầm Lâu Đậu khẽ cười, quay đầu nhìn bốn phía, “Hoa viên này rất đẹp! Có nhiều loại kỳ hoa dị thảo khiến người ta phải trầm trồ ngạc nhiên, tiếc là không có ai săn sóc, tu sửa nên cỏ dại mới được dịp mọc lan tràn, thực phí phạm nha! Bởi lẽ đó, ta quyết tâm phải nhổ sạch đám cỏ lan chanh này, chỉ cần chúng biến mất, khu vườn nhất định sẽ càng trở nên rực rỡ.”

Sống ở đây bấy lâu, mỗi lần trông thấy hoa viên này là nàng lại ngứa ngáy muốn động thủ. Hôm nay rất cuộc không nhìn được bèn nhân lúc Tiểu Tự không có mặt mà lén lút vụng trộm bắt tay vào làm.

Tiểu Tự là cháu gái của Trần bá, cũng là nha hoàn được Tú ca phái tới chăm lo cho nàng từ ngày nàng bắt đầu bước chân vào phủ. Nha hoàn lấu linh ấy đánh chết cũng không cho nàng động tay vào bất cứ việc gì, lúc nào cũng nơm nớp sợ nàng chẳng may sơ xảy bị thương.

Nghe nàng nói vậy, Uất Trì Tú trầm tư hướng ánh nhìn của mình về phía hoa viên quen thuộc, đáy lòng thần nhiên tưởng niệm, “Hoa viên này..... là do một tay nương của ta tạo ra.”

Uất Trì phu nhân? Lập tức quay đầu, đôi mắt xoe tròn long lanh nhìn người đối diện, Trầm Lâu Đậu lúc này mới ngộ ra, hình như nàng chưa bao giờ nghe nô bộc trong phủ nhắc đến chuyện của Uất Trì phu nhân thì phải?

Về tò mò rành mạch lộ rõ trên gương mặt khả ái, nàng nghiêng nghiêng đầu quan sát Uất Trì, bộ dạng háo hức nom thập phần đáng yêu! Cứng chiều nhìn nàng, đôi môi mỏng của hấn từ từ nhếch lên: “Nương của ta..... hao hao giống nàng, đều là thợ dệt khéo tay có tiếng, nhưng tiếc là năm ta tám tuổi, người đã vĩnh viễn đi xa. Phiến vườn này là một tay người chăm bón, từng khóm hoa, ngọn cỏ trong đó đều do người tự mình coi sóc, vun trồng. Cốt yếu vì muốn.....”. Hấn thoáng ngập ngừng.

Hấn không thể nói với nàng, mẫu thân dốc tâm huyết vào mảnh vườn này sở dĩ là nhằm mượn công việc để quên đi người phu quân tối ngày bận bịu lo triều chính mà sớm bỏ bê, xem nhẹ thể tử của mình. Người hi vọng cuộc sống tất bật sẽ khiến người thôi đắm chìm trong nỗi bi thương, ai oán.

Nhưng cách đó dường như vẫn vô dụng, người nhắm mắt xuôi tay trong sự buồn bã, tủi hờn, mà kẻ làm phu quân kia thì mãi mãi không cách nào thấu hiểu.

Phụng hoàng mệnh đi xa, phụ thân hấn thậm chí còn không biết thể tử của mình đã vĩnh biệt cõi trần. Phải đến tận hai năm sau, khi người cha đáng kính ấy trở lại Trường An thì mới hay được tin dữ đó.

Trước đây, hấn luôn phần hận cha mình, hận ông ta vô tình vô nghĩa, hận ông ta vì lợi danh mà bỏ mặc thể tử sắt son, càng hận ông ta bội bạc, đang tâm để những ngày tháng cuối đời của mẫu thân chìm trong u uất, tủi cực. Bởi vậy, mấy năm sau khi cha hấn hồi kinh, quan hệ phụ tử hai người trở nên vô cùng gay gắt, căng thẳng; mâu thuẫn đối chọi tựa như nước với lửa, khó có cách nào tương dung.

Cho đến một đêm, sau khoảng thời gian quên mình luyện kiếm, hấn trầm mặc theo đường cũ trở lại phòng, đang đi thì bỗng nghe thấy tiếng khóc vang lên từ phòng thân mẫu. Nghi hoặc tiến lại gần, Uất Trì Tú sững sờ khi trông thấy người đang khóc ấy chính là phụ thân, phụ thân khóc đến thắt lòng, khóc đến thập phần thương tâm!

Người vừa xót xa ôm ấp xiêm y của thể tử, vừa chua chát thống khổ rơi nước mắt, vẻ mặt hối hận ngập tràn, miệng không ngừng thì thào dằn vặt, tự trách.

Giây phút đó hẳn mới hiểu được phụ thân yêu mẫu thân đến nhường nào, nhưng tất cả giờ đã là quá muộn....

Sau này phụ thân cũng dần dần tách khỏi triều đình, bình thản chấp thuận làm chức Vệ Ủy Khanh. Toàn bộ thời gian rỗi rãi còn lại người dành để chuyên tâm kéo gần khoảng cách giữa hai phụ tử. Những kháng cự, đối nghịch dáo trước của hẳn nhờ vậy mà từ từ tiêu biến, bởi hẳn biết, đó là nỗi áy náy của người đối với hẳn, cũng là sự ân hận, ăn năn của người dành ầu thân.

Dị dàng quan sát hẳn, Trầm Lâu Đậu nhẹ nhàng lên tiếng, “Tú ca nhất định rất nhớ người!” Biểu cảm trên mặt hẳn quá mức phức tạp, nhưng nếu hẳn không muốn nói, nàng cũng sẽ không hỏi. Nàng chỉ kín đáo vỗ về bằng cách bước đến bên hẳn, hữu ý để đôi vai rắn chắc của hẳn nhẹ nhàng chạm vào bờ vai yếu mềm của mình, đó cũng coi như một sự an ủi, đồng cảm thầm lặng.

“n.” Uất Trì Tú không phủ nhận, cúi đầu âu yếm nhìn nàng.

“Thật tốt! Tình cảm của Tú ca cùng người nhà quả rất đậm ấm, sâu đậm.”

Nàng thực hâm mộ hẳn, thứ tình cảm thuận hòa, ràng buộc thân thiết này khiến nàng không khỏi hoài niệm, buồn bã.

“Uất Trì gia cũng chỉ còn có ta và cha, tình cảm không tốt sao được? Cũng vì chỉ có hai người nên khi nào muốn đánh nhau thì lại chẳng kiếm đâu ra huynh đệ tỷ muội mà gây sự.”

“Có lẽ là vậy! Nhưng nhiều huynh đệ tỷ muội cũng chưa hẳn đã là hạnh phúc.”- Trầm Lâu Đậu rũ mắt, trong lời nói dường như ẩn ẩn cảm giác chua xót.

Uất Trì Tú lặng lẽ nhìn nàng, thâm trầm không nói. Lúc này không thích hợp để truy vấn, ai cũng có bí mật của riêng mình. Đành đợi đến lúc nàng tự chủ động nói ra với hẳn, khi đó hẳn mới có được sự toàn tâm tín nhiệm nơi nàng.

“Nếu nàng thấy ở li trong phủ không thú vị, ta có thể mang nàng xuất môn.” – hẳn vòng vo gợi ý.

Vừa nghe đến chuyện xuất phủ, Trầm Lâu Đậu hớn hở mở to mắt, được một chốc thì đột ngột trầm lại, đắm chiêu nghĩ ngợi như đang gặp phải chuyện cực kỳ rắc rối, nan giải; khóe môi xinh xắn vừa nhoén lên đã chuyển thành bí xị, xụ xuống đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Nhưng...kỳ thực ta không muốn rời khỏi phủ.”

Nghĩ đến mấy kẻ đáng ghét đang lớn vồn ngoài kia, nàng liền cảm thấy cụt hứng, thôi quên đi! Thà rằng ngoan ngoãn ở trong phủ ngắm cỏ dại còn hơn ra bên ngoài rồi gặp phải chúng.

Trầm tư suy ngẫm một lát, Uất Trì Tú bèn nhẹ nhàng lên tiếng, “Vậy ta đưa nàng tới thư phòng giải khuây nhé? Nương ta có cất giữ mấy bộ sách liên quan đến nghề dệt ở đây, trong đó còn có vài quyển ra do chính tay người thảo ra nữa kia.”

Trầm Lâu Đậu gật gật đầu, võ lẽ nói, “Hóa ra nhờ phu nhân mà ngài mới biết nhiều điều về nghiệp khung cửi như vậy”. Khó trách...! Nàng cứ luôn thắc mắc, tại sao một tướng quân xuất chúng, đường đường chính chính như hẳn lại nắm rõ nghề của nàng đến thế? Nguyên nhân hẳn là do mưa dầm thấm lâu mà thành.

“Đi thôi.” Uất Trì Tú thân thiện cười rồi xoay người đi trước, dẫn đường cho nàng đến thư phòng.

“Đợi chút.” Nàng nhỏ nhẹ.

Hắn quay đầu lại, nghi hoặc nhìn nàng, “Nàng không muốn đi ư?”

Trầm Lâu Đậu ngượng ngùng vươn hai tay, “Ta nghĩ..... Ta cần rửa tay trước đã”. Vừa nhỏ cỏ trong vườn nên tay nàng còn đương dính đầy đất cát, bụi bẩn hề hề. (LL: ta thích từ “hề hề” này nên giữ nguyên a, hí hí!)

Nhàn nhạt cười, Uất Trì Tú khẽ vuốt cằm, “Đi nào!”

13. Chương 13

Bước vào thư phòng, Trầm Lâu Đậu tưởng như đang đứng trong kho sách quý, Uất Trì gia quả thực cất trữ một lượng sách khổng lồ! Thận trọng xem xét, hơn nửa trong số chúng là sách luận về quân pháp, binh thư; phần còn lại là về nghề dệt của phu nhân, những cuốn cùng thể loại này được bày đầy rẫy khắp các ngăn tủ.

Kích động cầm lấy một cuốn, Trầm Lâu Đậu cả kinh khi nhận thấy nội dung bên trong. Không khó để phát hiện đây là sách do Uất Trì phu nhân tự tay thảo ra, trên bìa sách còn viết: [chức tạo khéo pháp tứ]. (LL: nghĩa nôm na là những phương pháp để dệt một tấm vải thật khéo - cuốn thứ tư)

(Lời người edit: *mếu máo* ta thề chứ cái giải thích này nó cũng đánh đổ ta các nàng ạ !)

Chỉ thấy đôi mắt già nua của lão vẫn am tường xem xét mọi sự trong thư phòng, chốc chốc lại gật đầu ưng ý, miệng cười ngoác đến tận mang tai.

“Lão gia!” Đám nha hoàn thẳng thốt kinh hô.

“Hử” – lão giật mình, vội vàng khua khoảng hai tay. Đám nha đầu chết tiệt này! Chẳng kể sợ thiếu gia nghe không rõ hay sao mà phải kêu lớn tiếng như thế?

“ Là ai?”. Quả nhiên , trong thư phòng truyền ra tiếng gầm cuồng bạo của Uất Trì Tú.

“Oa!” Một đám người tính cả Uất Trì lão gia thoáng chốc “gà bay chó chạy”, cố sống cố chết lui thật nhanh.

Đợi đến lúc Uất Trì Tú mở cửa phòng, tất cả cơ hồ đã trốn biệt, bắt quá.....

Se sẽ cười nhặt lên một chiếc hài, hần thủng thẳng lắc đầu. Chiếc hài này nom vô cùng quen mắt, đích thị là do người cha nhiệt tâm ham thích nhìn trộm của hần lưu lại.

Xoay người ngẩng nhìn gương mặt đỏ ửng đến tận gáy của Trầm Lâu Đậu, thấy nàng vì xấu hổ mà không dám ngẩng đầu lên, đôi mắt của hần thoáng chốc trở nên buồn bã vô định. Chậm chạp quay vào bên trong, hần lựa đúng lúc chạm chân vào bậc cửa thì ném thẳng chiếc giày trong tay về phía trụ nhà. Nhìn qua tường như vô tình nhưng kỳ thực hành động đó ẩn chứa nội lực thâm hậu khôn tả, chiếc giày thuận đà bay thẳng đến đập trúng mé cây cột.

Đình viện bốn bề vắng lặng bỗng vang lên tiếng hét thất thanh.....!

Cửa thư phòng nhanh chóng khép lại, lần này nhờ sự uy hiếp vô thanh vô thức của người nào đó mà không một ai dám mon men tiến tới rình coi.

Quay vào trong, Uất Trì Tú mỉm cười đôn hậu bước đến bên Trầm Lâu Đậu. Nàng ngốc nghếch nhìn hần, bất chợt nhớ lại lời thổ lộ của người bạn tốt - Vạn Ôn Như: phần lớn danh môn quý tộc trong kinh thành thường thích trêu chọc, đùa bỡn với tình cảm của các tiểu cô nương, nhất là những khuê nữ ngô nghê, ngây thơ như các nàng.

Tú ca tuy không giống loại người mà Ôn Như nhắc đến, nhưng hành động vừa rồi của hần.... Rốt cục hần xem nàng là người như thế nào?

Nhìn sắc mặt vốn hồng hào bỗng nhiên chuyển sang trắng bệch, đôi lông mày thanh tú đang từ từ mất đi vẻ tươi vui của nàng, Uất Trì Tú khẽ bước đến bên, dịu dàng nắm lấy đôi vai gầy yếu, hần bình tĩnh hỏi:

“Nàng đang nghĩ gì vậy? Có phải nghĩ tại sao ta lại hôn nàng? Nghĩ ta đang đùa giỡn với nàng đúng không?”

Chớp mắt mấy cái, Trầm Lâu Đậu cảm thấy hần đích thực đã từng học thuật đọc tâm, chuyện như vậy mà cũng đoán ra được!

“Không phải kẻ nào ta cũng nguyện ý hôn đâu!”, hần khẳng định chắc nịch.

Nhìn trực diện vào hần, nàng cứng cổ đáp, “Không phải ai cũng có thể hôn ta a!” Nàng đâu phải là một cô nương tùy tiện.

Chân thành nhìn sâu vào đôi mắt đẹp của nàng, Uất Trì Tú nhẹ nhàng cười: “Ta biết, là ta động tâm với nàng! Chẳng lẽ nàng không nhận ra ư?”

Kinh ngạc quan sát hần, trái tim nhỏ bé của Trần Lâu Đậu kịch liệt nhảy múa trong lồng ngực, “Ta.....” Đôi môi đỏ mọng thoáng run rẩy, xúc cảm ngổn ngang không thể diễn đạt hết thành lời, nàng đành cúi đầu trốn tránh.

Cẩn mực (2) nâng cằm của nàng lên, hần kiên quyết không cho nàng có cơ hội thoái lui, lùi bước.

“Lâu Đậu, nàng cũng có tình cảm với ta phải không?” Hần muốn ở nàng một đáp án chính xác.

Con người đen thâm thúy nhìn xoáy vào đáy mắt Trần Lâu Đậu, hần dường như muốn xem thấu toàn bộ tâm hồn nàng. Hỗn loạn thổ dốc, tim nàng cấp tốc đập điên cuồng, tâm tư cũng không ngừng xuyên xao, rung động. Thừa nhận đi Trần Lâu Đậu, người đã phải lòng người nam nhân đang đứng trước mặt này! Kể từ lần đầu gặp hần, người đã trót gửi lòng mình cho hần mất rồi còn đâu.....

Uất Trì Tú nín thở, hồi hộp đợi câu trả lời, nhưng chờ mãi vẫn không thấy nàng đáp lại, một loại cảm giác mất mát chợt trào dâng trong lòng; thứ xúc cảm ấy như hàng ngàn mũi kim châm găm thật sâu vào trái tim hần, vừa bút rút, vừa tê tái lại vừa xót xa....

“n.” Nàng rốt cục thẹn thùng lên tiếng.

Vốn đang muốn buông tay nhưng sau khi nghe được lời đồng ý yếu ớt vang lên từ miệng nàng, hần hạnh phúc đến mức không thể kiềm chế nổi! Vội vã ôm chặt giai nhân vào lòng, hần dịu dàng chiếm lấy đôi môi mềm mại của người hần hằng trân quý.

Thư phòng lại tràn ngập tình ý, hai trái tim nồng nhiệt đan vào nhau, hòa quyện chung một nhịp đập.

Đợi đến khi tất cả gia nhân nấp xung quanh thư phòng đi khuất, một vị lão nhân mặc cẩm y ngọc phục mới chậm rãi bước ra. Một cước dẫm nát cành cây khô vướng đường, lão ra sức phui lia phui lia đám bụi bẩn trên đầu. Đám bụi ấy nào có xa lạ gì? Chúng chính là mấy mảnh gỗ vốn thuộc cây cột mà Uất Trì Tú thẳng tay ném trúng chiếc hài lúc trước đây thôi....

****Giải thích:

(1) Bình thị chức pháp: Bình ở đây nghĩa là nghị luận, phê phán hay nói chung là bình luận. Tóm lại, chúng ta có thể hiểu nôm na là: quyển sách này đàm luận về nghề dệt của Lâu Đậu tỷ tỷ (LL: thành thật khai báo vs các nàng, ta hiểu biết có hạn nhưng chém gió thành thần, các nàng nào thông thái hơn ta thì giúp ta dịch sát nghĩa hơn nhé ^^!!!)

(2) Cẩn mực = cẩn thận + có chừng mực

14. Chương 14

Kể từ ngày đó, gia nhân trong phủ thỉnh thoảng lại thấy Uất Trì Tú cùng Trần Lâu Đậu sánh bước bên nhau. Nhiều người bắt đầu âm thầm hoan hỉ, đón chờ ngày Trần cô nương chính thức trở thành nữ chủ nhân phủ nhà.

Sống tại Uất Trì phủ một thời gian, Trần Lâu Đậu đương nhiên chưa quên mục đích đã đưa nàng tới nơi này. Nàng vẫn không ngừng tìm kiếm tin tức của bá mẫu Trần Lan.

Từ lần nhìn thấy bộ sách của phu nhân trong thư phòng, nàng đã nghĩ – Phương pháp duy nhất để tìm được bá mẫu chỉ có thể là truy xét tất cả các xưởng dệt chốn kinh kỳ. Bá mẫu xuất thân từ gia tộc có tiếng về nghiệp khung cửi, nói không chừng sau khi rời khỏi Giang Ninh lại có vài nơi biết đến tên của người, thậm chí còn biết rõ về người.

“Tay nghề của tiểu thư thật tốt a!” Tiểu Tự hai tay cầm mấy kiện vải, cặp mắt sáng ngời dõi theo hành động của Trần Lâu Đậu. Nếu không phải chính mắt trông thấy chủ tử khéo léo kết từng sợi vải mỏng manh, nàng tuyệt nhiên sẽ nghĩ tiểu thư nhà mình đã trở tài thêu lên tấm vải ấy.

Trước đây khi còn ở Giang Ninh, do thường xuyên được chứng kiến thủ pháp điệu nghệ của tiểu thư, nên giờ đối với những chuyện này, Tiểu lục cũng không mấy lạ lẫm. Chỉ là hiện tại ít có dịp thấy chủ tử làm việc, vì vậy nhân cơ hội này, nàng liền kéo tiểu Tự đến xem để nàng ta được mở rộng tầm mắt.

Cúi đầu nhìn tầng tầng lớp lớp vải vóc rực rỡ trên tay mình, lướt qua hẳn ai cũng nghĩ chúng chẳng khác những loại vải dệt thông thường là bao. Nhưng cẩn thận coi kỹ, phía trên mỗi tấm vải đều ẩn hiện những đường vân uốn lượn tinh xảo, vừa đa dạng lại vừa đặc thù. Thử chạm tay lên mặt vải, cảm nhận độ mềm mại, thoải mái mà chúng mang lại, nàng thực tâm bội phục tiểu thư, chủ nhân của nàng quả là vô cùng tài giỏi!

Trầm Lâu Đậu mỉm cười khiêm nhường, “Đây là bí thuật của Trầm gia, nữ tử Trầm gia không ai là không thông thạo nó.”

Nàng cố ý tiết lộ ra phương thức này cũng là vì muốn nhờ Uất Trì Tú hỗ trợ. Mấy ngày trước nàng đã kín đáo nhắc hẳn, nữ nhân Trầm gia đa phần đều am tường nghệ thuật dệt vải phức tạp, cầu kỳ; nghe xong lời nàng bộc bạch, hẳn liền gợi ý thử mang vài tấm với kiểu cách công phu ấy ra cho những phường dệt khắp thành xem xem, biết đâu lại có người có ấn tượng về chúng?

Dem mấy kiện vải sửa sang lại thật hoàn chỉnh, nàng cùng Tiểu Tự đến gặp Uất Trì Tú.

“Trầm Lâu Đậu, sinh trưởng tại Nam Kinh Giang Ninh, Trầm gia ba đời đều theo nghiệp khung cửi. Nhờ hội thi dệt vải đầu năm, bí thuật “bàn long chức pháp” của gia tộc nàng bỗng nổi danh như cồn, nàng là nữ nhân duy nhất được chân truyền tuyệt kỹ ấy. Hai tháng trước, vì thấy được khoản lợi nhuận khổng lồ mà “bàn long chức pháp” mang lại, thêm vào đó là thánh chỉ tứ phong của Triều Đình ban cho Trầm gia, Giang Ninh chức tạo cục Trần Vĩ đã giết giây để chủ nhân Trầm gia chức phường - Trần Nhã đến Trầm gia cầu hôn, thừa cơ độc chiếm bí pháp.

Người nhà Trầm gia đương nhiên không ngu ngốc, họ thoái thác không chấp thuận. Nhưng cháu Trần Nhã là Binh bộ thị lang, Binh bộ thị lang lại là con rể của Lễ bộ thượng thư, mà Lễ bộ thượng thư nào phải loại người dấn dộn? Việc có lợi như thế lão đại gì bỏ qua? Vậy nên lão trực tiếp tạo áp lực, ép buộc Trầm gia đồng ý hôn sự này.

Việc Trầm cô nương xuất môn tìm người thân vốn là ý của Trầm lão gia tử, lão muốn thay nàng an bài đường lui. Đồng thời nhân cơ hội này, lão nhân cũng mong được gặp lại con gái – Trầm Lan; về phương diện khác, lão hy vọng Trầm Lâu Đậu có thể đến sống với Trầm Lan, thuận tiện tránh né lũ sài lang hổ báo Trầm gia.

Nghe nói ngày Trần gia tới Trầm phủ cầu hôn, Lễ bộ thượng thư cũng đi theo cùng. Một đám ác nhân khí thế bức người hùng hổ xông vào, cứng rắn muốn cướp Trầm Lâu Đậu; cũng may phút cuối lương tâm trở dậy, lão gia hỏa kia mới mạo hiểm ngăn chúng lại. Sau đó, Trầm Lâu Đậu vâng lời gia gia đến Trường An, những chuyện kể tiếp thì người đều đã biết.” Trong thư phòng, một nam tử tuấn mỹ vừa từ tốn kể chuyện, vừa không ngừng ăn đồ ăn trong chiếc liễn trước mặt; thỉnh thoảng còn quay sang trộm đánh giá người ngồi đối diện với mình.

“Ừm.” Uất Trì Tú vuốt cằm, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, suy nghĩ trong đầu liên tục luân chuyển. Hẳn thực không ngờ một danh hiệu lại có thể mang tới nhiều tai ương đến vậy.

Mấy ngày nay, tình cảm của hẳn và Lâu Đậu phát triển khá ổn định. Một mặt giúp nàng tìm người, một mặt phái Ngụy Tề đi thăm dò tin tức, hẳn muốn biết lúc trước ở Giang Ninh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Nói tới đây, kỳ thật Trầm gia đối xử với Trầm phu nhân cùng Trầm Lâu Đậu cũng chẳng tốt đẹp gì. Nghe đồn, cuộc sống của Trầm Lâu Đậu từ nhỏ đã vô cùng bi thảm; bởi độc nhất nàng biết tuyệt kỹ bí mật, nên người nhà họ Trầm thực quá độ bảo hộ nàng. Nói vậy còn dễ nghe chứ nói khó nghe thì chính xác là nàng bị giam lỏng, đáng thương nha!” Ngụy Tề lắc lắc đầu, tay gơ miếng bánh hoa lên thật cao, mở to mồm, thả xuống, vô tư lấy miệng tiếp đồ ăn.

Uất Trì Tú liếc xéo đây bắt mắt, hẳn không muốn nghe gã thô thiển kia phê phán người nhà của nàng. Phớt lờ kẻ bắt nhả trước mặt, hẳn cúi đầu chuyên chú xét duyệt đồng công văn mà đối phương đưa tới.

“Cứ tưởng người thật sự tính xuất gia làm hòa thượng, không ngờ tướng quân đại nhân lại cư nhiên có bản

lĩnh bất cóc thiếu nữ nhà người ta về giấu trong phủ a!” Đoán định được tâm tư Uất Trì Tú, Ngụy Tề khôn khéo chuyển chủ đề, ranh mãnh nói.

Sau một hồi nghe người đối diện lăm nhăm, Uất Trì Tú chậm rãi ngẩng đầu, xem thường lườm hần một cái, “Ta có điểm nào giống hòa thượng sao?”

“Cực kỳ giống.” Ngụy Tề sờ sờ cằm, “Chân thành mà nói, nếu không phải người đối với mỹ nam như ta không một chút ý đồ thì thực tâm ta sẽ nghĩ người có long dương chi phích a.” Ai quen thân Uất Trì đều biết, từ nhỏ đến lớn hề cứ thấy nữ nhân tới gần là phản ứng của hần lại hết như vừa gặp quỷ, bật ngược về phía sau, thực vô cùng lợi hại!

Cũng vì nguyên do ấy, đương kim Thánh Thượng mới có thể buông tha việc mai mối cho hần; Bằng không mặt hàng tốt như Uất Trì kiêu gì chẳng bị Hoàng Thượng lừa vào tròng, đâu còn tự do bay nhảy như bây giờ. Đương nhiên, Hoàng Thượng cũng đã sớm hoài nghi Uất Trì thích nam nhân, có lần ngài còn ngự ngọ nghịu hỏi hần nữa kia.

Uất Trì Tú lạnh lùng trừng mắt, “Đó là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra.” Long dương chi phích*? Những từ này mà Ngụy Tề cũng dám trực diện nói ra ?

Ngụy Tề khoát tay, “Thuận mồm thôi mà! À, ta vừa mới gặp qua nữ nhân người trộm về, chắc chắn, bộ dạng cũng không tệ lắm! Thì ra người thích kiểu cô nương như vậy?” Nhan sắc của nàng không so được với đám thiếp thất trong phủ hần, nhưng khí chất thì hơn rất nhiều!

“Nàng có tên họ đảng hoàng, người có thể gọi nàng là Trầm cô nương.” Gân xanh trên trán nổi lên, tiếng bút lông bị bóp nát vụn lách tách âm vang biểu thị chủ nhân của nó đang cực kỳ phẫn nộ.

Thức thời ngậm miệng, Ngụy Tề không dám làm càn. Hần nào đủ bản lĩnh chọc giận Uất Trì Tú?

“Người thích thích Trầm cô nương?” Im lặng chốc lát, hần lại bắt đầu liến thoắng.

Uất Trì Tú lười đáp, cúi đầu xử lý công văn. Nếu không nể Ngụy Tề đang bị thương, mà công vụ thì đang chất đống bễ bộn, hần nhất định sẽ đem Ngụy Tề đá thẳng ra cửa.

“Nói xem, người thích nàng ở điểm nào?” Không từ bỏ ý định, Ngụy Tề tựa như đám bà tám thích nói đồng dài, lần nữa ba hoa.

Bị hần làm phiền, Uất Trì Tú nhíu mày khó chịu, “Người hỏi nhiều như vậy làm chi?”

“Ta tò mò.” Hần đưa ra đáp án cực kỳ hợp tình hợp lý.

Nhấn nạt nhắm nghiền hai mắt, Uất Trì Tú cố khắc chế dục vọng muốn giết người đang gào thét trong lòng. Hít một hơi thật sâu, hần từ từ mở mắt nhìn đối phương, “Nếu ta nói, người sẽ rời khỏi đây chứ?”

Ngụy Tề gật gật đầu, dù sao hần bỏ công thu thập tin tức cốt yếu cũng chỉ vì muốn biết điều này.

Uất Trì Tú khê thờ dài, hướng mắt đến tập sách mẫu thân để lại, “Nàng rất giống một người.....”

Còn chưa nói hết câu, Ngụy Tề đã kinh ngạc chen vào: “Cái gì? Người thích nàng là bởi nàng giống người khác? Trời ạ! Huynh đệ, người thực quá đáng quá đi!” Ngụy Tề thẳng thốt hô to, không đồng tình nhìn Uất Trì Tú; Hần cố ý kêu âm lên như vậy đơn giản chỉ là muốn đùa giỡn với Uất Trì.

Giờ Uất Trì Tú thực lòng muốn chạy ngay về phòng lấy bội kiếm, đem người trước mặt chém thành mười tám khối khác biệt; Đồng thời chóng vánh tính xem sẽ đưa ai đảm nhiệm cương vị đỡ dang của gã hay chốt nhả này. Đang phân vân nghĩ ngợi thì bên ngoài bỗng vang lên một đạo thanh âm quái dị, tựa như tiếng vật nặng rơi xuống nền đất.

Tâm cơ nhảy dựng, linh cảm được điều chẳng lành, hần tức khắc phi thẳng ra cửa. Cửa thư phòng bật mở, Uất Trì Tú lập tức nhìn thấy thân ảnh mảnh mai đang chạy thục mạng của nàng; dưới đất còn nguyên mấy kiện vải, Tiểu Tự đang chôn chân tại chỗ, tròn mắt ngạc nhiên.

Chết tiệt! Lâu Đậu hần là nghe thấy mấy lời Ngụy Tề vừa nói?

15. Chương 15

Không chút do dự, Uất Trì Tú nhanh nhẹn đuổi theo.

Ngụy Tề chậm chạp bước ra, không kém phần khiếp đảm khi trông thấy Tiểu Tự. Tâm phiếm lạnh, dự cảm bất an dâng lên trong lòng, hần chột dạ hỏi, “Tiểu Tự.....vừa rồi.....Trầm cô nương đứng ở đây hả?”

Tiểu Tự trừng mắt trách cứ, “Ngụy tướng quân! Người thật quá quái!”

Nàng cùng tiểu thư cầm vải dệt tới đây, vừa đi qua đoạn hành lang gấp khúc thì nghe thấy tiếng Ngụy Tề oang oang trong thư phòng. Sững sốt không biết phản ứng ra sao, nàng lén liếc sang phía bên cạnh—dọa người a! Sắc mặt tiểu thư trắng bệch dị thường, nhìn tiểu thư mà tâm trí của nàng nhất thời trở nên căng thẳng tột độ.

Chưa kịp mở miệng an ủi, tiểu thư đã vội buông đồng vải trong tay, xoay người chạy mất.

Ngụy Tề hít sâu một hơi, “Tiểu Tự! Nói với chủ tử nhà ngươi, ta có việc phải đi trước!” Thảm! Đại họa rồi! Cao minh là phải chuồn gấp.

“Ngụy tướng quân! Ngụy.....” Tiểu Tự không kịp ngăn cản, mới nói đến câu thứ hai thôi mà kẻ gây rắc rối kia đã mất tăm mất dạng từ bao giờ.

Bực bội dậm chân, nàng bắt đắc dĩ ngồi xuống nhặt mấy kiện vải rơi đầy trên đất, lòng thấp thỏm không yên.

Thiếu gia sẽ không coi tiểu thư là người thay thế chứ? Nếu đúng như vậy thì tiểu thư thực rất đáng thương a!

Nàng đã nghe thấy gì? Nàng nghe được những gì? Bóng dáng ư? Thì ra hẳn coi trọng nàng chỉ vì ngoại hình của nàng rất giống một người khác.....

Hoang mang! Hỗn loạn! Rối bời! Trầm Lâu Đậu không ngừng chạy, khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc tái nhợt. Vô định lao đi trong phủ, hai tay nắm chặt thành quyền, nàng không thể tin vào những điều mà mình vừa tận tai nghe được.

“Lâu Đậu!” Một lực lớn từ vai truyền lại buộc nàng phải ngừng bước.

Cảm giác tức giận lan tràn khắp cơ thể, nàng tức khắc xoay người, gạt mạnh cánh tay đang níu giữ mình.....

“Lâu Đậu.” Uất Trì Tú nhìn nàng, tâm nhói lên.

“Ta..... Ta không phải.....” Run run không diễn đạt nổi thành lời, nàng không thể ức chế hàn ý xa cách đang liên tục khuấy đảo trong lòng mình.

Sao hẳn có thể đối xử với nàng như vậy? Sao có thể?

Tại sao bốn cột của tình cảm của nàng? Tại sao lấy nàng để thay thế dáng hình kẻ khác? Tại sao?.....

“Lâu Đậu, nàng hãy bình tĩnh một chút.” Uất Trì Tú đau lòng nắm lấy đôi vai mảnh dẻ. Những lời vừa rồi là đả kích lớn đối với nàng, khiến nàng vừa uất hận lại vừa bi thương; đôi mắt trước nay luôn trong treo giờ hóa u ám tĩnh mịch; đầy ai oán, ủy khuất, xót xa...

Càng nhìn hẳn, trái tim nàng càng trở nên khốn quẫn....Vì sao giờ đây ngay cả hít một hơi cũng làm ngực nàng quặn thắt đớn đau? Đau đến giá buốt, tê liệt!

Vô số nghi vấn trào dâng trong lòng, thương tâm lắc đầu, giờ nàng chỉ muốn nói cho hẳn hiểu, nàng là Trầm Lâu Đậu – là Trầm Lâu Đậu chứ không phải bất cứ kẻ xa lạ nào khác....

Không ai biết lúc này nàng mong gào lên với hẳn những lời đó ra sao?.....Nhưng thật đáng thất vọng! Ngay cả khả năng kiềm chế cảm giác thống khổ đang điên cuồng giằng xé trong lòng nàng còn không làm được thì nói chi đến chuyện cao giọng nhiếc móc hẳn đây?

“Lâu Đậu! Nàng hãy nghe ta giải thích, những gì Ngụy Tề vừa nói không phải là sự thật, hẳn vốn là kẻ thích thêm bớt lung tung, huyền thuyên thành thói. Nàng đừng.....” Không muốn nhìn người mình yêu vì cố ẩn nhẫn mà hành hạ bản thân, Uất Trì Tú vội lao đến ôm chặt lấy nàng.

“Không.... không cần!” Trầm Lâu Đậu ra sức vùng vẫy... Bất khóc tức tưởi, nàng kiên trì tránh né cánh tay của hắn. “Không được đụng vào ta! Không được!” Liều mạng lắc đầu, những giọt nước mắt kìm nén bấy lâu nay bỗng vỡ òa, thân thể nhỏ bé mềm mại không ngừng run rẩy.

Không để tâm đến sự giãy giụa của người trước mặt, Uất Trì Tú gắt gao khóa nàng trong lồng ngực vững chãi, “Đừng khóc! Chưa nghe phần trần, nàng tuyệt đối không được vứt bỏ đoạn tình cảm của đôi ta!” Thấy trong mắt giai nhân ánh lên vẻ lãnh liệt quyết tuyệt, nỗi sợ hãi mất nàng đột ngột dâng trào, khủng hoảng thiêu đốt tâm trí hắn. Sự điềm tĩnh thường ngày bị đánh bại, hắn không ngăn được bản thân lớn tiếng rít gào.

“Ta không phải thể thân của bất cứ kẻ nào! Ta không muốn..... Uất Trì Tú..... Ta không muốn thay thế người khác.....” Đấm mạnh vào ngực hắn, nàng vô tình chôn mình trong lồng đối phương.

“Nàng là Trầm Lâu Đậu..... Người khiến ta không muốn rời xa chỉ có thể là nàng.” Hai tay nâng niu khuôn mặt mỹ nhân, thấy cặp mắt khóc đến nổi sưng đỏ của nàng, hắn nhẹ giọng khẳng định.

Vẫn..... Chỉ là nàng?

Trầm Lâu Đậu khẽ nắc, “Nhưng.....” Nàng rõ ràng nghe thấy thanh âm kia – thứ thanh âm phút chốc quật ngã lý trí của nàng, chia cắt trái tim nàng thành vô vàn mảnh nhỏ quay quắt.

“Ta bảo nàng giống một người, nhưng thực tình vẫn còn chưa nói xong.” Thương tiếc lau đi những giọt nước mắt oan ức đang vương trên mi nàng, tất cả đều là lỗi của gã Ngụy Tề!

Nàng nhìn hắn, mong chờ đáp án.

“Nàng giống nương của ta.....” Dịu dàng thăm thì bên tai, Uất Trì Tú âu yếm ôm lấy nàng.

Hắn nhất quyết sẽ không để nàng đi! Từ lần đầu gặp gỡ đến những ngày tháng sớm tối bên nhau, hắn đã một lòng trao trọn tâm tư cho nàng. Thế nên dù có chết hắn cũng không cho phép nàng buông bỏ, phủ nhận chúng!”

“Nương của chàng?” Trầm Lâu Đậu mờ mịt khó hiểu. Hắn nói vậy là ý gì? (LL: ta xin phép thay đổi cách xưng hô, hai người này cũng đủ thân mật để xưng chàng - thiếp rồi, *cười gian*)

Uất Trì Tú gật đầu, thấy thái độ của nàng đã bình ổn trở lại, hắn mới yên tâm cận kề giải thích: “Khí chất của nàng rất giống mẫu thân, vừa rồi ta nói với Ngụy Tề những lời kia mới chỉ có một nửa, chưa kịp hoàn câu thì hắn đã nhảy vào chọc ngoáy phá bình.”

Kể từ ngày đầu chạm mặt tại tửu lâu, hắn đã không thể rời mắt khỏi nàng. Tuy dung mạo bất đồng, nhưng khí chất vừa ôn nhu, vừa ý nhị kiên cường tỏa ra trên người nàng lại có điểm khá giống thân mẫu đã quan đời của hắn; đôi vai mong manh gầy yếu kia vẫn không ngừng chống chọi với số phận oái oăm, ngang trái của mình.

Khoảng thời gian gần gũi bên nhau, những nét tương đồng giữa nàng và mẫu thân ngày càng được chứng nghiệm. Thủ nghệ tinh thông khéo léo của nàng là độc nhất vô nhị, nụ cười ngọt ngào cùng sự sẵn sóc tận tụy của nàng là thật ý chân tâm, nàng khiến trái tim hắn khôn nguôi rung động.

Mỗi lần nhìn nàng tươi cười bước đến cạnh bên, lòng hắn lại trở nên bay bổng. Tựa như có thứ gì đó buộc chặt tâm mắt, hắn chỉ có thể chiêm ngưỡng dung nhan của mình nàng.

Cảm giác mà hắn dành cho nàng rốt cuộc là gì? Lẽ nào hắn động lòng với nàng là do tình thân ảnh hưởng?

“Ta, ta không phải.....” Nàng muốn nói nhưng không biết nên mở miệng ra sao. (LL: đoán thử trong đầu ... là gì nào các nàng?)

Đặt chân đến bãi cỏ bên ngoài hậu viện, hắn lập tức trông thấy hai thân ảnh đang tíu tít ở phía xa; một là lão cha sống bên hắn từ nhỏ tới lớn, nữ nhân mảnh mai, duyên dáng còn lại chắc hẳn là nàng?

16. Chương 16

Hai người họ thoả mái chuyện trò cùng nhau, những tràng cười giòn giã, trong trẻo không ngừng vang lên báo cho hẳn biết bọn họ đang vui vẻ đến nhường nào. Vào thời khắc đó, hẳn chỉ có thể thần thờ lặng ngắm người thiếu nữ mỹ lệ đang vui đùa phía xa xa mà lòng thì cứ mãi ngân nga rung động.

Ánh mặt trời lấp lánh chiếu rọi trên thân thể ngà ngọc của nàng; hôm nay nàng mặc một bộ xiêm y màu hồng nhạt, anh khí và linh động gấp bội so với ngày thường. Làn váy dài tha thướt nay đổi thành chiếc quần mộc mạc giản đơn, chân đi đôi hài nhỏ xinh xắn, mái tóc óng ả được buộc lại gọn gàng bằng sợi dây lụa rực rỡ mềm mại, trông nàng khả ái và phiêu dật đến lạ kỳ! Nhìn đôi má ửng hồng của nàng, ánh mắt hẳn chợt trở nên nhu hòa, gần gũi.

Giây phút ấy, Uất Trì Tú mới cảm nhận được rõ trái tim đang đập hồi hộp của mình. Thấy nàng mừng rỡ khi đá thành công quả bóng vào lưới, ngực hẳn bất giác nóng bỏng dị thường.

Phát hiện ra hẳn, Uất Trì lão gia lập tức ngừng chân, quay sang thần bí nhỏ to với Trầm Lâu Đậu vài lời. Hiểu ý gạt đầu, nàng xoay người hồ hởi chạy lại bên hẳn.

“Tú ca!” Thanh âm nũng nịu yêu kiều vang lên. Đã hai ngày không gặp, ai biết hẳn sẽ xuất hiện đúng lúc nàng đang mãi miết chơi bóng cơ chứ?

Tiếng gọi của nàng khiến cho lửa nóng trong ngực hẳn dần tiêu tán; lo lắng nhìn nàng, tuần mâu sáng rọi của hẳn tức khắc chuyển thành ôn nhu, sủng nịch. Giờ ngay cả chính bản thân hẳn cũng không biết mình đã dùng ánh mắt nhớ nhung, quyến luyến cỡ nào để quan sát nàng.

(Linh lan: có 1 từ ta rất thích trong cách hành văn của TQ, đó là từ sủng nịch. “Sủng” là yêu thương, nuông chiều; “nịch” là say đắm, trầm mê; 2 chữ này ghép lại vs nhau khiến ta k tìm đc 1 từ nào khác trong văn Việt để có thể diễn tả trọn ý, vì vậy ta xin phép giữ nguyên. Nàng nào có khả năng tìm được từ thì cứ đưa ra, ta xin chân thành cảm ơn!)

“Nàng đã khỏe chưa?” Hai ngày trước khi hẳn nhận lệnh tiến cung, nàng vẫn còn đang ốm. Cơ thể nàng nhỏ nhắn hơn sơ với nữ tử bình thường, vậy nên cũng yếu ớt và nhu nhược hơn họ.

Ánh mắt nồng cháy của hẳn khiến Trầm Lâu Đậu bất giác đỏ mặt, tim đập rộn ràng, “n.” Nhẹ giọng đáp, nàng e lệ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào nam nhân đối diện.

Thái độ của hai người khiến cho Uất Trì lão gia cùng Tiểu Tự đang đứng ở bên cười tí mắt, vô cùng hài lòng.

“Xem nàng kìa, mồ hôi cũng không chịu lau, lỡ nhiễm phong hàn thì sao?” Những giọt mồ hôi vương trên trán nàng khiến Uất Trì Tú nhíu mày bất mãn. Không chút ngần ngại, hẳn vội lấy tay áo lau chúng cho nàng, động tác êm ái như sợ làm nàng đau.

Trầm Lâu Đậu ngẩng đầu thừa nhận sự cưng chiều của hẳn. Nhìn ánh mắt lo lắng hiển hiện trên tuần dung thân thương, lòng nàng bỗng thấy ngọt ngào ấm áp, nụ cười hạnh phúc đọng đầy trên môi.

“Tú ca, chàng mới từ cung trở về ư?” Trước đây, nàng cứ nghĩ làm quan thực nhẹ nhàng, chỉ cần đôi bữa vào triều rồi an nhàn chờ đến ngày lĩnh lương là được. Nhưng từ ngày quen hẳn nàng mới biết, thì ra làm quan cũng không đơn giản như nàng tưởng.

“n, nàng chơi có vui không?” Hẳn ở hoàng cung bận bịu giải quyết trăm công nghìn việc, trong khi lão cha của hẳn lại nhàn nhã, thanh thoi ngồi nhà nghịch bóng? Thậm chí còn rủ nàng chơi cùng? Nghĩ đến đây, lòng Uất Trì Tú lại dấy lên tư vị bất mãn, có điểm không phục.

“n! Ta chưa lần nào được đá bóng nha! Bá phụ còn bảo, nếu có dịp nhất định sẽ dạy ta chơi ngựa nữa kìa.” Từ nhỏ đến lớn luôn bị người nhà bảo hộ nghiêm mật, nên rất rất nhiều việc cho tới giờ nàng vẫn chưa từng thử qua, thậm chí cả ngựa mà nàng cũng chưa từng chạm vào. Vì vậy vừa nghe Uất Trì lão gia đồng ý dạy mình chơi ngựa, nàng đã phấn khởi nhảy cẫng lên, vô cùng hào hứng và vui vẻ.

“Cười ngựa?” Uất Trì Tú lãnh đạm lặp lại, liếc mắt nhìn vị phụ thân đang vã mồ hôi lạnh của mình.

Uất Trì lão gia khẩn cấp chạy ra xa, “Khụ! Tiểu Đậu Tử, chuyện đó..... Tú nhi cười ngựa rất tốt, người cứ để hắn dạy là được rồi.....” Lão chỉ muốn thân thiết với con dâu tương lai một chút, thế mà lại bị con trai phũ phàng dùng ánh mắt lạnh như băng lăng trì a....

“Nhưng Tú ca còn bận nhiều việc.” Trầm Lô Đậu chần chừ. Thấy nét mặt mệt mỏi của Tú ca, nàng thương tiếc không muốn khiến hắn lao lực thêm nữa.

“Không sao, ngày nào không cần tiền cung ta sẽ dạy nàng.” Uất Trì Tú lập tức đính chính.

“n!” Hắn nguyện ý chỉ bảo khiến nàng khắp khởi mừng thầm, phần khích đến độ cười tít mắt.

Một trận gió bất ngờ thổi qua làm mái tóc dài mượt mà của Trầm Lô Đậu thoáng chốc trở nên lộn xộn. Đang muốn tiến đến giúp tiểu thư chỉnh trang lại, Tiểu Tự thoáng ngỡ ngàng khi nhận thấy có người còn nhanh hơn cả mình.

Uất Trì Tú lướt tay trên trán nàng, nhẹ nhàng di chuyển theo nét mi, đem những lọn tóc tán loạn gài lại bên tai giai nữ. Thuận đường vuốt dọc suối tóc óng ả của nàng, hắn nở nụ cười hiền dịu.

Hàng mi cong khê rung động, Trầm Lô Đậu dường như vẫn cảm nhận được hơi ấm từ ngón tay hắn đang ôn nhu mơn trớn trên gương mặt mình. Hai má ửng đỏ, nhìn nụ cười triu mến hắn dành ình, nàng bất giác ngẩn ngơ..... (LL: haiz, Lô Đậu tỷ sắc nữ!)

“Khụ khụ!” Uất Trì lão gia thanh thanh yết hầu, tế nhị nhắc đôi trẻ xung quanh đương còn có người, cảm phiền thu liễm động tác lại một chút.

Ngoảnh đầu nhìn phụ thân, “Cha, nếu thấy không khỏe thì đừng đứng ngoài này, hảo hảo trở về phòng nghỉ ngơi có phải tốt hơn không?”

Ngụ ý của hắn là – nàng vừa khỏi bệnh, cha kéo nàng ra đây làm gì? Lỡ nàng trúng gió thì sao?

Uất Trì lão gia ngậm ngùi nín lặng! Thất thểu nhìn con, lòng thầm ai oán lắm lắm vài tiếng, lão ầm ục mở miệng, “Tình dưỡng suốt cũng thực buồn a! Người muốn sống thì phải vận động chứ.” Lão sợ Tiểu Đậu Tử nhàm chán nên mới cố tình rủ nàng cùng chơi bóng, xú tiểu tử!

“Có lý, nhưng không phải ai cũng thích hợp làm vậy.” Nếu nàng lại mắc bệnh thì còn động cái gì?

Nghe ra ẩn ý trong lời nói của con, Uất Trì lão gia liền nổi cơn thịnh nộ, “Đấy là do đại phu nói.” Thắc mắc thì đi mà tìm Trần bá, đừng làm phiền ta! (LL: Dối rồi, T^T !)

“Tú ca, Trần bá nói qua, người mới khỏi ốm nên hoạt động một chút sẽ tốt hơn.” Ngây ngô không biết hai phụ tử nhà Uất Trì đang ngầm đấu võ mồm, Trầm Lô Đậu ngốc nghếch phân bua.

Nàng vừa ứng khẩu, Uất Trì lão gia lập tức dương dương tự đắc vênh mặt nhìn con. Hất hàm ra vẻ “Đấy! Người nghe thấy chưa?” , thái độ đắc ý của lão lúc này trông chẳng khác gì đứa trẻ con háo thắng.

Không so đo với tiểu nhân!

Tĩnh bợ phốt lờ vị phụ thân đang hỉ hả tự mãn, Uất Trì Tú nhẹ giọng, “Đã có tin tức của bá mẫu, hiện ta đang cầm trong tay danh sách hai người mà Quý Trung vừa giao hồi sáng. Sau khi dùng ngọc thiện, ta sẽ dẫn nàng đi bái phỏng, xem xem có đúng người nàng cần tìm không.”

Uất Trì lão gia khinh khỉnh liếc mắt, khê hừ một tiếng. Xú tiểu tử nói không lại được với lão nên lảng sang chủ đề khác đây mà!

Trầm Lô Đậu nghe xong mừng rỡ mở to mắt, “Thật thế ư? Hay chúng ta xuất phát luôn đi.” Nàng nôn nóng kéo kéo tay hắn.

Không ngờ nhanh như vậy đã nhận được tin tức của bá mẫu, thực quá tốt! Nàng đang khẩn thiết muốn gặp người.

“Không vội, ăn cơm xong ta sẽ đưa nàng đi.” Vẻ sủng nịch hiện rõ trên mặt, hắn tùy ý để nàng quần quít lấy mình.

“n, nhưng.....” Buổi chiều xuất môn đương nhiên không thành vấn đề, nhưng tình huống này thì có lẽ nên xem lại, liệu nàng có gây phiền toái cho Tú ca không nhỉ?

Biết được suy nghĩ của nàng, Uất Trì Tú mím môi cười, “Không cần lo, hai người này đều sống tại những trấn nhỏ ngay sát ngoại thành thôi.” Yêu chiều vỗ vỗ đầu nàng, sự ưu ái mà hẳn dành cho nàng thực không để đâu cho hết.

“Ta cũng phải đi.” Không chấp nhận bản thân bị hắt hủi, Uất Trì lão gia lập tức xen vào.

“Cha, khi nãy xuất cung nhi tử vô tình gặp được Tổng Tòng Quân, cũng có đứng lại hàn huyên với hắn đôi lời.” Uất Trì Tú quay đầu, bằng lãnh nhìn phụng thân.

17. Chương 17

Nhắc đến ba chữ Tổng Tòng Quân, cơ thể Uất Trì lão gia thoát cái cứng đờ. Vội vàng ôm bụng, lão làm bộ rên rỉ, “Ta đau bụng! Các người cứ từ từ tán gẫu!”

Uất Trì Tú gian xảo cầm chân kẻ đang định trốn chạy, “Cha, Tổng Tòng Quân nhờ ta chuyển lời: công văn hiện chồng chất như núi, thỉnh cầu người mau mau về xử lý.” Chính sự không làm lại hỗn nhiên ngồi nhà nghịch bóng?

“.....” Thấy trốn không thoát, Uất Trì lão gia ảm đạm cúi đầu. Cả ngày xem công văn, xem đến choáng váng đầu óc, tối tầm mặt mày, lão không làm! Tủi thân ngẫm nghĩ, đến bao giờ lão mới thỏa mãn được ước mong ngậm kẹo đùa cháu đây?

“Quá trưa một chút, Tổng Tòng Quân sẽ phái người tới đón lão nhân gia ngài qua đó. Phụ thân cứ an tâm, nhi tử nhất định sẽ điều thêm binh lính hộ tống người.” Ý hắn là sẽ tăng thêm nhân lực áp tải lão cha yêu quý đi thực hiện nghĩa vụ.

Ai oán trừng mắt, Uất Trì lão gia tâm không cam - lòng không nguyện tham hại gặt đầu, “Đã biết.” Ai, thân già đã phải lạng lẽ xuống nước nản nỉ đến thế mà vẫn không được, đứa con này tuyệt không thể là tri kỷ!

“Lão gia, thử nếm chút ngọt xem, biết đâu lại thấy dễ chịu hơn?” Tiểu Tự đồng tình nhìn lão, thận trọng dâng lên chén ngân nhĩ đường phèn đã cầm từ lâu. Lão gia lần nào cũng đầu không lại thiếu gia, ai.....Thật đáng thương nha!

Uất Trì lão gia cao hứng tiếp nhận chén canh, hí hửng uống cạn; lão hoàn toàn không phát giác được ánh mắt thương hại của Tiểu Tự. Nếu lão biết nàng ta nhìn mình như vậy, chỉ sợ dù có bày ra mười chén ngân nhĩ trước mặt thì lão cũng chẳng thể trấn an nổi cõi lòng u ám tội nghiệp của mình.....

Tuần mã phi băng băng trên con đường dẫn đến ngoại ô thành Trường An, cưỡi trên lưng ngựa là một gã nam nhân tuần tú đang ân cần bảo bọc cho vị thiếu nữ kiều mị ở trong lòng. Làn thu ba lấp lánh mê hoặc, khuôn mặt thoáng ửng màu đào, mắt ngọc mành mành, thiếu nữ đẹp đến động lòng người! Nàng khoác trên mình bộ xiêm y mang sắc ngà của trắng bạc, mềm mại phiêu linh cùng gió, mái tóc mượt mà duyên dáng uốn lượn trong không gian.

Nam tử ngồi sau tuần dật cao nhã, cặp mắt ôn nhuận hữu thần; dững mãnh thúc ngựa tăng tốc, hẳn không quên để tâm đến cô gái bé nhỏ trong lòng mình. Môi hiện lên đường cong nhu tình, hẳn cũng khoác trên người một bộ xiêm y màu nguyệt.

Hình ảnh này hết như một bức mỹ họa, đôi nam nữ thân mật cưỡi chung một con ngựa khiến cho những người đi đường không khỏi chú mục dõi theo.

Phải mất một lúc lâu, hai người họ mới tới được trấn nhỏ ở gần ngoại thành. Trấn này có cái tên rất đẹp – trấn Mĩ Mãn; sở dĩ người ta gọi vậy vì đây là nơi tiếp giáp giữa Trường An và Lạc Dương, cũng nhờ thế nên đời sống của người dân chốn này tương đối khá giả, sung túc; cảnh trí đa dạng, phồn vinh. (LL: haiz, ta mất gần chục phút tra từ điển xem “mĩ mãn” trong tiếng Hán Việt là gì. Tra lên tra xuống, tra tới tra lui, ta mới ngộ ra “mĩ mãn” chính là từ Hán Việt. Rõ là công cốc! L)

Tuấn mã vừa nhập trấn đã khiến dân tình xôn xao, thêm vào đó là gương mặt anh tuấn thư sinh của Uất Trì Tú, thành thử hẳn cứ đi tới đâu- những ánh mắt thăm dò liền tò mò chạy theo tới đó.

Vì đã từng xem qua bản đồ trước khi đến nơi này nên không cần mất công dừng lại hỏi đường, Uất Trì Tú lập tức phi thẳng ngựa đến khách điểm duy nhất của trấn.

Vừa thấy khách quý tới cửa, tiểu nhị liền xoa xoa tay đon đả, “Khách quan, mời vào! Để tiểu nhân giúp ngài cất ngựa.” Nói đoạn nhanh nhẹn cầm lấy dây cương trong tay đối phương.

Uất Trì Tú phớt lờ nhiệt tình của hắn, cúi đầu khẽ gọi: “Lâu Đậu, chúng ta đến nơi rồi, dậy thôi nào!”

Tiểu nhị đang buồn bực vì hành vi quái dị của vị khách trước mặt thì bỗng trợn mắt cả kinh khi thấy một cái đầu xinh xắn lộ ra từ chiếc áo choàng đen của người đối diện.

Trầm Lâu Đậu miễn cưỡng mở mắt, thanh tú ngáp một cái; khẽ day day trán, nàng nghiêng đầu hỏi hắn, “Tú ca, ta đến trạm dịch rồi sao?” Nghi hoặc ngó nghiêng bốn phía, trạm dịch này lớn thật! Trông như một tòa thành nhỏ vậy.

Tiểu nhị bẽ bàng ghen hờn, thật khéo hù chết hẳn! Giở mời nhìn rõ, trong lòng vị khách quan này còn có một cô nương đoan trang, yếu điệu nha.

“Chúng ta đã vào trấn rồi.” Uất Trì Tú gọn gàng xoay người xuống ngựa, đoạn quay lại dịu dàng ôm tiểu bảo bối cùng xuống theo.

“Tới rồi?” Trầm Lâu Đậu ngạc nhiên tròn mắt, không nghĩ mình ngủ lâu đến vậy? Ai nha..... trách sao nàng cứ thấy cả người đau nhức.

Lúc vừa tỉnh, Lâu Đậu còn chưa cảm nhận được cơ thể cứng còng như khúc gỗ của mình. Phải đến khi chân chạm đất thì nàng mới phát hiện, xương cốt toàn thân đang đồng loạt kêu gào, kháng nghị.

Uất Trì Tú đưa dây cương cho gã tiểu nhị đứng bên, “Đi nào, vào ăn một chút! Ngồi ngựa nửa ngày hẳn nàng cũng cần nghỉ ngơi rồi.” Dứt lời xoay người đi trước; bước được vài bước, Uất Trì Tú ngoảnh quay đầu; thấy tiểu bảo bối vẫn đứng nguyên tại chỗ, hẳn tức khắc vòng về trước mặt nàng, “Lâu Đậu?”

Trầm Lâu Đậu xấu hổ cười cười, “Tú ca, thực xin lỗi, ta đi không nổi.... Chàng đỡ ta được không?” Nàng nhỏ giọng bập bẹ. Toàn thân đau nhức ê ẩm, ngay cả chân cũng không nghe theo sự sai khiến của nàng, giờ một cử động nhỏ cũng làm nàng khó khăn, khốn đốn.

Vòng tay qua vai tiểu bảo bối, hắn ân cần đỡ lấy cơ thể mảnh mai, “Không quan trọng, lần đầu cưỡi ngựa ai cũng thế cả thôi.” Nói thì nói vậy, vừa thấy nàng bôn ba mỗi một, lòng hắn đã lại khó chịu không yên.

Nhìn cách nàng nhú đôi mi thanh tú sau chặng đường hành tẩu, hắn thực hối hận vô cùng! Nếu biết nàng yếu ớt như vậy thì dù có tốn thêm thời gian, hắn cũng sẽ ngồi xe ngựa tới đây cùng nàng.

“Ân.” Nhờ lần xuất môn này, Trầm Lâu Đậu mới biết bản thân mình vô dụng đến mức nào.....

Chưởng quầy niềm nở nghênh đón hai người, chờ Uất Trì Tú gọi vài món ăn, hắn mới sáng khoái cười, gạt đầu rời đi. Một lát sau, thức ăn nóng hổi cùng hai bát mì đã được bê lên.

“Ăn đi! Hôm nay nàng cứ an tâm nghỉ ngơi, ngày mai chúng ta tiếp tục đến trấn bên tìm người.” Hắn nhỏ nhẹ. Nàng không thích hợp đi đi lại lại nhiều, dù sao cũng đã gần tới nơi, ngày mai đi tiếp cũng không muộn.

Trầm Lâu Đậu gạt đầu, lặng lẽ ngồi ăn, cơ thể nhỏ nhắn hiện lên vẻ rệu rã, mệt mỏi.

Nhìn khuôn mặt rầu rĩ pha chút uể oải của nàng, hắn trầm ngâm không nói. Thỉnh thoảng gấp thêm vài món ăn vào bát nàng, hắn muốn đôn đốc nàng ăn nhiều một chút, giờ hắn chỉ có thể âm thầm quan tâm nàng bằng cách ấy mà thôi.

Cách đó không xa, vài nam nhân mặc sắc phục xám đang rình rập theo dõi động thái của hai người. Một gã cao lớn trong số chúng cứ chăm chăm quan sát dung mạo cùng dáng vóc của Uất Trì Tú, ngắm nghía kỹ càng rồi lẳng lặng lưu vào tâm trí.

Lát sau, thấy đã no bụng, hai người liền kêu tiểu nhị dẫn lên phòng nghỉ ngơi.

Nam tử vạm vỡ bấy giờ mới liếc mắt về phía những người còn lại, hiểu ý đồng bọn, hai kẻ đó lập tức đứng dậy rời đi. Trên bàn lúc này chỉ còn mình gã vẫn tiếp tục dùng ánh mắt quý dị trông theo hai bóng hình đang dần khuất xa ấy.

Ngay khi ngoặt vào ngã rẽ dẫn ra đoạn hành lang khúc khuỷu, Uất Trì Tú thoáng nghiêng đầu, không dấu vết liếc lại phía sau. Kế đến, hắn cùng nàng biến mất ở góc cuối tiền sảnh.

Cúi đầu nhìn tiểu bảo bối, khoe miệng hắn khéo vẽ nên một đường cong hoàn hảo. Xem ra, chuột đã tự giác dâng mình đến tận cửa rồi!

Nửa đêm, khách điếm im ắng, không, phải nói là toàn bộ thị trấn đều lặng thình không tiếng động, người người nhà nhà đang chìm trong giấc ngủ say, một bầu chuột bắt đầu rục rịch hoạt động....

Trong đêm tối, ba đạo thân ảnh màu đen lén lút xuất hiện nơi hậu viện, trên người khoác y phục dạ hành - loại y phục vô cùng thích hợp khi dùng làm chuyện xấu; mặt bịt kín bằng tấm khăn đồng màu .

Một gã nhảy bèn liếc mắt ra hiệu cho hai kẻ đứng bên, gạt đầu hiểu ý, cả ba không hề do dự tiến đến gian sương phòng đã được ngấm ngấm ẩn định.

Bọn chúng hợp tác rất khăng khít, thuận thực và ăn ý, một kẻ nham hiểm đặt tay lên thanh chủy thủ giấu sẵn trong giày để dễ bề hành động; một kẻ âm ngoan nấp sau chỗ tối của cây trụ nhà, dáo dác thăm dò xung quanh; kẻ còn lại lẳng lẳng rút từ trong áo ra một đoạn ống trúc, điều luyện chọc thủng tờ giấy dán cửa sổ, từ từ thổi hơi gây mê vào phòng.

Chờ chốc lát, gã cầm chủy thủy liền khẽ bước lại gần cánh cửa, thận trọng luồn dao vào trong, gạt then cài ra.

Thành thạo mở cửa phòng trong yên lặng, hai gã cầm đầu nhón chân tiến vào. Thoáng thấy ổ chăn trên giường, gã đứng bên trái lập tức đưa tay lên chỉ trỏ. Nắm bắt được hành vi của đồng bọn, gã bên phải gạt đầu, lanh lẹ lôi ra vài túi vải được chuẩn bị từ trước, chúng im im bước nhanh tới giường, lật chăn bắt người....

Không có ai?

Lòng thầm kêu không ổn, hai gã tức khắc xoay người, toan định lao ra ngoài thông báo cho đồng bọn. Chỉ tiếc là chưa kịp di chuyển, một trận gió mạnh đã bất ngờ ập tới, đánh trúng huyết đạo của hai hắc y nhân, khiến chúng nhất thời không thể động đậy.

Một thân ảnh lặng lẽ xuất hiện trong đêm đen làm cho hai kẻ bất minh kia hoảng sợ trợn tròn mắt.

Bóng đen đó lững thững bước ra từ góc phòng, nhờ ánh sáng phản chiếu từ cửa sổ, bọn chúng có thể thấy rõ dung mạo tuấn dật, cơ thể cường tráng cùng nụ cười lạnh lẽo toát lên từ khuôn miệng của người này. Cứng họng bàng hoàng, hai kẻ xấu số hung hăng hít sâu một hơi, trong mắt ánh lên vẻ sợ hãi. (LL: Tú ca manly chết người a :”>!!!!)

Chúng chắc chắn nhận ra người trước mặt, hắn ta là nam nhân thường xuyên bầu bạn bên Trầm cô nương – Tướng quân Uất Trì Tú!

Tao nhã ngẩng nhìn ánh trăng huyền ảo ngoài cửa sổ, Uất Trì Tú từ tốn tiến tới trước mặt hai người, thần nhiên cười! Hắn dường như rất hưởng thụ. khi thấy thái độ khiếp đảm của hai gã hắc y nhân tinh ranh, tai quái. Thủng thỉnh đưa ngón trỏ lên sát miệng, ý bảo hai kẻ kia nên biết điều ngậm mồm, Uất Trì Tú chậm chậm lắc đầu.

Vỗ vỗ đầu hai kẻ đối diện, hắn thông dong bước ra ngoài, lát sau điềm đậm kéo vào 1 gã đang trong tình trạng bất tỉnh nhân sự.

Khua khua tay trước mặt bọn chúng, Uất Trì Tú lại nhếch môi cao ngạo. Ngón tay thình lình phóng ra nội lực, kẻ đang nằm trên đất bỗng kịch liệt run run.

Chúng kiến tường tận thủ đoạn của Uất Trì, nhìn đồng bọn của mình bị hắn lột trần, trực tiếp phé bỏ toàn bộ võ công, hai gã bị điềm huyết liền hãi hùng, kinh sợ; cả người run lấy bầy không thôi.

Dùng thủ đoạn tàn khốc đến vậy mà hắn vẫn có thể mỉm cười? Khuôn mặt của hai hắc y nhân hốt nhiên trắng bệch như tờ giấy, mồ hôi lạnh túa ra liên hồi, sợ hãi cũng dùng biện pháp ngoạn tuyệt đó để đối phó với mình.

Yên lặng chỉ vào kẻ đang nằm bất động trên mặt đất, Uất Trì Tú từ từ nhắm chặt hai mắt, lãnh liệt lắc lắc ngón trỏ, đoạn chậm rãi định thần, tĩnh tại cười: “Về nhắn lại với chủ tử nhà các người, thức thời thì đừng đến nhiều loạn.”

Thanh âm trầm thấp dễ nghe hoàn toàn tương thích với đôi đồng tử ôn nhu hòa hảo, thành công dọa hai kẻ trước mặt lăn ra ngất xỉu.

Nhìn hai kẻ mở mịt hôn mê, hắn gật đầu, vô cùng vừa lòng!

“Ngủ thôi!” Nói đoạn, Uất Trì Tú không nhanh không chậm xoay người rời khỏi gian sương phòng.

****Lời kết:

- Chương này ta thấy ngộ nhất là cảnh giãy đành đạch của Lâu Đậu tỷ, hí hí!!!

- Và thích nhất đoạn kết của Tú ca, ^^!!!!

- Một điều nữa, chương này là chương ta edit vớ vẩn nhất, ít tia tốt nhất. Thế nên nếu có j ko thuận tai các nàng bỏ quá cho ^^!!!

18. Chương 18

Sáng sớm rời giường, Uất Trì Tú ngay cả xem cũng chưa xem vị khách che mặt tối hôm qua đã rời đi chưa, sau bữa điểm tâm, hắn liền mang theo Lâu Đậu đi kiểm người.

Trên đường không có nhiều dân qua lại cho lắm, tuy rằng đa số các cửa tiệm đều đã mở cửa buôn bán, nhưng khách nhân vẫn tốp năm tốp ba như cũ, về điểm này rất khác biệt so với thành Trường An. Nếu không phải bởi vì luật pháp quy định nghiêm cấm, bằng không thành Trường An cũng sẽ là ngôi thành không ngủ, thâu đêm suốt sáng.

Đầu tiên Uất Trì Tú là mang nàng đến một hộ trấn, tìm được một vị Lâm Lan Lan, sau xác định nàng cũng không phải là người mà Trầm Lâu Đậu muốn tìm, lại đi đến nơi nông thôn ngoài thành trấn.

Hai người sóng vai mà đi, dọc theo đường đi, tay hắn cũng chưa từng buông nàng ra, bàn tay lớn vẫn gắt gao nắm chặt tay nhỏ bé non mềm của nàng.

Trầm Lâu Đậu cười khanh khách cảm nhận độ ấm bàn tay, cảm thấy trong lòng thoáng qua một làn nước ấm, không khí xung quanh thật tươi mát, tâm tình nàng tốt đến nỗi miệng cũng không thể ngừng cười.

Đôi mắt Uất Trì đẹp làm quyến luyến động lòng người, chỉ lẳng lặng bồi ở bên cạnh nàng như vậy, nhìn nàng vui vẻ nói chuyện, trong lòng hắn liền nhận nhạo nhu tình cùng thỏa mãn.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện phiếm, cảnh sắc bên đường dần dần thay đổi thành những khoảnh đất nông thôn trồng rau, nhà ở san sát cũng không có, xuất hiện là dân cư rải rác, bốn phía tùy ý có thể thấy được chim gà, heo bò, vài người nông phu tốp năm tốp ba tụ tập ở dưới gốc cây đại thụ ngồi uống trà nói chuyện phiếm, thập phần nhàn nhã.

“Những người này thực thanh nhàn, về sau về già nếu chọn cuộc sống ẩn cư như thế này cũng không sai.” Cảm nhận được ấm áp giản dị bốn phía, Trầm Lâu Đậu không khỏi nói như vậy.

“Nàng thích loại cuộc sống này?” Hắn không nghĩ tới một cô nương như nàng, cũng nghĩ muốn ở lại nơi địa phương này.

“Như vậy cũng không sai, thực đơn thuần, không có một chút tâm tư phức tạp.” Nàng từ nhỏ đã sống ở một nơi luôn lấy ích lợi đặt hàng đầu, trong khoảng thời gian vào Trường An này, kỳ thật đây chính là thời điểm nàng vui vẻ nhất.

Uất Trì Tú gật gật đầu, “Đi thôi.” Ánh mắt về phía trước nơi vừa thấy.

Theo tầm mắt hần nhìn đi qua, là một gian nhà gỗ nhỏ, trước nhà có một mảnh đất nhỏ, phía trên phủ kín hạt thóc óng ánh vàng, có một nữ nhân đã lớn tuổi đưa lưng về phía bọn họ, ngồi xõm sửa sang lại hạt thóc đang phơi nắng.

Trầm Lâu Đậu ngực căng thẳng, có chút bối rối quay đầu nhìn hần, “Là..... Bà ấy sao?” Sẽ là cô cô sao? Ông trời có thể tốt với nàng như vậy, để cho nàng dễ dàng tìm thấy cô cô sao? Cô cô có nguyện ý đi theo nàng cùng nhau trở về sao?

“Đi thôi.” Uất Trì Tú mỉm cười, mang theo nàng cùng nhau đến gần phía sau người đàn bà đó.

Hai người dưới chân đạp lên những rơm rạ, phát ra tiếng vang rất cục cựa cũng khiến cho người phụ nữ đó chú ý, chỉ thấy dáng người của bà giật giật, chậm rãi đứng lên, thuận tay đem đầu lạp trên đầu xuống.

Trầm Lâu Đậu mở to mắt, một tay lén lút nắm chặt thành quyền, nhìn đối phương từ từ nâng lên khuôn mặt, rồi sau đó –

“Không phải bà ấy.” Nàng thở hắt ra, thất vọng nhìn hần lắc đầu.

Không cần nàng nói, Uất Trì Tú cũng nhìn ra được, người phụ nữ trước mắt này tuy rằng tuổi tương tự, nhưng dung mạo cùng nàng kém nhiều lắm..... Dung mạo?

Trong nháy mắt, có chút cái gì hiện lên trong óc hần, nhưng hần còn không kịp nghĩ lại, người phụ nữ trước mắt đã mở miệng nói: “Các người là ai? Tới nơi này làm gì?” Bà mở miệng, giọng phượng bắc nồng hậu vang lên.

“Quấy rầy bà rồi, xin hỏi gần nơi này có vị phu nhân nào tên Lan không?” Uất Trì Tú cười hỏi.

Khí chất chính là nổi bật, chỉ dựa vào khuôn mặt tuấn tú của hần, tâm cảnh giới của phụ nữ liền bay biến hết, lại thấy cử chỉ hần nhã nhặn, bà lập tức đỏ mặt.

“Đó chẳng phải là ta sao! Ta gọi là Trần Lan Lan, vị tiểu huynh đệ này, người tìm ta có việc gì?”

Hai người chắc chắn xác nhận, nàng không phải Trầm Lan mà bọn họ muốn tìm.

“Không có, chúng ta tìm lầm người, Lan thắm thật sự là thật có lỗi, đã quấy rầy bà.” Mắt thấy vị phu nhân này càng ngày càng kể Uất Trì Tú, Trầm Lâu Đậu cả kinh, vội vàng đưa hần kéo lại, “Thực cảm ơn bà, Lan thắm, chúng tôi đi trước.” Nàng đối với mấy vị phu nhân khá là để ý.

Hần thở dài cười, “Hai vị ở trên cũng không phải, sáng ngày mai chúng ta liền lên đường rồi đi..... Đừng thất vọng, trong thành Trường An có thể có một cơ hội khác mà.” Hần nhắc tay khẽ vuốt mái tóc dài của nàng, mang theo ý tứ trấn an.

“Ừm.” Nàng gật gật đầu, nghiêng đầu nhìn hần, hai người nhìn nhau cười, chậm rãi đi trở về khách sạn ở tạm.

Hôm sau, Uất Trì Tú nhận dây cương từ tên tiểu nhị, cùng Trầm Lâu Đậu ra khỏi khách sạn chuẩn bị lên ngựa, có một người đàn bà đột nhiên chạy tới.

Bà vỗ vỗ lưng Trầm Lâu Đậu từ phía sau, “Cô nương à.”

Thình lình xảy ra đụng chạm làm cho nàng hoảng sợ, vừa quay đầu lại, thấy là người phụ nữ hôm qua vừa gặp, giọng nói cũng mang theo phần nóng tính, “Lan thắm, có việc sao?”

Lan thắm hơi thở còn hỗn hển, hít sâu mấy hơi thở sau, mới nói: “Tiểu cô nương, người mà cô nương nói muốn tìm cùng ta hôm qua thân nhân phải không?”

Trầm Lâu Đậu liếc mắt nhìn Uất Trì Tú, rồi sau đó quay đầu nhìn Lan thắm, “Đúng vậy, có vấn đề gì sao?” Nàng không hiểu Lan thắm vì sao đột nhiên chạy tới tìm nàng?

“Tiểu cô nương, ngày hôm qua ta thấy cô, liền cảm thấy cô có điểm quen mặt, ngày hôm qua ta cùng ông nhà ta đã suy nghĩ thật lâu, sau lại nghĩ đến, ta thật lâu trước kia từng gặp qua một phu nhân bộ dạng rất giống cô nương.” Chính là nghĩ tới chuyện này, bà mới sáng sớm bỏ chạy đến đây.

“Thật vậy chẳng? Lan thắm, bà nhìn thấy ở đâu?” Vừa nghe tin tức tốt, Trầm Lâu Đậu vội vàng truy hỏi.

“Nhưng người hôm qua không phải nói, tên của thân nhân cô nương có một chữ Lan sao?”

Nàng gật đầu rất nhanh, “Đúng vậy.” tên Trần Lan này, bà sẽ không có khả năng nhớ lầm chứ?

Lan thăm nghi hoặc nhìn chăm chăm nàng, một tay vuốt cằm, “Chắc, thật là rất giống, nhưng phu nhân kia, tên bà ấy không có chữ Lan.”

Trần Lô Đậu sững sốt một chút, “Không có chữ Lan?”

“Lan thăm, người nói người là vị ấy?” Uất Trì Tú vừa nghe bà nói như vậy sau, ý niệm ngày hôm qua chợt lóe rồi biến mất trong đầu lại hiện lên, đồng thời trong lòng đã muốn nắm chắc.

“Rất nhiều năm trước, ta từng trong phủ tướng quân Uất Trì gặp qua vị phu nhân này, bà ở Viễn Tông quân phủ, tên gì ta đã muốn quên, nhưng có thể xác định không có chữ Lan.” Lan thăm nói.

Uất Trì tướng quân phủ?

Trần Lô Đậu chấn động, ánh mắt thông thả nhìn vào mắt Uất Trì Tú, từ trong mắt hắn, nàng có thể thấy, hắn biết người mà Lan thăm nói là người nào rồi.

Mây kiếm nhú lại, hắn gật gù đầu, ngữ khí trầm trọng nói: “Bà ấy không gọi là Trần Lan, bà ấy tên là..... Vương Vân.”

Trên đường trở về Trường An, một bầu không khí nặng nề lan tràn giữa hai người.

Hồi lâu sau, Uất Trì Tú lại mở miệng, “Ta không hề lừa nàng.” Hắn biết hiện tại đáy lòng nàng sẽ có ý tưởng này.

Cùng hắn trên một con ngựa, Trần Lô Đậu ngồi ở trước người hắn, hé ra gương mặt gượng gạo, thân mình cũng không giống như hôm kia khi hai người cùng cười, vô cùng thân thiết tựa vào trên người hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cười ngọt ngào cũng chưa, vừa thấy đã biết nàng đang tức giận.

“Vậy vì sao người không nói cho ta biết, cô cô ở ngay trong phủ người?” Trần Lô Đậu nổi giận hỏi, hắn không mở miệng thì thôi, một khi hắn giải thích, nàng liền nhịn không được đầy ngập lửa giận ngập trời.

Uất Trì Tú thở dài, thật là thực vô tội, “Ta cũng không biết bà ấy là cô cô của nàng. Đúng vậy, lúc mới gặp mặt, trong đầu ta cũng hiện ra ý nghĩ này, nhưng sau đối chiếu với tên cùng tuổi theo như lời nàng thấy cũng không giống, ta mới tưởng, có lẽ các người chỉ là dung mạo vừa vặn có điểm giống nhau mà thôi.”

Kỳ thật hắn phải sớm nên phát giác, dung mạo hai người giống như vậy, là hắn không có lo lắng đến một sự kiện, chính là tâm tình lúc Trần Lan rời khỏi Trần gia.

Suy nghĩ một chút, tình huống năm đó khi đi khỏi Giang Ninh, thậm chí từ bỏ tay nghề duy nhất có thể nuôi sống chính mình, Trần Lan đối với Trần gia không cần giải thích, nhất định rất sâu.

Xét theo loại tâm tình này, bà đương nhiên là có khả năng mai danh ẩn tích, từ nay về sau quên mất họ Trần, không bao giờ làm người của Trần gia, mặc dù có phần khả năng e ngại Trần lão gia vẫn chưa từ bỏ ý định đuổi theo, nhưng không nghĩ tới Trần lão gia cũng là tính tình cứng rắn, mãi cho đến khi bệnh nặng, mới muốn gặp mặt nữ nhi lần cuối cùng.

Về phần năm tháng cùng Trần Lô Đậu nói cũng không hợp, một khi đã làm, sửa lại danh, thay đổi họ, tuổi đương nhiên cũng liền tăng giảm một ít, do vậy mới không dễ tìm người.

“Cô cô..... Bà sống có tốt không?” Trần Lô Đậu kỳ thật cũng biết mình có điểm cố tình gây sự. Cô cô thay đổi tên họ cũng không phải trách nhiệm của Uất Trì tướng quân phủ, bà nhất định là vì muốn tránh né Trần gia mới làm như vậy.

“Tổng thúc đối với bà ấy tốt lắm, bọn họ có một cặp con gái, Diệu Văn..... Cũng chính là biểu ca của nàng, hắn là hàn lâm học sĩ, cấp bậc ngũ phẩm. Văn Di tuy rằng có khổ một chút, nhưng hiện tại lại rất khá.” Uất Trì Tú dưới đáy lòng hơi hơi cười khổ.

Hắn thật không nghĩ tới, Diệu Văn luôn luôn cầu thả, cứ nhiên so với hắn thời điểm còn sâu sắc hơn.

Ngẫm lại, lúc trước ở quán rượu, lúc bọn họ lần đầu thấy nàng, Diệu Văn đã cảm nhận được phần huyết thống ràng buộc, mới có thể nói thẳng bộ dạng nàng rất giống một người.

Lúc trước là hẳn không đem lời nói của Diệu Văn để ở trong lòng, nếu cẩn thận một chút, bọn họ sẽ không đi một vòng lớn lẫn quẩn, còn chạy đến các trấn tìm người, thì ra người bọn họ muốn tìm, vẫn luôn ngụ ở Viễn Tông quân phủ cách Uất Trì phủ không mấy cái phố, mà thôi.

“Chờ sau khi ta hồi phủ, ta sẽ mang nàng đến gặp bà ấy.”

Trầm Lâu Đậu gật gật đầu, sâu kín thở dài. Phần khúc mắc rối rắm này đã mấy mươi năm, rốt cuộc có thể sẽ chuyển biến tốt hay không? Nàng thật sự không nắm chắc có thể khuyên một người đã muốn vứt bỏ mối quan hệ với người thân, lại mang dĩ vãng trở về đối mặt.

Phần tình thân, đối với cô cô mà nói, thật là rất đau đi? Cho nên cô cô mới có thể vứt bỏ tất cả, lựa chọn ra đi..... vậy bà sẽ quyết định như thế nào đây?

Nghĩ đến những người tham lợi trong gia đình mình, lòng của nàng càng trầm, liếc mắt nhìn Uất Trì Tú.

Vạn nhất, Tú ca biết được nhà nàng có một đồng người đáng ghét như vậy như vậy, hẳn có còn muốn ở cùng nàng cả đời không?

Uất Trì Tú sau một lúc vừa đến Trường An, đã bị gọi tiến cung.

Trầm Lâu Đậu lúc đầu dự định hỏi hẳn một chút sự tình, nhưng Tiểu Lục lại nói, có bằng hữu từ Giang Ninh tới gặp nàng.

Vì thế, trong phòng khách, hiện tại ngoại trừ nàng ra, còn có một đôi nam nữ, nữ chính là Vạn Ti Ti bạn tốt hồi ở Giang Ninh, mà người theo bạn thân đến, chính là một gã võ sư Võ Quân Nhạc ở Vạn Gia tiêu cục.

“Cái gì?” Trầm Lâu Đậu giật mình ngạc nhiên nhìn người trước mắt.

Tiểu Lục lẳng lặng đứng ở một bên, đối với tin tức bọn họ mang đến, cũng là vẻ mặt khiếp sợ.

Ba người cùng nhau ngồi ở phòng khách bàn chuyện, nói vài câu, nàng chợt nghe đến tin tức không muốn nghe nhất.

Sắc mặt hai người đều thập phần ngưng trọng.

“Người nói ca ta cưới ai?” Trầm Lâu Đậu kinh ngạc nhìn nàng, vẻ mặt không thể tin, nhất thời không thể nào chấp nhận được.

Mắt hạnh nàng ấy nhú lại, “Nữ nhi Trần gia.” Sự tình đã muốn phát triển đến mức nàng cũng không thể giúp được gì.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Đáy lòng chợt lạnh lẽo, một ý tưởng dần dần ở trong đầu thành hình, Thân mình Trầm Lâu Đậu run rẩy, nghĩ đến một khả năng, nàng liền không thể ức chế sợ hãi trong lòng.

Vạn Ti Ti khê thở dài, chậm rãi nói ra tình hình Trần gia sau khi nàng rời Giang Ninh đi đã phát sinh chuyện gì.

Thì ra, Giang Ninh sau khi nàng rời đi sau đó không lâu, Trần gia cũng hiểu được Trần gia có bao nhiêu không muốn đáp ứng việc hôn nhân, liền đối phương pháp cùng Trần gia bàn điều kiện, phải cho hai nhà làm đám hỏi, cho chắc chắn đối phương.

Sau đám hỏi, tất cả công việc đều thuộc Trần gia bảo quản, nhưng sinh ý hai nhà hợp tác, chẳng khác nào là tự tiện đem nàng bán đi ra ngoài, vốn dĩ nàng hẳn là đã sớm bị áp tải đến Giang Ninh thành hôn, nhưng là không nghĩ tới nửa đường xuất hiện Trình Giảo Kim Uất Trì Tú, phá hủy kế hoạch hai nhà.

“Lâu Đậu, người trăm ngàn lần phải nhớ, đừng một mình một người về Giang Ninh.” Vạn Ti Ti trầm giọng. Cha nàng ban đầu không vui khi thấy nàng can thiệp chuyện tình hai nhà Trần, Trần, nhưng nàng sao có thể trở mặt nhìn bạn tốt gã cho loại cận bã như Trần Hùng chứ? Vì thế cần rằng, nàng mang theo võ sư Võ Quân Nhạc, hai người một đường từ Giang Ninh ra rồi thúc ngựa tới đây.

Chuyện Lâu Đậu ở nhờ trong phủ Trường An Uất Trì, tại Giang Ninh mỗi người đều biết, nàng lo lắng Trần gia ra ám chiêu bất lợi cho Lâu Đậu.

“Gia gia đâu?” Ngay cả thương tâm cũng không biết nên thương tâm như thế nào, Trần Lâu Đậu nhẹ giọng hỏi.

Vạn Ti Ti lắc đầu, “Tình trạng Trần lão gia rất kém. Lâu Đậu, có nghe được tin tức cô cô của người không?”

Nàng thật sự không đành lòng nói thật, tình huống hiện tại của Trần lão gia, quả thực chính là ngàn cân treo sợi tóc, chống chờ nữ nhi rời nhà đã lâu trở về mà thôi.

Đột nhiên, một trận chóng mặt hoa mắt, Trần Lâu Đậu kinh hoảng một chút.

Vạn Ti Ti chạy nhanh đến vươn tay đỡ lấy nàng, “Lâu Đậu!”

Nàng thấy Lâu Đậu, hốc mắt hơi hơi phiếm hồng, “Là có chút tin tức, nhưng còn phải chờ hai ngày, Tú ca trở về mới có thể mang ta đến gặp cô cô.” Không cần bạn tốt phải nói rõ, nhìn thấy đáy mắt nàng ẩn chứa ưu thương, nàng cũng có thể đoán được thân thể gia gia..... Chỉ sợ là thật sự chống đỡ không được.

Võ Quân Nhạc liếc mắt nhìn Trần Lâu Đậu. Mới vừa rồi hẳn nghe được Lâu Đậu gọi Uất Trì đại nhân là “Tú ca”, hai người sớm chiều ở chung, nàng đúng là đã động lòng?

“Vậy cô cô người hiện tại ở đâu?” Tìm được người rồi, vậy thật sự là quá tốt.

Trần Lâu Đậu nhẹ nhàng thở dài, “Cô cô..... Chỉ sợ oán niệm đối với nhà rất sâu. Tú ca nói, cô cô cũng không phải dùng tên Trần Lan, mà đã cải danh đổi họ.” Ngay cả tên cũng có thể bỏ qua, có thể thấy được quyết tâm của bà khi thoát ly Trần gia có bao nhiêu kiên định.

“Ừm.” Vạn Ti Ti gật đầu, cũng không có quá mức kinh ngạc cô cô của nàng phải làm như vậy. Năm đó chuyện Trần Lan bỏ trốn, nàng cũng từ trong miệng cha mẹ hiểu biết nguyên nhân hậu quả, cho nên thực có thể thông cảm tình cảnh của Trần Lan, nếu nàng là Trần Lan, nàng cũng sẽ bỏ chạy.

“Lâu Đậu, chúng ta có thể ở lại Uất Trì phủ không?” Võ Quân Nhạc đột nhiên lên tiếng nói.

Vạn Ti Ti khó hiểu nhìn về phía hắn, đang muốn mở miệng nói cái gì đó, nhưng dưới bàn, tay hắn kéo ống tay áo nàng một chút.

19. Chương 19

Trần Lâu Đậu đầu tiên là sửng sốt, “Ta không biết, phải hỏi Uất Trì bá phụ một chút.”

“Ừm, vậy phiền người, ta cùng Ti Ti ngày đêm chạy tới đây, cần nghỉ tạm trước” Vẫn như trước nhìn xem tình trạng Uất Trì Tú cùng Lâu Đậu ở chung, sau mới có thể quyết định có nên thỉnh Uất Trì Tú hỗ trợ hay không.

Vạn Ti Ti nghe xong lời hắn nói, cũng biết đáy lòng hắn đang nghĩ gì. “Ừm, ta thật sự có chút mệt mỏi.” Nàng rất phối hợp vỗ vỗ bả vai mình, làm ra bộ dáng thật sự mệt muốn chết rồi.

“Chờ ta một chút.” Trần Lâu Đậu vội vàng đứng dậy đi đến gian ngoài phòng khách, liếc mắt một cái liền nhìn thấy ở dưới sân nhà lầu các có một nha đầu đang chơi đùa với cá trong hồ. “Tiểu Tự.”

Tiểu nha đầu đang cầm hòn đá nhỏ định quăng vào trong ao, vừa nghe có người kêu tên mình, sợ tới mức quên cả tay đang cầm đá, bối rối quay đầu xem.

“Tiểu thư.” Thì ra là tiểu thư kêu nàng, dọa chết người. Tiểu Tự thè lưỡi, bước nhanh từ sân nhà đi vào trước mặt Trần Lâu Đậu. “Tiểu thư, có chuyện gì sao?”

“Tiểu Tự, em giúp ta tìm hai gian phòng khách, cho hai vị bằng hữu ta ở lại.”

Nàng chần chờ một chút, “Tiểu thư, như vậy được không? Lão gia cùng thiếu gia cũng không ở trong phủ.” Tuy rằng tiểu thư rất có thể là thiếu phu nhân tương lai, nhưng tự tiện cho người ngoài ở trong phủ, vạn nhất thiếu gia trở về tức giận, hậu quả nàng phải gánh lấy.

Trầm Lâu Đậu cho dù trong lòng đã muốn buồn bực, nhưng vẫn là cười một chút, vỗ vỗ tay tiểu nha đầu, “Đừng lo lắng, chỗ của bá phụ ta đương nhiên sẽ đến hỏi ông một tiếng.”

Trong lúc các nàng đang ở bên ngoài phòng khách nói chuyện, Vạn Ti Ti cùng Võ Quân Nhạc đã ở bên trong đàm sự.

“Võ ca.....” Vạn Ti Ti chần chờ nhìn hắn, vừa rồi kỳ thật trong lời hắn nói vẫn chưa nói xong, Trần gia đã đem ngày cưới của Lâu Đậu định ra rồi, nàng cũng không nói cho Lâu Đậu tin tức này.

“Chờ sau khi Uất Trì tướng quân hồi phủ, nhìn thử xem có nên nói hay không.” Hắn nghĩ rằng, nếu Uất Trì Tú thực sự đối với Lâu Đậu có tình, cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Nàng kinh ngạc nháy mắt mấy cái, “Người là nói..... Uất Trì tướng quân cùng Lâu Đậu? Có thể sao? Hắn có thể đùa bỡn Lâu Đậu hay không? Loại công tử danh môn vọng tộc đệ tử này, thật sự cùng động chân tình bình dân nữ tử?”

“Uất Trì tướng quân làm việc luôn luôn quang minh lỗi lạc, là một chính nhân quân tử, hắn không phải loại người như vậy.” Võ Quân Nhạc nhiều năm trước từng gặp qua Uất Trì Tú, người như vậy, không có khả năng sẽ là loại người đùa bỡn cảm tình nữ tử.

“Tất cả cứ chờ Uất Trì tướng quân trở về rồi nói sau.” Hắn nghe thấy tiếng bước chân Trầm Lâu Đậu dần dần tới gần, giơ tay ngăn lại, không cho Vạn Ti Ti nói thêm gì nữa.

Trong chốc lát, hai người bọn họ liền ly khai, chỉ để lại Trầm Lâu Đậu một mình ngồi ở lầu các, nhìn ra ngoài cửa sổ, trước sân nhà có nhiều loại hoa nở rộ, chỉ ngây ngốc xuất thần.

Uất Trì Tú tướng quân sau khi đem sự tình cần thiết đưa cho hai gã phó tướng Quý Trung cùng Tô Nhạc Dương, đi vào trong cung, nơi quan văn đang làm việc, trên đường rất nhiều người nhìn thấy hắn xuất hiện, đều đối với hắn cung kính chấp tay thờ dài.

Hắn nghiêng mình, đi vào trong thư phòng quan văn đương sai, thấp giọng hướng một người bên cạnh chào hỏi vài câu, lại đi đến phòng nhỏ sau thư phòng, đẩy cửa ra, thấy người hắn muốn tìm.

Tống Diệu Văn đang vùi đầu vào trong văn án, nghe thấy âm thanh đẩy cửa ngẩng đầu lên, nhìn lên thấy là hắn, có chút buồn bực.

“Sao người lại tới đây?” Tuy rằng hai người giao tình thâm hậu, nhưng ở trong cung lại chưa từng đi tìm nhau.

Uất Trì Tú xoay người đóng cửa, đi vào ngồi xuống chiếc ghế dựa trước bàn, “Có việc tìm người hỗ trợ.”

“Chuyện gì?” Tò mò trợn to mắt, thật hiếm khi A Tú lên tiếng sẽ có việc tìm hắn giúp.

Hắn yên lặng nhìn Tống Diệu Văn, rồi sau đó môi chậm rãi nhếch lên, chậm rãi nói ra chuyện hắn muốn Diệu Văn giúp.

Càng nghe sắc mặt hắn càng khó xem, sau khi nghe xong, cả người đều ngốc nghếch.

“Thì ra là có chuyện như vậy.” Tống Diệu Văn ngồi ở sau bàn, buông bút trong tay, biểu tình có chút phức tạp.

“Nói như thế nào?” Uất Trì Tú nhìn bộ dáng khó xử của hắn. Chẳng lẽ..... Ngay cả hắn cũng giúp không được mình?

Hắn đứng dậy đi đến bên cửa sổ, thở dài, “Này việc..... Giúp hay không giúp cũng không thành vấn đề, năm đó chuyện về cha mẹ ta, ta cũng chưa hiểu rõ hết, chỉ biết là mẹ ta bị rất nhiều khổ sở. Hơn nữa lúc trước ngoại tổ phụ vì muốn mẹ trở về nhận sai, vận dụng thế lực Trầm gia, đuổi vợ chồng bọn họ ra khỏi Giang Ninh, từ đó, mẹ ta đối với ngoại tổ phụ vẫn thực không tha thứ, hơn nữa ngay cả nhắc cũng không muốn nhắc đến.”

Uất Trì Tú gật gật đầu. Về điểm này, hắn nhìn tên Vân di liền biết.

“Tổng thúc là văn nhân, lúc trước tông quân cùng cha ta, hắn là sau khi bị đuổi ra khỏi Giang Ninh, vì sống tạm nuôi gia đình, cho nên mới đành phải ghi tên tông quân.”

Năm đó phụ thân hắn đã mang chức vệ úy, mà Tổng thúc đột nhiên gia nhập dưới trướng phụ thân tòng quân, ông đi theo phụ thân Nam chinh thảo Bắc, thẳng đến khi phụ thân yên ổn, Tổng thúc mới đi theo về định cư ở Trường An. Nay Tổng thúc bị phân phối một lần nữa đến tòng quân dưới trướng hắn.

“Ai.....” Tổng Diệu Văn thực cảm thấy một đầu mình ong ong. Hắn không dám mở miệng khuyên bảo mẹ. Nhưng mà hắn dám khẳng định, nếu mẹ không về Giang Ninh, vạn nhất ngoại tổ phụ thật sự có làm sao, mẹ nhất định sẽ hối hận cả đời.

“Ta trực tiếp mang Lâu Đậu đến gặp Vân di, nếu bà thật sự không chịu tha thứ Trầm lão gia tử, không muốn trở về gặp ông ấy lần cuối, cũng nên để Vân di tự mình quyết định, không cần theo suy nghĩ của chúng ta.” Uất Trì Tú nghĩ nghĩ, đây là biện pháp tốt nhất. Dễ việc ngoài, khó giải quyết việc trong nhà, khúc mắc Vân di vẫn là do chính bà phải đối mặt.

“Đành phải như thế.” Tổng Diệu Văn gật đầu phụ họa. Trừ bỏ như vậy, hắn cũng không nghĩ ra cách gì, bất quá.....“Người nói Lâu Đậu, là biểu muội của ta đúng không?”

Hắn nhíu mày nhìn bạn tốt, một tay xoa xoa cằm. A Tú tự nhiên trực tiếp kêu thẳng tên cô nương? Điểm ấy rất không tầm thường đi?

Đợi chút!“Gần đây có nguồn tin vĩa hè trong phủ người xuất hiện một thiếp thất, sẽ không phải là biểu muội của ta chứ?”

“Là nàng.” Uất Trì Tú gật đầu thừa nhận.

Tổng Diệu Văn hai tay ôm mặt, miệng giật giật há to thành vòng tròn lớn. Tay chân A Tú sao lại lại nhanh như vậy?

Uất Trì Tú liếc trắng mắt, lấy bút chỉ trên người hắn nói,“Thu hồi ý niệm hoang dâm trong đầu người, không cần bày ra bộ dáng hạ lưu như vậy.” Vừa thấy thì biết trong đầu hắn khẳng định không phải nghĩ ra chuyện tốt gì.

Lau đi mồ hôi trên mặt, Tổng Diệu Văn biểu tình ái muội nháy nháy mắt.“A Tú, người cùng biểu muội ta đã thành thể nào rồi?”

Phanh – những lời này đổi lấy một quyển sách rất nặng hướng hắn đập tới.

Nhanh nhẹn quay đầu tránh đi, hắn vỗ vỗ ngực,“May quá! Ta chỉ hỏi có một chút thôi.” Hắn lại không có ác ý, phản ứng lớn như vậy để làm gì?

“Lâu Đậu người cũng đã gặp qua.” Khuôn mặt tuần tú của Uất Trì Tú lạnh lùng nhìn hắn, trong tay đã muốn cầm một bình hoa, xem hắn có thể nghĩ muốn sớm tìm cái chết như vậy hay không.

“Ta đã thấy?” Kì lạ? Chính mình khi nào thì gặp qua biểu muội, sao hắn lại không biết? Tổng Diệu Văn đau khổ suy tư, nghĩ muốn vỡ đầu, chính là không có ấn tượng.

“Lúc trước chúng ta ở quán rượu, không phải gặp một vị Hoàng công tử cùng một vị cô nương chủ tớ ba người sao?” Uất Trì Tú ở một bên nhắc nhở hắn.

Một lời nói làm cho hắn nghĩ tới việc, vỗ tay, kinh ngạc đứng dậy,“Người là nói cô nương kia?”

Đúng rồi! Hắn hiện tại nghĩ tới, thì ra lúc trước hắn cảm thấy người ta nhìn quen mắt không phải không có lý do, vị cô nương kia bộ dạng vô cùng giống mẹ lúc trẻ a!

“Chính là nàng.” Chính hắn cũng từng nghĩ tới, Lâu Đậu cùng Vân di bộ dáng có chút tương tự, nhưng bởi vì Vân di mang họ khác, hắn mới bãi bỏ ý tưởng này.

“Sự tình thật đúng là khéo mà.” Tổng Diệu Văn thì thào nói nhỏ.

“Ngày mai ta sẽ dẫn Lâu Đậu đến Tổng phủ, Vân di cùng Tổng thúc ngày mai sẽ ở trong phủ sao?”

Gật gật đầu, hắn mở miệng nói:“Người thật sự muốn trực tiếp mang nàng đến gặp mẹ ta?” Cau mày, hắn không thể xác định mẹ có muốn gặp người của Trầm gia hay không.

“Ngày mai gặp.” Uất Trì Tú đứng dậy mở cửa phòng ra, quay đầu nói những lời này liền cất bước rời đi.

Tống Diệu Văn thở hắt ra, chậm rãi ngồi trở lại ghế, phiền não gãi gãi tóc.

Xem ra, A Tú hạ quyết tâm muốn dẫn Trầm Lâu Đậu đi gặp mẹ, loại sự tình này không biết biến thành như thế nào?

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn non mềm nhịn không được run rẩy, đôi môi đỏ mọng nặng nề hít vào, thở ra lập lại vô số lần, khuôn mặt thanh tú hơi hơi phiếm hồng, bả vai gầy yếu bởi vì bất an mà cứng ngắc, đây đúng là tình huống Trầm Lâu Đậu trước mắt.

Đứng ở phía sau nàng, Uất Trì Tú nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của nàng, giống như loài động vật nhỏ, đợi xem đủ, khoe môi cong lên thành một nụ cười, mắt hình thành trăng rằm, hẳn mới lên tiếng gọi nàng.

“Lâu Đậu.”

Vẫn đắm chìm ở trong ý tưởng chính mình Trầm Lâu Đậu bị thanh âm trầm thấp của hắn kêu gọi làm hoảng sợ, bả vai rụt lại, chậm rãi quay đầu nhìn về phía hắn.

Nàng vừa chuyển đầu, Uất Trì Tú thu hồi nét cười trên mặt, đổi thành vẻ mặt lo lắng, “Lâu Đậu, nàng không sao chứ?” Nàng không chỉ là sắc mặt kém, toàn bộ vẻ mặt thêm phần hoảng loạn.

Trầm Lâu Đậu run rẩy, đưa tay xoa xoa trên trán mồ hôi, “Ta không sao.” Thanh âm suy yếu không có sức.

Ngày hôm qua vừa được biết mình sẽ đến gặp cô cô, nàng cả một đêm không ngủ, dựa cửa sổ gió thổi lạnh, cả đêm cứ như vậy, quả thực đã nhiễm phong hàn, hơn nữa một chút nữa nếu không phải là cô cô, nàng thật khẩn trương lo lắng.

Hơn nữa Võ ca cùng Ti Ti đã đến, mang theo không phải tin tức tốt, làm cho nàng càng ngồi càng không yên.

“Lâu Đậu, đừng nghĩ nhiều.” Uất Trì Tú lo lắng nhìn nàng. Cho dù là sợ hãi cũng không nên có bộ dáng như thế này, nàng ra nhiều mồ hôi, sắc môi toàn bộ xanh mét.

Trầm Lâu Đậu miễn cưỡng lộ ra tươi cười, lắc lắc đầu, cảm thấy dưới chân mình có chút mơ hồ, nàng vẫn không ngừng hít thở thật sâu, không muốn ở lần đầu tiên gặp mặt cô cô, lại choáng váng như thế này.

Uất Trì Tú thấy vẻ mặt nàng kiên quyết, nghĩ rằng, vẫn là nhanh chóng mang nàng đến gặp Vân di, sau cho nàng hồi phủ nghỉ ngơi tốt. Nghĩ như vậy, hắn liền trực tiếp dẫn nàng đi vào đại môn của Tống gia.

Hai người một đường đi tới, gặp được không ít nô bộc người hầu, bọn họ thường xuyên thấy Uất Trì tướng quân, cho nên cũng không ngoài ý muốn, nhưng khi bọn họ nhìn người bên cạnh hắn, người người đều mở to hai mắt, ngây ngốc.

Dần dần, theo phía sau hai người không ít người, dọc đường đi đều có tiếng bàn tán, Uất Trì Tú nhìn như không thấy trực tiếp dẫn Trầm Lâu Đậu đi đến hướng thư phòng. Ánh mắt như vậy, từ lúc ở Uất Trì phủ, nàng thường thường cảm nhận được, ngay từ đầu còn có thể không được tự nhiên, hiện tại đã muốn thành thói quen.

Hai người đi được lát, đi vào trước cửa một gian thư phòng, Uất Trì Tú nâng lên tay, khẽ gõ cửa.

Cốc cốc –

“Ai?” Cửa bên trong truyền đến giọng hỏi của người đàn ông trung niên.

“Tống thúc, cháu là Uất Trì.”

“Thì ra là Tú nhi a, vào đi cháu.” Một khác nói giọng nữ đáp lại, trong thanh âm tràn ngập sung sướng. Uất Trì Tú đưa tay đẩy cửa thư phòng, mang theo Trầm Lâu Đậu vào cửa sau đem lưng che lại, ngăn chặn tầm mắt tò mò.

Đợi cho bọn họ hai người biến mất ở phía sau cửa, một đồng nha hoàn mới mở miệng đàm luận –

“Vị cô nương mới vừa rồi có bộ dạng giống như phu nhân a.” Nha hoàn Giáp nói.

“Đúng vậy đúng vậy!” Vài nha hoàn cùng nhau phụng họa theo.

“Không lẽ là con gái của phu nhân sao?”

“Làm sao có thể? Lão gia, phu nhân chúng ta không sinh con gái.”

“Vậy tại sao bộ dạng lại giống như vậy?”

“A! Chẳng lẽ là phu nhân bên ngoài có con gái riêng?” Nha hoàn Át kinh ngạc nói ra phán đoán của nàng.

“Không có khả năng! Phu nhân yêu lão gia như vậy, làm sao có thể làm chuyện có lỗi với lão gia.” Nha hoàn Bính vẫy vẫy tay.

Bọn nha hoàn cố gắng còn muốn nghĩ, nha hoàn Át lại đẩy dờ suy nghĩ sang chỗ khác, “Vậy..... Là con gái riêng của lão gia!”

Nàng vỗ tay hoan nghênh nói.

Bọn nha hoàn lần này cùng nhau quăng cho nàng một cái nhìn xem thường, “Dáng dấp nàng ấy giống phu nhân, không phải giống lão gia!”

“Đúng ha.....” Nha hoàn Át cảm thấy phi thường xấu hổ cúi đầu.

“Các người, đám nha đầu chết tiệt kia! Toàn bộ không cần làm việc sao?” Chuồng sự Lâm đại nương vừa đi ra hành lang gấp khúc, liền nhìn thấy một đám nha hoàn đứng ở thư phòng nói đông nói tây, tức giận căng cổ họng rống to.

Một tiếng sư tử Hà Đông rống này, lập tức đem đám tiểu nha đầu sợ tới mức chạy trốn toàn bộ.

20. Chương 20

Trong thư phòng, một đôi vợ chồng đang ngồi đối diện nhau, trên tay nam tử đang cầm những thư từ sửa sang lại, nữ tử thì trên đùi đang đặt một chiếc giỏ thêu, tay cầm kim chỉ đang xỏ kim khâu.

Vừa thấy bọn họ bước vào, Vương Vân buông việc trong tay ra, cười khanh khách đứng dậy, “Tú nhi.” Bà tò mò đánh cô nương bên cạnh hẳn.

Ừm, khá xinh xắn, dáng vẻ thanh nhã cao quý, tuy rằng không phải mỹ nhân tuyệt thế, nhưng khí chất không sai, đứng ở bên cạnh Tú nhi, hai người giống như một kim đồng ngọc nữ.

“Vân di, đã lâu không gặp.” Uất Trì Tú cười nhẹ lên tiếng chào hỏi.

Bà hơi trách cứ nhìn hẳn, “Còn nói nữa, mấy hôm trước Văn nhi có nói với ta có nhắc với con vài lần Vân di nhớ con, nhưng con cũng không thèm bước đến cho Vân di nhìn một cái, đứa nhỏ này, thật là.” Bà liếc mắt nhìn hẳn, ý muốn trách cứ hẳn bên người hẳn có người nhưng lại không nói với bà một tiếng.

Uất Trì Tú nhìn nàng một hồi lâu, hồi lâu mới nói: “Thời gian trước, cháu đang giúp Lâu Đậu tìm người.”

Wương Vân cùng trượng phu Tống Khải đưa mắt nhìn nhau, đồng thời lộ ra biểu tình tò mò, “Tìm ai thế?” Vợ chồng đồng loạt lên tiếng.

Trầm Lâu Đậu đáy lòng căng thẳng, khẽ hít một hơi, tay vì quá khẩn trương nhưng không ngừng đổ mồ hôi lạnh, nín thở chờ mong.

“Lâu Đậu..... Người Thẩm Dương, đến từ Giang Ninh, thuộc thế gia làm nghề dệt, nàng tới tìm tìm một vị thân nhân, một vị..... Thân nhân đã lâu rồi không gặp.” Uất Trì Tú nhẹ giọng trả lời.

Khóe miệng của Vương Vân vốn dĩ đang cong lên, chậm rãi hạ xuống, ánh mắt nháy mắt trở nên lạnh như băng, bà chậm chạp quay đầu nhìn thẳng vào mắt của Trầm Lâu Đậu.

Sao bà lại có thể không chú ý tới, khuôn mặt của cô nương này rất giống như bà thuở còn trẻ đến bảy tám phần, hơn nữa rất giống nương đã qua đời rất lâu của bà.....

“Đi ra ngoài, nơi này không có người của Trầm gia.” Vương Vân lạnh lùng ra lệnh đuổi khách.

Tống Khải buông thư tín trong tay, đi đến bên người thê tử, khẽ ôm thắt lưng của bà, cho bà sự khích lệ không tiếng động.

“Cô cô.....” Trầm Lâu Đậu cười khỏ, tiếng “Cô cô” này gọi có chút yếu đuối vô lực.

Vương Vân xoay qua, không chịu nhìn mặt nàng thêm lần nào nữa, “Đi ra ngoài!” Ngữ khí vừa sắc bén vừa gấp gáp xúc động.

Đáy lòng nổi lên cơn đau xót, hốc mắt nàng dần dần đỏ lên, “Cô cô.....” Bà đối với từ cô cô này có khát khao, cho dù cô cô là người nàng chưa từng gặp qua. Nhưng cô cô là người thân duy nhất của nàng trừ gia gia và bà bà.

Cho dù lớn lên ở Trầm gia, nhưng người trong gia đình cũng không có nhiều thân tình nồng hậu, ngược lại chỉ có lão bộc là người thân thiết và từ cô cô làm cho nàng có cảm giác vừa quen thuộc lại xa lạ.

Cỡ nào bi ai..... Nàng muốn chẳng qua là một chút thân tình nhỏ nhoi, mà nàng không thể tìm thấy trên người cha hay nương, hay trong các huynh đệ tỷ muội, bây giờ ngay cả cô cô cũng.....

“Vân di, trước hết hãy nghe Lâu Đậu muốn nói gì đi.” Thấy nàng thần sắc tái nhợt dọa người, Uất Trì Tú lo lắng cau mày thật chặt.

Vương Vân không nói gì, ngược lại là Tống Khải mở miệng, “Nói đi.” Trong lòng ông không có nhiều yêu hận rồi rắm giống như thê tử.

“Cô cô à, gia gia rất nhớ cô cô.....” Một trận choáng váng đánh úp lại, lời nói của Trầm Lâu Đậu chưa thành, thân hình đã lắc lư muốn ngã xuống.

Uất Trì Tú bước một bước dài, ôm lấy thân mình mềm nhũn của nàng, đồng thời phát hiện thân thể của nàng đang tản phát ra độ ấm không tầm thường, “Lâu.....” Đang muốn nói cái gì đó, nàng lại vươn tay che cái miệng của hắn.

Nhẹ lay động lắc đầu, Trầm Lâu Đậu không tiếng động ngăn hẳn mở miệng.

Quay đầu đi, Vương Vân đương nhiên không phát giác đến tình huống không khỏe của nàng, nghe lời nói của nàng dừng lại, không khỏi hừ nhẹ một tiếng nói: “Ông ta nhớ ta? Năm đó ông ấy đã đối với ta cũng Khải ca vô cùng tuyệt tình, người sẽ không biết, Khải ca là một văn sĩ, lại dùng hết sức lực của huynh ấy để làm việc chỉ vì muốn nuôi sống ta cùng đứa nhỏ, Khải ca thậm chí còn kéo thân thể thư sinh ốm yếu của mình lên chiến trường, thiếu chút nữa đã bỏ mạng. Nhưng ông ta chỉ thờ ơ lạnh nhạt, muốn.....” Bà gần từng tiếng thông thả nói xong, trong thanh âm vẫn tràn ngập phần uất.

“Cô cô, tuy con không biết ăn nói, nhưng con chỉ muốn nói cho cô cô biết, gia gia vẫn rất tưởng nhớ cô cô, lúc trước đuổi ra người ra khỏi nhà, ông đã hối hận, hối hận rất nhiều, rất nhiều năm.” Trầm Lâu Đậu không thể nói những gì để biện giải giùm cho gia gia, chỉ có thể đem những chuyện mà nàng tận mắt chứng kiến nói thật ra.

Rất nhiều chuyện, nếu đã trôi qua, như vậy đem cừu hận mang theo cuộc sống, có quá mệt mỏi hay không? Nàng thật sự không hiểu, gia gia rõ ràng có hơn hai mươi năm thời gian cũng đủ tìm đến cô cô, nhưng vẫn kéo dài tới lúc bệnh nặng, mới phái người thông báo cho cô cô trở về, mà cô cô cũng thế, một khoảng thời gian dài như thế, bác cũng có thể nghĩ rằng gia gia có thể đã thay đổi tâm ý. Nhưng sau khi bà xoay người ra khỏi nhà, không bao giờ quay đầu nữa.

“Hối hận..... Cho nên hiện tại mới đến tìm ta sao? Không cần, trở về đi. Trầm Lan đã chết, hiện tại, ta chính là Tống Khải phu nhân, Vương Vân.” Bà nói một cách dứt khoát.

Trầm Lâu Đậu lung lay đi được vài bước, đi đến phía sau Vương Vân mới từ trong lòng lấy ra một túi thêu,

“Cô cô, đây là vật của cô cô, những năm gần đây, gia gia vẫn mang ở trên người.” Tay nhỏ bé run rẩy cơ hồ cầm không được, bỗng dưng cổ tay nóng lên, một bàn tay to đỡ lấy cổ tay của nàng.

“Người đi nhanh đi, ta sẽ không trở về gặp ông ta đâu.” Vương Vân từ đầu đến cuối cũng không hề quay đầu liếc nhìn nàng một cái.

“Cô cô, gia gia thật sự thực hy vọng cô cô có thể trở về gặp mặt ông ấy một lần cuối..... Gia gia, ông đã không có thời gian nữa.”

Thân mình rất cục vô lực, tựa vào thân thể ấm áp bên cạnh.

Uất Trì Tú quả thực đang ôm nàng, tới gần nàng như vậy, mảy mẩn nhứ lại toàn bộ, cả người nàng nóng giống như lò lửa đang cháy.

Nghe vậy, thân mình Vương Vân chấn động, “Không có thời gian..... Lời này là có ý gì?” Không phải là cha bà đã sắp.....

Trầm Lâu Đậu chậm rãi mở miệng nói: “Trước khi con đi, gia gia đã bệnh thật sự nghiêm trọng, cô cô, nếu cô cô không quay về, chỉ sợ sẽ..... Không còn kịp rồi.”

Câu nói “Không kịp” của nàng, mọi người trong thư phòng đều hiểu đó là có ý gì.

“Không có khả năng! Cha tôi thân thể luôn luôn cường tráng, điều này sao có thể chứ?” Vương Vân phút chốc quay đầu lại, lại bị sắc mặt tái nhợt như tuyết của Trầm Lâu Đậu làm hoảng sợ, tâm mắt theo cánh tay của nàng thấy thứ nàng đang cầm trong bàn tay.

Chậm rãi vươn tay cầm túi thêu, nhìn có chút xuất thần.

“Túi thêu này, là ta đưa cho cha, nhưng.....” Bà còn nhớ rõ, năm đó khi bà bị đuổi ra gia môn, cha giận dữ đã đem túi thêu này ném trên đường.

Trầm Lâu Đậu khoát tay, “Gia gia nhặt nó về, cô cô à, trở về đi, đừng giận nữa, sẽ làm cô cô hối hận cả đời.” Nàng ở trên người gia gia đã nhìn thấy được điểm này, không hy vọng cô cô mình cũng như vậy.

“Lâu Đậu, ta mang nàng đến gặp đại phu trước đã.” Uất Trì Tú không đành lòng nhìn nàng đau khổ chống thân thể còn muốn nói những lời này.

“Nhưng.....” Dù cảm thấy thể lực chính mình từng giọt từng giọt trôi qua, nhưng vẫn chưa nghe thấy bác trả lời, nàng không thể rời đi, gia gia đã không còn thời gian đợi nữa.

Tống Khải thở dài, “Trở về đi.” Ông nói.

Wương Vân giật mình nhiên quay đầu nhìn trượng phu, tay nắm chặt chiếc túi thêu, “Khải ca, nhưng.....” Năm đó mỗi một chuyện, mỗi một cảnh vẫn giống như vẫn còn ghi tạc trong đầu của bà, làm sao bà có thể quên được?

“Tú nhi, Trầm cô nương tựa hồ thực không thích hợp?” Tống Khải đối mặt với khuôn mặt cùng ái thê tương tự, thấy nàng thập phần khổ sở như thể không đành lòng.

“Vân di, hy vọng người có thể từ từ nghĩ rõ ràng, cháu mang Lâu Đậu đến khách phòng nghỉ ngơi ta trước. Tống thúc, phiền thúc cho cháu ở lại đây nghỉ tạm.” Nói xong, Uất Trì Tú dễ dàng đã đem Trầm Lâu Đậu bế bổng lên.

“Ừm, đi thôi.” Tống Khải gật đầu. Có một số việc, có lẽ nên để phu thê ông bàn riêng với nhau thì thích hợp hơn.

Uất Trì Tú hiển nhiên cũng biết đạo lý này, ôm người yêu xoay người rời đi.

“Tú ca, ta vẫn chưa nghe được câu trả lời của cô cô.....” Trầm Lâu Đậu nằm ở trong ngực hần giầy dựa.

Không để ý đến nàng hiện tại giầy dựa giống như con mèo nhỏ, hần trầm ổn hữu lực ôm nàng, đi về phòng dành riêng cho khách ở Tống gia.

“Yên tâm đi, ngày sau sẽ có rất nhiều thời gian, hiện tại nàng đang bị bệnh, cần xem đại phu.”

“Ta bị bệnh sao..... Khó trách ta rất lạnh.” Trầm Lâu Đậu lúc này thật sự cảm thấy càng ngày càng lạnh.

Uất Trì Tú một cước đá văng cửa phòng ra, vội vàng đem nàng đặt lên giường, lại kéo ra chiếc chăn bông rất dày bọc nàng lại thật kĩ, “Lâu Đậu?” Hần khẽ gọi.

Âm ừ đáp lại một tiếng, nàng nhắm mắt lại không nhúc nhích, nằm ở tong chăn, thân hình run rẩy không ngừng.

Hắn cau mày rất chặt, khuôn mặt đầy tức giận. Tiểu tự đã làm gì thế này? Chăm sóc tiểu thư như thế nào mà để cho nàng bị bệnh đến mức này!

Uất Trì Tú thấy hai gò má của Trầm Lâu Đậu bởi vì nóng sốt mà đỏ bừng, tim nói đau, vươn tay kéo chăn đắp lên, cầm chặt tay nàng, chậm rãi vận chuyển nội lực của mình cho nàng, giúp nàng đẩy lùi cơn sốt, cũng làm cho nàng thoải mái một chút.

Hắn vội vàng kiểm tra nhiệt độ trên người nàng, , đau lòng không nguôi nhìn gương mặt đang ngủ say của nàng, vươn tay lau nhwgx giọt mồ hôi trên trán nàng, cúi đầu khẽ khàng đặt một nụ hôn nhẹ lên trán nàng.

“Nàng thật là, cô nương ngọc này.....” Hắn bao hàm tình ý tựa vào bên tai nàng nói nhỏ.

Trầm Lâu Đậu mê sảng đáp một tiếng, thân mình nhỏ nhắn càng rúc vào thân thể ấm áp bên cạnh, ngủ càng trầm.

Hắn ngồi làm bạn ở nàng bên cạnh, nghĩ rằng: Thân mình mảnh mai như vậy, nếu vào đông đến thì làm sao bây giờ? Nàng chịu đựng được giá lạnh của kinh thành sao? Ai.....

Không lâu sau, nha hoàn của Tổng phủ đã dẫn đại phu đến đây, đại phu giúp nàng bắt mạch, sau đó ra thuốc, nha hoàn ng्या sau đó đã nấu thuốc mang đến ngay.

Uất Trì Tú không cần ai giúp, tự mình chiếu cố Trầm Lâu Đậu đang bị bệnh, ôn nhu gọi nàng dậy, một muống một muống dỗ nàng uống thuốc.

Hành động ôn nhu như thế của hắn, làm cho những gia nhân đang đứng hầu bên cạnh, người người đều hâm mộ Trầm cô nương có thể được một vị phu quân đệ nhất như thế này,

Ai..... Trên đời này lại thiếu một cô nương gia gả cho nam nhân tốt nữa rồi

Lại qua ba ngày sau, Trầm Lâu Đậu thực nhận mệnh ở trong phủ Uất Trì tỉnh dưỡng thân thể, ai bảo nàng hai ngày trước lại bệnh đến mức không thể xuống giường được chứ.

Uất Trì Tú vì thế cũng lằm bằm với nàng một chút, còn cưỡng chế nàng nằm ở trên giường nghỉ ngơi, trước cùng cặp kè, sau cũng cặp kè, suốt hai ngày thời gian đều bồi ở bên người nàng.

Trầm Lâu Đậu ngay từ đầu còn rất vui vẻ , nhưng qua nửa ngày sau, nàng bắt đầu cảm thấy sự tình nghiêm trọng, bởi vì nàng ngay cả xuống giường muốn đi nhà xí, hắn cũng không cho phép, còn dám bảo Tiểu Tự mang thùng vệ sinh đến tận trong phòng.

Kháng nghị hồi lâu, Uất Trì Tú giống như không để ý tới nàng, cuối cùng còn rõ ràng đem hết tất cả sách vở công văn ở thư phòng chuyển đến trong phòng nàng, trực tiếp tọa trấn trong phòng nhìn chăm chăm nàng nghỉ ngơi.

Suốt hai ngày nàng đều đã bị loại đãi ngộ này, không biết nên khóc hay nên cười.

Đợi cho nàng có thể xuống giường để tự mình rửa mặt mặc quần áo, cũng đã là chuyện ba ngày sau.

Hôm nay, nàng vừa mới mặc xiêm y, dự định đi một chuyến đến Tổng phủ, cửa liền truyền đến tiếng vang.

“Tiểu thư, nô tỳ là Tiểu Tự.”

“Vào đi.” Đối diện với gương đồng sửa sang lại khuôn mặt, Trầm Lâu Đậu đem tóc dài quấn quanh ở sau đầu, sau đó nhìn ngắm, vừa lòng với dung mạo hiện tại, cười hài lòng.

“Tiểu thư, trong đại sảnh có người muốn tìm ngài.” Tiểu Tự đi vào bên cạnh nàng nói.

“Là ai?”

21. Chương 21

Ti Ti, cùng Võ ca đều ở trong phòng, ở Trường An nàng lại không có bằng hữu, chẳng lẽ là cô cô tìm đến nàng?

“Là ca ca của tiểu thư.” Tiểu Tự cười nói. Mới vừa rồi lúc nàng vừa bước qua đại sảnh, vừa vịn thấy gia gia dẫn Trầm công tử tiến vào, gia gia phân phó nàng đến thông tri cho tiểu thư một tiếng.

Trầm công tử cùng tiểu thư có mấy phần giống nhau, nhưng khí chất của người kia kém hơn rất nhiều, tiểu thư làm cho người ta nhìn không được muốn yêu thương bảo bọc, Trầm công tử nhưng thật ra có vài phần giáo hoạt của thương nhân.

Nghe vậy, Trầm Lâu Đậu cả người choáng váng, như thế nào cũng không nghĩ tới sẽ là hắn. Đại ca đã đến Trường An? Vì sao?

Chẳng lẽ là gia gia.....

Tâm rùng mình, nàng hoảng sợ đứng dậy, vội vàng chạy về đại sảnh của Uất Trì phủ.

Vừa vọt vào đại sảnh, nàng liếc mắt một cái đã nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của huynh trưởng ngồi ở ghế, bình phục nhịp tim hỗn loạn, dự cảm bất hảo trong lòng dần dần mở rộng.

“Đại ca.”

Trầm Dục Nhiên ngẩng đầu nhìn ra cửa, đáy mắt hiện lên một tia sáng lấp lánh, nhưng lập tức thay bằng sắc mặt ngưng trọng, “Lâu Đậu.” Ánh mắt hắn ta thăm dò bốn phía một chút chút, không phát hiện bóng người quen thuộc.

“Đại ca, sao ca lại tới đây? Không lẽ là.....” Nàng không dám nói ra miệng, hai tay run run lợi hại.

Hắn nặng nề thở dài, không khí bi thương đột nhiên bao phủ chung quanh hai người, hồi lâu sau, hắn mới mở miệng, “Lâu Đậu, mau cùng ta hồi Giang Ninh đi.”

Ý tứ trong lời nói đã muốn gián tiếp thừa nhận suy đoán của nàng.

Nàng che miệng, hốc mắt phút chốc đỏ lên, không dám tin lắc đầu, rơi xuống thành chuỗi nước mắt, “Gia, gia gia.....Ông.....” Nghẹn ngào gần như nói không ra lời.

“Nhanh lên, hiện tại lên đường trở về, nói không chừng còn gặp mặt được gia gia lần cuối.”

Trầm Lâu Đậu không thể ức chế run run, nước mắt càng không ngừng chảy xuống, nàng thương tâm khóc nức nở, “Ta, ta..... Võ ca cùng Ti Ti.....”

“Lâu Đậu, không có thời gian chờ bọn họ trở lại, mới vừa rồi ta hỏi qua nô bộc trong Uất Trì phủ, Võ Quân Nhạc cùng Vạn Ti Ti đều ra phủ, chúng ta phải tranh thủ thời gian, nhanh chút nào thì hay chút đó, đi nhanh đi.” Ánh mắt Trầm Dục Nhiên lóe lên tia sáng xảo quyệt chùng, nàng đang đắm chìm ở trong bi thương khóc suốt mướt lại hoàn toàn không có phát hiện.

Lúc này, Trầm Lâu Đậu cũng không suy nghĩ được nhiều như vậy, trong đầu thâm nghĩ muốn chạy trở về gặp mặt gia gia lần cuối cùng, vì thế gật gật đầu với huynh trưởng. Nàng quay người lại trở về phòng mình thu thập hành lí.

Tiểu Tự cùng Tiểu Lục vừa mới sửa sang lại phòng, đang định đến đại sảnh đi tìm tiểu thư, đã nhìn thấy nàng vội vã chạy về đến, các nàng còn không kịp mở miệng hỏi, nàng đã muốn mở tủ quần áo ra đem quần áo của mình lấy hết ra ngoài.

“Tiểu thư? Xảy ra chuyện gì?” Tiểu Lục chậm nửa nhịp mới phát hiện Trầm Lâu Đậu khóc hồng hai mắt, vội vàng truy vấn. Nhìn thấy dáng vẻ thu thập vội vã của tiểu thư như thế này, không lẽ đã xảy ra chuyện lớn gì rồi?

“Tiểu Lục, mau thu thập hành lí, hiện tại chúng ta phải theo đại thiếu gia quay về. Tiểu Tự, em nhớ nói với Võ công tử cùng Vạn tiểu thư một tiếng, còn có tú ca.....” Nghĩ đến Uất Trì Tú, Trầm Lâu Đậu chần chờ một chút, nhưng Tú ca ngày mai mới có thể hồi phủ, nàng hiện tại không có thời gian đợi!

“Tiểu, tiểu thư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người phải đi? Em, em phải nói với thiếu gia như thế nào đây?” Tiểu Tự hốt hoảng, sao đang êm đẹp, đột nhiên nói muốn đi?

Tiểu Lục nghe vậy tâm cả kinh. Tiểu thư khóc thương tâm như vậy, chỉ có một khả năng – đại thiếu gia mang đến, chẳng lẽ là tin tức lão gia đã sắp qua đời? Nghĩ thế, nàng cũng vội vã thu thập hành lý.

“Tiểu thư, không thể chờ ngày mai thiếu gia về rồi hẵng đi sao?” Tiểu Tự lo lắng cho nàng khi một mình rời đi như vậy, nhưng tình huống lại giống như thực khẩn cấp. Làm sao bây giờ? Lão gia cùng thiếu gia, không có bất kì ai ở trong phủ!

“Không được.” Trầm Lâu Đậu lắc đầu, biết khó xử của nàng, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Tiểu Tự, ta để lại phong thư cho Tú ca, chờ Tú ca về, em sẽ giúp ta giao cho chàng.”

“Vâng.....” Như vậy được không? Tiểu Tự lo lắng trong lòng, nhưng hiện tại lại không có biện pháp gì tốt hơn.

Nói làm liền làm, Trầm Lâu Đậu xoay người chạy đến bên bàn, , đề bút viết phong thư lưu cho Uất Trì Tú, tiếp theo nàng cẩn cẩn môi, lại đề bút viết một phong thư cho Võ Quân Nhạc cũng Vạn Ti Ti.

Viết xong thư, nàng đem thư giao cho Tiểu Tự, cầm lấy hành lý đã thu dọn xong, mang theo Tiểu Lục đi theo Trầm Dục Nhiên.

Tiểu Tự nghĩ như thế nào đều cảm thấy không thích hợp, trong đầu luôn cảm thấy là lạ, nhưng lão gia cùng thiếu gia hiện tại đã vào cung, cũng không phải nô bộc trong phủ như nàng muốn gặp là được.

Lúc nàng vẫn còn đang suy nghĩ, bên ngoài đột nhiên bắt đầu đổ mưa, nwnhngx giọt mưa không ngừng tuôn xuống, không bao lâu sau đã biến thành đại đông tố.

Một tiếng sấm ầm ầm vang lên, làm cho đáy lòng Tiểu Tự càng thêm bất an, chỉ có thể ở trong đại sảnh đi tới đi qua, nghĩ cách nào có thể đem chuyện này thông báo ọi người nhanh một chút.

Trong lúc nàng hốt hoảng gấp rút đến phát diên thì Võ Quân Nhạc cùng Vạn Ti Ti đã quay trở lại nhanh như điện chớp.

“Tiểu Tự, tiểu thư đâu?” Mái tóc dài của Ti Ti đã bị nước mưa làm ướt đẫm, hai tay lạnh như băng nhanh chóng bắt lấy hai vai của nàng hỏi.

“Tiểu thư đã đi rồi!” Tiểu Tự vội vàng từ trong lòng lấy ra lá thư mà Trầm Lâu Đậu viết cho nàng, “Đây là lúc tiểu thư rời đi, có dặn em giao cho Vạn tiểu thư.” Cuối cùng có người trở lại, thật tốt quá!

“Đi rồi!” Mặt trắng nhợt, nàng kinh ngạc trừng lớn mắt, “Đi với ai?”

Võ Quân Nhạc bước lên phía trước đoạt lấy lá thư trong tay của Tiểu Tự, mở ra, trên thư, chỉ có nói mấy câu đơn giản, ước chừng là Trầm Lâu Đậu sau khi nghe huynh trưởng của mình báo tin tức không may, nên đã đi theo trở về Giang Ninh.

“Là đại ca của Trầm tiểu thư, Trầm công tử.” Xem sắc mặt hai người trước mắt đều khó coi như vậy, trong lòng Tiểu Tự vốn bất an càng sâu hơn, “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Lâu Đậu còn nói gì nữa không?” Vạn Ti Ti quay đầu vội hỏi.

Võ Quân Nhạc đem thư đưa cho nàng, “Cái này nguy rồi.” Hắn không nghĩ tới động tác của Trầm Dục Nhiên lại nhanh như vậy, ngay lúc bọn họ vừa rời khỏi Giang Ninh, lập tức đuổi theo sau,

Hắn cùng Ti Ti ra khỏi phủ sớm, vì đi thám thính hướng đi trước mắt của Trầm gia, bọn họ đến phân bộ của Vạn gia ở Trường An tiêu cục, vừa vận thu được lá thư đến từ Giang Ninh.

Vạn lão gia viết, Trầm gia trước mắt đang bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, giống như thực sự muốn đem Trầm Lâu Đậu gả cho Trần Hùng làm thiếp thất, còn muốn bọn họ cẩn thận, bởi vì Trầm Dục Nhiên cũng đi theo đến kinh thành.

Hai người nhận được thư đã thấy không ổn, vội vàng gấp rút trở về, muốn thông báo cho Lâu Đậu biết mà đề phòng đại ca của nàng, không nghĩ tới Trầm Dục Nhiên đã nhanh hơn một bước mang theo Lâu Đậu rời đi.

“Tiểu Tự, mặc kệ người dùng phương pháp gì, phải nhanh chóng tông báo cho Uất Trì tướng quân trở về nhanh lên, nếu chậm trễ.....” Võ Quân Nhạc lau nước mưa trên mặt, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Chậm, chậm trễ..... Sẽ như thế nào?” Tiểu Tự lắp bắp, bị tình thế phản ứng nghiêm trọng của hai người bọn họ làm sợ hãi.

“Chậm trễ, chỉ sợ Uất Trì tướng quân..... Rốt cuộc tìm không ra nàng nữa.” Nói xong, hắn đồng thời từ trong lòng lấy ra mấy phong thư, cùng nhau giao cho Tiểu Tự.

“Đây là cái gì?” Lại là thư? Mặt nàng đã trắng không khác gì tờ giấy trên tay.

“Những thứ này người giao cho Uất Trì tướng quân, ta cùng Vạn tiểu thư phải về Giang Ninh lập tức hồi. Nhớ rõ! Nhất định phải dùng phương pháp nhanh nhất giao cho Uất Trì tướng quân!” Võ Quân Nhạc thận trọng dặn dò xong, vội cùng Vạn Ti Ti, hai người lập tức xoay người rời đi.

Đang cầm một đồng thư trên tay, Tiểu Tự đã sắp khóc. Giao cho thiếu gia? Nàng phải tiến cung giao cho thiếu gia như thế nào đây?

“Gia gia! Gia gia a.....” Cuối cùng nàng đành phải vừa há miệng kêu thật to, vừa lao ra đi tìm thân ảnh gia gia nhà mình.

22. Chương 22

Màu đỏ như son phủ cả sảnh đường, những dây lụa đỏ cũng bay bay trên nóc, một ngôi nhà được phủ bởi một màu đỏ rực, trên đèn lồng dán chữ song hỉ, vừa thấy đã biết chuyện tốt của chủ nhân Trầm gia sắp tới gần.

Một việc vô cùng vui như vậy khiến trên mặt mỗi người đều là tươi cười, nhưng ở một gian phòng hẻo lánh trong Trầm gia lại tràn ngập đau thương cùng nước mắt.

Tiếng khóc nhỏ nhưng mang nhiều bi thương không ngừng truyền ra bên ngoài. Đứng trước cửa phòng là hai gã nam tử mặc toàn đồ đen, trên cửa phòng lại dung khóa bằng sắt thật to mà khóa lại.

Một phụ nhân mặc quần áo màu đỏ bước đến trước cửa phòng, đi theo phía sau là một nha hoàn, trên tay đang cầm mũ phượng cùng khăn quàng vai của tân nương.

“Mở cửa, ta muốn đem hỉ phục cho nữ nhi của ta.” Phụ nhân thanh tú cao nhã, ngữ khí nói chuyện có vài phần khí thế, làm cho người ta không dám vi phạm lời của bà.

Hai gã hộ vệ đứng ở cửa phụ trách trông coi tân nương, đầu tiên là nhìn thoáng qua, rồi sau đó nhú mày. Lại thấy trên tay phụ nhân cũng không cầm đồ gì khác liền mở khóa to để cho các nàng vào phòng.

“Động tác mau một chút.” Nam tử mở cửa lạnh lùng nói.

Phụ nhân cũng không quay đầu lại, khẽ hừ một tiếng, bước vào trong phòng.

Vừa bước vào phòng, gian khuê phòng này vốn dĩ lịch sự tao nhã mặc cũng sớm bị một đồng vải điều bao phủ, trước gương đồng bày ra rất nhiều trang sức bằng vàng, thô tục chán ghét.

Tiếng khóc nhỏ từng trận kia là của cô gái ngồi trước gương đồng. Vẻ mặt nàng tái nhợt, hai mắt đã sớm sưng đỏ, thân mình vốn mỏng manh lại trở nên càng thêm gầy yếu.

“Lâu Đậu.” Phụ nhân không đành lòng đỏ mắt, tiến lên ôm lấy nàng, “Nữ nhi số khổ của mẹ..... Làm sao con có thể biến thành như vậy?” Đứa nhỏ này mới trở về hơn mười ngày, sao có thể gầy không thành hình người thế này?

“Nương.....” Trầm Lâu Đậu hai mắt đăm lẹ nhìn phụ nhân. Nàng vừa mở miệng, cổ họng khàn khàn làm cho người ta nghe không rõ thanh âm của nàng, tiếng nói ngọt mềm nhẹ nhàng ngày xưa kia đã không còn nữa gặp.

Tría tim của Trầm phu nhân tâm co thắt lại, chỉ có thể thương tâm ôm nữ nhi mà khóc rống “Lâu Đậu, Lâu Đậu, con đừng như vậy mà, nương rất thương tâm, Lâu Đậu.....”

“Nương, con không lấy chồng, con không muốn lấy Trần Hùng.....” Nàng khàn khàn nói xong, cho dù biết nói cũng vô dụng.

Sự tình làm sao có thể biến thành cái dạng này chứ?

Nàng phong trần mệt mỏi đi theo huynh trưởng cùng nhau trở lại Giang Ninh, ngay từ đầu cũng không phát hiện ra điều gì không thích hợp. May mắn chính là gia gia còn sống, đồng thời đem chuyện tìm được cô cô kể cho gia gia.

Qua hai ngày sau, nàng mới bắt đầu phát hiện trong phủ có thêm rất nhiều người, mà phụ thân đối với nàng rất lạnh nhạt. Huynh trưởng đột nhiên thập phần quan tâm tới nàng, còn phái Lý tú nương ơt phường thuê may một số lượng lớn y phục giúp nàng. Quan trọng nhất là trong phủ bắt đầu giăng đèn kết hoa, tựa hồ có việc vui muốn làm.

Nàng từng hỏi qua huynh trưởng, nhưng hắn không từ chối thì cũng nói vòng vo.

Thăng đến mười ngày trước, sau khi Võ ca từ Trường An trở về, muốn vào Trầm phủ lại thấy nàng ở ngoài cửa. Là nàng vừa vặn bước qua đại môn, muốn bước lên ra lệnh cho hạ nhân mở cửa. Không nghĩ tới sau khi Võ ca dắt cánh tay của nàng đi ra ngoài, lúc này trong phủ không biết từ nơi nào có rất nhiều đại hán quần áo xanh đen, không nói hai lời liền xông tới đánh nhau cùng Võ ca.

Nàng không hiểu ra sao, không hiểu đã xảy ra chuyện gì thì Võ ca đã kêu nàng chạy mau, nói là nửa tháng sau Trầm gia muốn gả nàng làm thiếp thất thứ ba cho Trần Hùng!

Tin tức tựa sét đánh ngang tai, nàng ngạc nhiên chậm từng bước tới hỏi huynh trưởng, không tin hẳn có thể đem chính muội muội của mình bán đứng cho Trần gia.

Tiếp theo, đại hán chạy ra ngày một nhiều, thậm chí ngay cả quan binh quan phủ cũng xuất hiện. Đồng thời rất nhiều hạ nhân Trầm gia cũng dám giữ tay nàng, đem nàng vào trong phủ.

Võ ca cho dù có võ công cao cường, nhưng mình hắn cũng không đánh lại bọn đại hán kia, hắn cùng lúc vừa phải quan tâm tâm đến Ti Ti, cuối cùng chỉ có thể trở mắt nhìn nàng bị người ta đưa đi.

Bị kèm hai bên đi về phòng, nàng lớn tiếng chất vấn huynh trưởng, bộ mặt thật của hắn rất cực hiển hiện ra, hung tợn trừng mắt nhìn nàng, muốn nàng ngoan ngoãn ở trong nhà. Bởi vì hắn đã hứa đem nàng gả cho Trần Hùng, mà Trần gia cũng sẽ tận lực giúp hắn phát triển trên con đường làm quan.....

Loại đả kích này khiến nàng trong khoảng thời gian ngắn không thể thừa nhận, kinh ngạc đến một lúc lâu nói không nên lời. Chờ sau khi nàng lấy lại tinh thần thì trời đã tối rồi. Tuy rằng nàng dùng hết các phương pháp trốn khỏi Trầm phủ, nhưng không nghĩ tới cứ nhiên ngay cả chính cửa phòng mình cũng không ra được, chỉ có thể bị nhốt ở nơi này, chờ hôn lễ năm ngày sau.

Nàng khóc, hô to, điên cuồng cũng không có ai nguyện ý thả nàng ra ngoài, hạ quyết tâm khóa nàng tại gian nhà tù này, chờ đến khi gả nàng đến một nhà giam khác.

Mà mười ngày này, Võ ca không ngừng thử xông vào Trầm phủ mang nàng ra ngoài. Nhưng cuối cùng lại bị huyện lão gia cảnh cáo hạ lệnh nếu còn dám tấn công vào Trầm phủ, Vạn gia tiêu cực phải ngừng kinh doanh, càng bị uy hiếp nếu lại nhúng tay vào bất kể chuyện gì của nàng thì Vạn gia ở Giang Ninh cũng không thể sống yên ổn.

Bởi không ngừng kêu khóc, yết hầu của nàng như là bị lửa đốt, rốt cuộc không thể nói ra một câu đầy đủ, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Ngoan nữ nhi, nương không phải không giúp con, mà là.....” Trầm phu nhân một tay ôm môi khóc, ống tay áo chảy xuống khuỷu tay, lộ ra những vết thâm trên cánh tay. Đúng vậy, nàng cũng từng đau khổ cầu xin lão gia buông tha nữ nhi, lại chỉ đổi lấy một trận đòn hiểm, nữ nhi của bà..... Rốt cuộc nên làm thế nào mới giúp được nữ nhi đây?

Trầm Lâu Đậu mắt to vô thần nhìn cánh tay mẫu thân, trong lòng nảy lên bất đắc dĩ cùng tuyệt vọng, ánh mắt âm trầm không ánh sáng, tầm mắt quay lại nhìn người trong gương, nàng lại nói với chính mình một lần nữa, vô luận như thế nào nàng cũng không thể gả đi..... Nàng sớm quyết định, cuộc đời này sẽ chỉ là thế tử của Uất Trì Tú.

Năm ngày sau –

Chiêng trống vang trời, tiếng pháo không dứt bên tai, trước Trầm phủ náo nhiệt phi phàm. Hai đại thế gia ở Giang Ninh kết thân, không phải là chuyện nhỏ. Trầm gia gả nữ, tuy là gả cho Trần gia làm thiếp thất, nhưng hai phủ vẫn là làm giống như cưới chính thê.

Trần, Trầm hai nhà bày ra trăm bàn, từ cửa thành Đông một đường mở tiệc chiêu đãi đến cửa thành Tây, dân chúng trong thành chưa từng tham gia tiệc cưới nào như vậy, mở to mắt ăn một chút món ngon.

Trần Nhã nhìn nhìn sắc trời, giờ lành đã đến, thúc giục Trần Hùng tiến đến đón dâu, nghênh tiến đại tài thần năm mươi năm tương lai của Trần gia.

Đội ngũ đón dâu một đường khua chiêng gõ trống đi vào cửa Trầm gia, người ta thấy chú rể cũng không khỏi đồng tình với nữ nhân sắp phải gả cho hắn, bộ dạng chẳng những lông mày dựng ngược, mắt lại trợn to, vẻ mặt hung tướng, xem hình thể kia, đã có thể biết hạ thân của hắn to lớn đến mức nào....

23. Chương 23

beta:Quảng Hằng

Dân chúng trong thành mang theo tâm tình xem kịch vui, nay nhìn thấy chú rể là một người béo ục ịch như vậy, tất cả đều che môi cười trộm.

Chú rể còn không biết người khác đang cười hắn, còn tưởng rằng đoàn người đều thực nhiệt tình, thậm chí còn giơ lên một bàn tay vẫy vẫy hướng tứ phương tiếp đón. Khi ánh mắt hắn chuyển tới phương nào, nơi đó có thể nghe thấy tiếng hoan hô sấm dậy, làm hắn càng thêm cười vui vẻ, hai mắt híp lại như một đường thẳng.

Trần Hùng này ở Giang Ninh có tiếng là háo sắc, không người nào không biết trưởng tử của Trần gia là tên đại sắc quỷ, dựa vào gia thế ở Giang Ninh tác uy tác phúc, ngày thường hay tới hoa phường thanh lâu. Nghe nói, khuê nữ Trầm gia gả qua làm thiếp, khó nghe hơn, là nói không bằng kĩ nữ ở nhà! Bởi vì thê thiếp Trần Hùng đã sớm nhiều đến chật nhà.

Y theo tập tục, hiện tại đúng là lúc tân nương bái biệt cha mẹ, sau đó bà mới có thể đưa nàng tới cửa, để cho chú rể đón nhận kiệu hoa.

“Không –” Ai ngờ lúc này từ trong hỉ đường Trầm phủ lại truyền đến tiếng kêu thê lương.

“Làm sao vậy?”

“Xảy ra chuyện gì?”

Các tân khách đều nhìn về hướng Trầm phủ, chỉ thấy nguyên bản là tân nương phải quỳ trên mặt đất bái biệt cha mẹ, nhưng thế nào nàng cũng không chịu quỳ xuống, thậm chí bên người còn có hai đại hán đề nặng nàng, ngay cả khăn đỏ đều không có trên mũ phượng.

Thấy thế, dân chúng cũng hiểu. Xem ra, khuê nữ Trầm gia này cũng không phải tự nguyện gả đi ra ngoài.

Đã nói rồi, có ai chịu gả cho người như Trần Hùng chứ?

Trầm Lâu Đậu trên đầu đội mũ phượng, hai tay bị giữ lấy, hai nam tử đứng bên cạnh nàng không thương hương tiếc ngọc chút nào, nhấc chân đá vào chân nàng, làm cho nàng quỳ xuống.

“Ta không lấy chồng! Ta không muốn..... Nương!” Nàng bi thương khóc kêu, không thể động đậy mà bị người ta đem đầu nàng ấn xuống, ước chừng dập đầu ba cái.

“Lão gia! Lão gia! Ông buông tha nữ nhi đi!” Trầm phu nhân kéo lấy ống tay áo trưởng phu, chảy nước mắt đau khổ cầu xin. Nữ nhi của bà cứ như vậy mà gả đi ra ngoài, nhất định sẽ chết!

Trầm Đông Thanh giận không thể không nhắc tay tặng Trầm phu nhân một bạt tai, phẫn nộ quát: “Buông tay! Người còn ngại không đủ mặt mặt phải không?” Dọa người đều quảng về nhà, tân khách bên ngoài sẽ thấy nhìn vào cuộc hôn lễ này thế nào chứ.

Tất cả mọi người đều thờ ơ lạnh nhạt, không có ai tiến lên để giúp Trầm Lâu Đậu một phen, Trầm Dục Nhiên thậm chí còn quay đầu đi, cũng không để ý mẫu thân cùng muội muội.

Cái tát này không nhẹ, Trầm phu nhân bị đánh té ngã trên đất, nhưng bà không chịu buông tha mà đi về phía trước bắt lấy quần trượng phu, “Lão gia! Tôi cầu ông! Tôi van cầu ông, đừng đem Lâu Đậu gả cho cái loại người này.....”

“Cái loại người này?” Trầm Hùng ở cửa nghe được, sắc mặt trầm xuống, khuôn mặt ngừng tươi cười, không hài lòng trừng trừng về hướng đại sảnh.

“Im miệng!” Trầm Đông Thanh nhìn lên gặp sắc mặt khó coi của Trầm Hùng, nhắc chân liền đạp thê tử một cước. Nữ nhân ngốc nghếch! Không giúp hần còn phá hư chuyện tốt của hần, quay đầu lại muốn cho bà biết tay!

“Nương –” Trầm Lâu Đậu nhìn mẫu thân, thân thể tựa như một cái búp bê vải bị người kéo đi.

“Còn không mau mang tiểu thư lên kiệu hoa! Sai giờ lành các ngươi có thể chịu trách nhiệm sao?” Trầm Đông Thanh tức giận, bà mồi liền vội chạy lên trên.

Về mặt bà mồi đồng tình nhìn Trầm Lâu Đậu. Bà làm mai mối cho không biết bao nhiêu đám, lúc này đây làm cho bà đặc biệt khó chịu, những người này chẳng khác nào muốn nàng đem một cô nương trong sạch đẩy vào hố lửa. Nếu sớm biết rằng hôn sự này khó làm như vậy, bà sẽ không đến đây.

“Trầm tiểu thư, đi lên đi.” Bà mồi đưa lưng về phía nàng, chờ nàng nằm úp sấp đi lên.

Trầm Lâu Đậu dùng hết khí lực toàn thân giãy dụa, nhưng nàng chỉ là một cô nương, không thể thắng được khí lực hai nam nhân, bị ép buộc đặt lên lưng bà mồi.

“Ta không muốn, ta không muốn..... Tú ca! Tú ca, cứu ta, cứu ta.....” Vô lực ghé vào sau lưng bà mồi, nàng khóc rống nước mắt chảy không ngừng, khóc cả người đều phát run.

Bà mồi đang muốn đi ra cửa, nhưng thật sự chịu không được tiếng khóc thảm sau lưng truyền đến kia, lại nhìn những người bên ngoài, đa số đều vì vận mệnh Trầm tiểu thư mà toát ra ánh mắt đồng tình.

“Bà mồi, động tác ngươi còn không mau lên? Lấy tiền rồi cũng phải làm đi chứ!” Thấy bà mồi đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, Trầm Đông Thanh gấp gấp một cách đáng kinh tởm vọt tới bên người bà, rống to, còn đẩy bà một cái.

Bà mồi bị hần làm cho hoảng sợ, cũng bị đẩy mất hứng, “Trầm lão gia, gấp cái gì mà gấp! Bán nữ cầu vinh có gì tốt a?” Bà nói với hần một câu.

“Ngươi nói bậy bạ gì đó?” Mặt hần ta tức giận đến đỏ bừng

, có chút chật vật nhìn những người vây xem ngoài cửa.

“Ây da! Ta nói sai rồi sao? Ai chẳng biết ngươi đem nữ nhi bán cho Trần gia là vì cái gì, không phải là bán nữ cầu vinh sao?” Bà mồi nói lớn. Bà không linh tiền, nếu bà thực cầm đồng tiền dơ bẩn đó còn ngại ô ứ tay a!

“Ngươi!” Trầm Đông Thanh giơ tay lên, ngay cả bà cũng muốn đánh.

Bà mồi trừng lớn mắt, đứng thẳng thân mình, hai tay chống thất lưng, một bộ dạng thách thức “Muốn đánh thì đến a” .“Ngươi dám chạm vào lão nương một chút thử xem!”

Tay hần giơ lên giữa không trung hồi lâu, vung tay áo, hần quay đầu rống to với nha hoàn, “Còn không mau đem tiểu thư mang đi ra ngoài! Đem bà mồi đuổi ra cho ta!”

“Dạ!” Bọn nha hoàn sợ tới mức kinh hãi, ba chân bốn cẳng chia làm hai nhóm, một đám lôi kéo bà mồi đi ra ngoài, còn lại là dắt Trầm Lâu Đậu hướng ra đại môn.

Bọn nha hoàn tuy rằng cũng thực đồng tình tiểu thư, nhưng cũng bất lực, lôi lôi kéo kéo, các nàng đã sắp đến gần đại môn.

“Không cần – ta không cần! Buông!” Trầm Lâu Đậu liềm mạng lác đầu, nàng bị kéo đi càng ngày càng gần Trần Hùng, một cơn sợ hãi từ đáy lòng thoát ra làm cho nàng sợ hãi, dưới chân mềm nhũn, nếu không phải nha hoàn giúp đỡ nàng, nàng đã sớm té lăn trên đất.

“Dừng tay!”

Nhưng vào lúc này, một thanh âm già nua vang lên, mọi người đều quay đầu nhìn theo tiếng nói –

Trầm lão thái gia được nô bộc cùng Trầm phu nhân đỡ, thông thả đi ra.

“Gia gia.....” Mở to hai mắt đăm lẹ, Trầm Lâu Đậu nức nở, không nghĩ tới gia gia sẽ xuất hiện.

“Cha?” Trầm Đông Thanh cũng rất kinh ngạc.

Người của Trầm gia ai cũng biết Trầm lão thái gia bệnh nặng đã lâu, nay lại có thể xuất hiện đứng ở đây liền phi thường giật mình. Càng làm người ta kinh ngạc là khí sắc lão thái gia hồng nhuận, thoát nhìn giống như là không có bệnh..... Đây là có chuyện gì?

Trầm lão thái gia đau kịch liệt nhìn bộ dáng thê thảm của cháu gái, đau lòng vô cùng.

Vốn dĩ là lão thái gia nằm ở trên giường không cử động được, nhưng con dâu đột nhiên vọt vào trong phòng, quỳ trên mặt đất cầu lão thái gia đi cứu Lâu Đậu. Khi nghe được tin Đông Thanh cư nhiên cứng rắn muốn bức Lâu Đậu gả cho Trần gia, một luồng sức mạnh không biết từ đâu đột nhiên dâng lên, làm cho ông run run đem thân thể già yếu xuống giường, run rẩy theo con dâu đi vào đại sảnh.

“Cha! Việc này cha đừng quan tâm! Ngài còn bệnh, nhanh chút trở về nghỉ ngơi!” Trầm Đông Thanh vội vàng nói.

24. Chương 24

beta:Quảng Hằng

Trầm lão thái gia liếc mắt nhìn con một cái, lệ bi thương chảy xuống, “Nghịch tử! Còn không mau buông Lâu Đậu ra!” Thật đáng buồn, thật đáng buồn mà, đứa con lớn nhất cư nhiên giống như mình, tàn khốc đối với chính đứa con gái ruột của mình như vậy, giống như năm đó mình đem nữ nhi đuổi ra khỏi phủ. Báo ứng! Đây hết thấy đều là báo ứng a.....

Thấy phụ thân rơi lệ kinh sợ mà ghen lời, hấn trong khoảng thời gian ngắn chân tay luống cuống, không biết có nên tiếp tục nữa hay không.

Trầm Dục Nhiên biết tình huống không đúng, đứng dậy, “Cha! Tên đã trên dây, không thể không bán!” Hấn nói với phụ thân, muốn phụ thân nhìn sắc mặt của Trần Hùng đứng ở cửa đã muốn đen một nửa.

Hừ! Hấn đã muốn cưới nhi nữ Trần gia làm thiếp thất, Lâu Đậu không lấy chồng cũng không được!

Trầm Đông Thanh cả kinh, liếc mắt nhìn phụ thân rơi lệ, còn muốn đem nữ nhi gả sau khi phụ thân rời khỏi đây. Trầm gia có thể đạt được lợi ích, sẽ kiếm tiền bao nhiêu tiền tài..... Hấn càng ngoan cố, quay đầu không hề để ý tới cha già, “Dem tiểu thư áp đi ra ngoài!”

“Nghịch tử! Khụ.....” Trầm lão gia tức giận đến gờ quải trượng trong tay lên đánh hấn, giận dữ công tâm, thiếu chút nữa thổ không được.

“Gia gia!” Trầm Lâu Đậu nhìn gia gia, ánh mắt cùng thanh âm tràn ngập bi thương.

Trái tim Trầm lão gia trầm xuống. Ông không thể trở mắt nhìn cháu gái bị gả ra ngoài như vậy! Ông bỏ quải trượng xuống, bất chấp hết thấy, xông lên đẩy tất cả bọn nha hoàn ra.

Bọn nha hoàn buông lỏng tay ra, ai cũng không dám động thủ động cước đối với Trầm lão gia, càng không nói đến là đẩy ông để mang tiểu thư đi ra ngoài, ngoài ra, các nàng đều phải là người tuyệt tình, có thể bất động, tất nhiên là sẽ không làm đồng lõa.

Trầm lão gia run run dắt cháu gái, thổ từng hơi một nhọc, đột nhiên trong lúc đó, cả người liền không thể hô hấp! Bước chân ông loạng choạng, vô lực té lăn trên đất.

“Gia gia!” Nàng kinh hô một tiếng.

“Cha!” Trầm phu nhân cũng hoảng sợ.

Trầm Lâu Đậu quỳ xuống, vươn tay ôm lấy gia gia nằm trên mặt đất thở, hai mắt sưng đỏ nhìn hai gò má gia gia huyết sắc dần xói mòn, nước mắt một giọt giọt rơi ở trên mặt, “Gia gia.....” Nàng quả nhiên không nghĩ sai, khí sắc hồng hào mới vừa rồi của gia gia, chỉ sợ đúng là cái gọi là hồi quang phản chiếu.

Trầm lão gia biết là sinh mệnh mình đã đến giờ cuối, ông thở phì phò, mở to mắt, nâng một tay lên xoa mặt cháu gái, “Lâu, Lâu Đậu.....” Cháu gái đáng thương, lão thiên gia giúp, giúp nàng đi.....

“Gia gia, gia gia đừng bỏ con lại.....” Cái gì nàng cũng đã không có, gia gia thậm chí còn chưa nhìn thấy cô cô lần cuối cùng..... Không thể, không thể để lão nhân gia đi như vậy, gia gia còn chưa có nói chuyện với cô cô mà!

Đứng ở cửa làm môn thần hồi lâu, rốt cục Trầm Hùng nhịn không được. Hấn nổi giận đùng đùng vọt tới bên cạnh Trầm Lâu Đậu, nắm lên tay nàng, “Đủ chưa? Trình diễn đủ rồi, đi ngay đi!”

Hấn dụng chạm vào tay, nàng cảm thấy thật ghê tởm. Nàng đá hấn, tay kia thì vẫn nắm chặt tay gia gia, không chịu theo hấn rời đi.

“Không!” Muốn nàng gả cho hấn, thà rằng nàng chết còn hơn.

Trầm Lâu Đậu kêu lên, bỗng dưng cúi đầu, dùng sức cắn tay hấn –

Trầm Hùng bị đau liền rút tay về, cúi đầu vừa thấy mu bàn tay đã bị nàng cắn đến chảy máu, hấn nổi giận liền giơ tay lên định cấp nàng một cái tát. “Con tiện nhân!”

“A!” những người đứng xem không đành lòng, nhắm mắt lại, cùng đợi tiếng vang kia.

“A – a! A a a.....” Ngoài dự đoán ngoài, vang lên tiếng kêu thảm thiết không phải đến từ chính Trầm Lâu Đậu, mà là một tiếng kêu thảm thiết giống giết heo.

Đoàn người nghi hoặc mở to mắt, lại hướng bên trong nhìn lại, chỉ thấy Trầm Hùng đã cúi xuống, mà hấn chính là ôm tay nằm trên mặt đất.....

Mọi người không khỏi cả kinh, vừa thấy đã biết, tay hấn bị chặt đứt.

“Tú ca.....”

Trầm Lâu Đậu giật mình nhìn người xuất hiện trước mắt. Mấy ngày nay phải chịu thống khổ, bi thương cùng khuất nhục, hình ảnh Tú ca không ngừng hiện lên trong đầu nàng. Tầm mắt một mảnh sương mù, khiến nàng thậm chí không thấy rõ hết thấy trước mắt.

Uất Trì Tú nâng thân thể của gầy yếu vô lực nàng dậy, nhìn thấy bộ dáng nàng, trái tim co rút lại thành một đoàn, hai tay hơi hơi phát run, “Lâu Đậu, ta đến đây.....” ngữ khí hấn mềm nhẹ đến cực điểm, giống như sợ làm nàng sợ hãi.

“Tú ca.....” Là mộng sao? Nàng có thể thấy người mình ngày nhớ đêm mong sao? Người đang ôm nàng là Tú ca sao? Thật là hấn sao?

“Lâu Đậu, là ta, ta đến đây, thực xin lỗi, ta tới quá chậm.” Uất Trì Tú bi thống hơi nhếch môi, trong nháy mắt, tuấn mâu hơi hơi đỏ lên, đau lòng, không nỡ, cùng tự trách, tất cả cảm xúc trong nháy mắt đã bộc lộ ra.

Trầm Lâu Đậu si ngốc nhìn hấn, chậm rãi lắc lắc đầu, “Tú ca, huynh đã đến là tốt rồi, đến đây là tốt rồi.....”

Mười ngày nay nàng chưa ngừng rơi lệ. Giờ khắc này lại càng rơi nhiều.

Hấn đang ôm nàng, ngón cái lướt qua mắt của nàng, “Đừng khóc, Lâu Đậu, nàng không cần phải khóc.” Hai mắt của nàng tràn ngập tơ máu, sưng đến mức cơ hồ làm cho hấn đều nhận thức không được. Thời gian ngắn ngủi như thế, nàng thế nhưng liền biến thành bộ dáng này? Chết tiệt! Trầm gia đối đãi với nàng như thế nào đây?

“Ta không khóc, Tú ca, huynh cũng đừng khóc a.” Nàng nhẹ nhàng nâng bàn tay nhỏ bé, lau đi lệ trên khóe mắt hần, khóe miệng nở ra một nụ cười.

“Ta dẫn theo người trở về, cho nên mới chậm như vậy. Nàng đừng tự giận mình.” Uất Trì Tú đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực, ức chế không được hốc mắt nóng rục, cảm nhận thân mình trong lòng càng thêm mảnh mai, hần đau lòng đến sắp không thể hô hấp.

“Người?” Ánh mắt Trầm Lô Đậu chậm rãi dời về phía đại môn, nhìn thấy một đôi vợ chồng trung niên chậm rãi bước tới gần bọn họ, Vạn Ti Ti cùng Võ Quân Nhạc đi theo phía sau bọn họ “Cô cô.....”

“Trầm Lan!” Trầm Đông Thanh cùng Trầm phu nhân đồng thời kinh hô, cũng nhận ra đôi vợ chồng này. Bọn họ chính là Trầm Lan cùng Tống Khải năm đó bỏ trốn rời đi.

Vương Vân thấy thảm trạng của Trầm Lô Đậu, đáy lòng đau xót, không đành lòng nhìn, khóe mắt nhìn thấy người phía sau bọn họ

“Cha?” Bà không dám tin trừng lớn hai mắt.

Uất Trì Tú ôm Trầm Lô Đậu thối lui một ít không gian, để vợ chồng Vương Vân cùng Tống Khải có thể dựa vào bên người Trầm lão gia.

“Cha! Cha.....” Vương Vân ngồi xổm xuống, cầm tay Trầm lão gia ngã xuống đất không dậy nổi, càng không ngừng gọi.

Vốn dĩ thần trí của Trầm lão gia đã sắp mê man bỗng ngón tay giật giật, hai mắt dần dần ngưng thần, chậm rãi nhìn Vương Vân, khóe mắt lệ quang lóe ra. Ông trời cuối cùng cũng cho ông gặp được nữ nhi rời nhà hơn mười năm!

Dùng hết một phần khí lực cuối cùng, Trầm lão gia thở phì phò chậm rãi nói: “Lan, Lan, Lan..... Cha..... Thực, thực xin lỗi..... Con.....”

Bao nhiêu hận, bao nhiêu đau khổ, Vương Vân tận mắt gặp cha già rơi vào kết cục chật vật như thế, tất cả đều tan thành mây khói, một câu “Thực xin lỗi” như vậy, bà biết cha dùng hết sức lực.

“Cha.....” Bà nhìn phụ thân, không nghĩ tới cha con bọn họ gặp mặt trong tình huống này.

Nghe được bà lại gọi mình là cha, Trầm lão gia nở nụ cười, hai mắt dần dần lại mất đi sáng rọi, “Chiếu, chiếu cố Lô.....” Ánh mắt Trầm lão gia cuối cùng dừng lại ở Uất Trì Tú.

Uất Trì Tú thận trọng gật đầu, cho ông một cái hứa hẹn, “Con sẽ.”

Đủ loại chuyện cũ từng chuyện một hiện lên trong đầu Trầm lão gia, cuối cùng ông còn có thể nhìn thấy nữ nhi, mà cháu gái bên người cũng có một nam nhân tốt như vậy làm bạn, ông không còn gì tiếc nuối.

Bạn già..... Tôi tới tìm bà đây.....

“Cha!”

“Gia gia!” Tiếng la khóc vang lên cực kỳ bi ai, Trầm lão gia nhắm hai mắt lại, nở một nụ cười, không hề vướng bận rời khỏi trần thế này.....

25. Chương 25

Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, xét Trầm gia ở Giang Ninh, nhi nữ của Trầm Đông Thanh, là truyền nhân của bàn long chức pháp, tài nghệ trân quý bất phàm, tính tình thiện lương, thông minh tài trí, tài mạo song toàn. Nay Trầm hạ lệnh ra chiếu, phong Trầm nữ Lô Đậu làm huyện quân Giang Ninh huyện, khâm thứ

Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, huyện quân Trầm thị năm vừa mới mười tám, hôm nay tứ hôn, gả cho quan Tứ phẩm Tả kim ngô tướng quân Uất Trì Tú, tài tử giai nhân, ông trời tác hợp cho, tìm ngày tốt ngày tốt, bái đường thành hôn, khâm thứ –

Hai đạo thánh chỉ cùng ngày đến Trầm gia, nhất thời oanh động toàn Giang Ninh, dân chúng nghị luận đều thảo luận chuyện này, ngày đó ở cửa Trầm gia có rất đông dân chúng, càng đem chuyện đã phát sinh ngày ấy lưu truyền rộng rãi.

Trong khoảng thời gian ngắn, Trầm gia mất hết mặt mũi, mỗi người đều phỉ nhổ Trầm Đông Thanh vì lợi ích mà làm ra chuyện quá đáng, càng thêm đồng tình Trầm Lâu Đậu.

Trầm Đông Thanh chẳng những đã đánh mất mặt mũi, còn bị đóng cửa bởi nữ nhi được phong làm huyện quan, mà tang sự của Trầm lão gia, thậm chí không được tổ chức ở Trầm gia, mà di linh của ông được dời đến nhà của Trầm Lan tiểu thư Trầm gia, người đã mất tích bao năm qua – cũng chính là Vương Vân, phụ trách tang sự của lão gia.

Cùng mấy ngày trước đây, ngược lại với một màu đỏ rực rỡ bay đầy trời, nay màu trắng phủ khắp nơi, đạo sĩ đánh tiếng chuông không ngừng, Quan tài của Trầm lão gia tử được đặt ở phía trước, tiền đường làm linh vị, đón người tới tế bái.

Dưới ánh nến trắng lung linh, Trầm Lan cùng Trầm Lâu Đậu hai người đang quỳ trên mặt đất, để tang, mặc tang phục trắng thuần sắc, giúp Trầm lão gia đốt tiền giấy, hy vọng ông có thể an nghỉ nơi cửu tuyền.

Gian phòng này là do một người ở Giang Ninh, hào phóng ượng tiện việc bố trí tang sự, ngoài việc hộ tống linh cữu, còn có không ít binh tướng cũng đi tới.

Uất Trì Tú tuy rằng chưa có cùng Trầm Lâu Đậu bái đường thành thân, nhưng Thiên Tử tứ hôn, danh phận trước, cho nên hai nữ nhân không thể đáp tạ hết lễ những người đến thăm viếng đều do một tay hấn thay mặt nam nhân của Trầm gia hoàn thành.

Nhưng người của Trầm gia đương nhiên không cam lòng, nhất là Trầm Đông Thanh, hấn vì sai lầm này không thể thu được cơ hội tốt có lợi, hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại vô phương pháp tới gần bọn họ từng bước được, bởi bốn phía ở căn phòng này, có rất nhiều binh lính trấn giữ, khiến cho hấn không thể làm càn tiến vào đem Trầm Lâu Đậu mang đi, hơn nữa Trầm Lan đối hấn căm thù đến tận xương tủy, như thế nào cũng không chịu để cho hấn vào nhà, cho nên hấn chỉ có thể tức khí ở Trầm gia phát giận.

Duy nhất một người Trầm gia có thể đi vào đây, chỉ có Trầm phu nhân.

Trầm phu nhân đối với những gì trượng phu gây nên tâm cũng rét lạnh, bởi vậy theo Trầm Lâu Đậu rời khỏi Trầm gia, đi vào nơi này.

“Đại nhân, cảm ơn ngài, nếu không phải ngài tới đúng lúc.....” Nhìn linh đường trắng trước mặt, Trầm phu nhân nhin không được cay cay mũi, lấy ra khăn ra nhẹ nhàng thấm nước mắt

“Nhạc mẫu không cần phải khách khí như vậy, nếu tiểu tể đến nhanh một chút nữa , có lẽ.....” Lời nói Uất Trì Tú chưa dứt, khê ngập ngừng, nhưng trong đó tiếc nuối vô cùng, đau là rõ ràng như vậy.

Hai mắt tối tăm gắt gao chăm chú nhìn bóng người nhỏ nhắn đang quỳ bên ánh lửa . Nếu hấn có thể đến mau một chút thì tốt rồi.....

Nửa tháng trước –

“Gia gia!” Cơ hồ chạy khắp cả Uất Trì phủ, Tiểu Tự rốt cục tìm được Trần bá, thở phì phò vọt tới bên cạnh ông.

“Làm gì a? Tiểu Tự, thật sự là không lẽ phép!” Đang cùng người khác chơi cờ Trần bá bị cháu gái dọa hoảng sợ, không hồn giận trách cứ một tiếng.

Tiểu Tự không có thời gian nhiều để giải thích, dám đem người bạn thân nhất của gia gia ngồi ở đối diện kéo dây, “Gia gia! Có chuyện lớn rồi!” Dứt lời, nàng đem vật gì đó trong lòng đặt lên bàn cờ.

“A! Ta sắp thắng a!” Trần bá đau lòng nhìn bàn cờ làm xáo trộn, hốc mắt ngấn lệ, hung tợn trừng mắt nhìn cháu gái. “Làm gì?” Khẩu khí hung ác cực kỳ.

Nàng vội vàng đem chuyện xảy ra vừa rồi nói hết với ông.

Trần bá sau khi nghe xong, sắc mặt chuyển xanh mét. Lấy trực giác của mình, đại ca Trầm tiểu thư đến đưa nàng trở về, chỉ sợ là không có chuyện gì tốt, vừa nghĩ như thế..... Không xong! Tình cảnh của Trầm tiểu thư hiện tại không phải rất nguy hiểm sao?

“Gia gia! Hiện tại làm sao bây giờ? Thiếu gia cùng lão gia đều còn tại trong cung đầu, chúng ta nào có biện pháp tiến cung chứ?” Tiểu Tự gấp đến độ sắp điên rồi.

“Đừng âm ỹ.” Trần bá trừng nàng liếc nàng. Đã nghĩ không ra biện pháp, nha đầu chết tiệt kia còn ồn ào bên cạnh nữa!

Ông suy nghĩ hồi lâu, phút chốc một đạo linh quang hiện lên, “Đúng rồi! Ngụy tướng quân không phải người đang nghĩ lẽ sao?” Ông nhớ rõ Ngụy Tề tướng quân bởi vì đặc tội thiếu gia, bị thiếu gia hung hăng sửa chữa một chút, ước chừng hơn mười ngày rồi!

Tiểu Tự gật gật đầu, “Đúng vậy.”

Trần bá vội thu lại bức thư trên bàn cờ tướng vào trong lòng, vội vàng đứng lên, nhắm thẳng đại môn chạy đi.

Nàng sửng sốt một chút, “Gia gia! Ông muốn đi đâu?”

“Đi tìm Ngụy tướng quân.....” Thanh âm chưa dứt, người đã chạy mất không thấy bóng dáng.

Trần bá vội vàng chạy tới Ngụy phủ, hướng Ngụy Tề nói rõ sự tình nghiêm trọng, hấn lập tức chuẩn bị tiến cung, đi tuần thay cho Uất Trì Tú.

Uất Trì Tú ra cung, Trần bá nhìn thấy lập tức lấy thư ra cho hấn, không dám trì hoãn một chút thời gian nào.

Hấn nhìn thư, càng xem sắc mặt càng ngưng trọng, đến cuối cùng, mặt đều đen, lửa giận tận trời, làm cho Trần bá nhìn thấy vô cùng sợ hãi.

Uất Trì Tú nhìn thư, suy tư hồi lâu, đột nhiên đứng lên rời đi.

“Thiếu gia, người đi đâu?”

“Tiến cung.” Hấn lạnh lùng nói ra hai chữ, xoay người rời đi.

Hết thấy đều thực khẩn cấp, sau khi Uất Trì Tú tiến cung cũng không nhiều lời, trực tiếp tìm đến ngự thư phòng, vừa đấm vừa xoa còn xuất ra kim bài mà tiên hoàng ban cho Uất Trì gia, chỉ để đổi thánh chỉ tứ hôn.

Kỳ thật, hấn đã sớm tính hướng Hoàng Thượng cầu chỉ, thỉnh cầu Hoàng Thượng tứ hôn, bởi vì theo lời của Vân di, hấn đã biết Trầm gia muốn là hiệu quả và lợi ích thế nào, nếu hấn muốn thuận lợi cưới Lâu Đậu làm vợ, trừ bỏ tranh hôn ra, còn một phương pháp khác chính là Thiên Tử tứ hôn. Lúc trước hấn còn vẫn cho rằng thời cơ chưa tới, không nghĩ tới sự tình lại phát triển ra ngoài dự liệu của hấn

Cao Tông vốn rất nhân từ, tận mắt thấy hấn vì một nữ tử quỳ gối ở Ngự thư phòng không chịu đứng dậy, cho dù đáy lòng ẩn đau không muốn mất một rễ hiên, nghĩ thì chỉ là nghĩ, nhưng cũng dành nhiều ân tình cho hấn, ban cho Trầm Lâu Đậu danh hiệu “Huyện quân”.

26. Chương 26

Danh hiệu Huyện quân này chỉ có những người làm thê tử của những quan có chức quan từ ngũ phẩm, mới được ban tặng

Mọi sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đồng.

Trầm Lâu Đậu lưu lại thư, ngoài việc nói cho hẳn, nguyên nhân nàng vì sao phải rời khỏi nhà ra ngoài, còn có một khẩn cầu khác, chính là hy vọng hẳn có thể mang theo Vân di cùng nhau đến Giang Ninh tìm nàng.

Vân di có trở về Trầm gia hay không, đối với Uất Trì Tú mà nói cũng không quan trọng, nhưng hẳn cũng lưỡng lự, nếu sự tình phát triển theo phương diện khác, hẳn cũng rất cần thân phận này của Vân di.

“Vân di, người đã quyết định rồi sao?” Đi vào Tổng phủ, Uất Trì Tú cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi Vương Vân.

“Ta.....” Bà khó xử nhướn mi, trong lòng không ngừng giãy dụa. Máu mủ tình thâm, dù sao bà không thể quên phụ thân từng yêu thương bà như thế nào, nhưng vừa hận người đối chính mình còn có Tống Khải vô tình như vậy.

“Vân di, Lâu Đậu đã xuất phát đi về Giang Ninh, nàng vì sao lại đột nhiên trở về, trong lòng người hẳn là đã biết. ?” Uất Trì Tú nhìn thẳng nàng.

Wang Vân kinh ngạc ngược mắt nhìn, vẻ mặt trong lúc nhất thời có chút mờ mịt, “Trở về.....” Lâu Đậu đột nhiên trở về? Vậy không phải có nghĩa là cha đã sắp.....

“Phụ nhân, chúng ta trở về đi.” Tống Khải đi đến bên cạnh bà, thở sâu sau đó nói: “Những chuyện năm đó, nàng quên hết đi. Nhạc phụ đã có tâm tìm nàng trở về, chúng tôi rằng ông đã hối hận, nếu ông không hối hận sao có thể để cho Lâu Đậu ngàn dặm xa xôi đến Trường An tới tìm nàng chứ?”

Kỳ thật, Tống Khải chính là lấy tâm tình của một phụ thân mà thông cảm với Trầm lão gia, nếu hẳn sinh nữ nhi, đồng dạng đương nhiên cũng sẽ hy vọng nữ nhi có thể gả cho người giàu có. Năm đó hẳn chỉ là một tiểu tử, cái gì đều không có, đã nghĩ trèo cao, cũng khó trách Trầm lão gia lại tức giận như vậy. Vất vả nuôi lớn nữ nhi, muốn con làm thiếu phụ nhân, cuộc sống thoải mái không lo nghĩ, ai dám gả cho văn nhược thư sinh cái gì cũng không có, đổi lại là hẳn, hẳn cũng sẽ không đáp ứng.

“Khải ca.....” Vương Vân chần chờ nhìn trượng phu.

Thở dài, Tống Khải vỗ vỗ tay nàng, “Ta biết, nàng có một nửa cũng là bản khoán ta, sợ lòng ta có khúc mắc, nhưng ta cho tới bây giờ cũng không để ý, nàng cũng biết mà đúng không?” Nhất là chính mình cũng làm bây giờ cũng làm cha, hẳn bắt đầu có thể lượng giải năm đó Trầm lão gia tử làm, chỉ có thể nói là vì ái nữ mà sốt ruột.

“.....” Vương Vân cầm nước mắt nhìn hẳn, rốt cục nhẹ nhàng gật đầu.

Uất Trì Tú chờ ở một bên, nhẹ nhàng thở ra, cúi mắt xuống nhìn lòng bàn tay mình hơi hơi nắm chặt. Lâu Đậu, nàng chờ ta, ta lập tức đến tìm nàng.....

Vì phải chờ hai đạo thánh chỉ kia, bọn họ không thể không ở Trường An đợi mấy ngày, lễ bộ chậm chạp không phải người đem thánh chỉ giao cho Uất Trì Tú, tức giận đến mức hẳn lấy kiếm chém lễ bộ thượng thư.

Cuối cùng mười sáu vệ tướng sĩ, cùng các huynh đệ, cầm đao vây quanh phủ lễ bộ thượng thư, hẳn mới đưa kia hai đạo thánh chỉ giao ra.

Đọc theo đường đi, Uất Trì Tú đã nói trước tình huống hiện tại với vợ chồng Tống Khải, cũng để cho bọn họ biết, tình cảnh trước mắt của Trầm Lâu Đậu nên phải làm thế nào.

Tuy rằng lòng hẳn nóng như lửa đốt muốn nhanh chóng đến tìm Trầm Lâu Đậu, nhưng đi cùng vợ chồng Tống Khải, hành trình không mau được, ước chừng chậm gần mười ngày mới tới Giang Ninh. Vừa đến Giang Ninh, bọn họ chạy không hề dừng chân chạy tới Trầm phủ, thế này mới vừa vận dụng phải Trầm gia ép Trầm Lâu Đậu thành thân, mà Uất Trì Tú vừa mới vượt qua cứu người.....

Cúng bái hành lễ xong, Trầm Lâu Đậu cùng Trầm Lan đứng dậy dâng hương, các đạo sĩ lại bắt đầu tụng kinh siêu độ, hai người lúc này thối lui đến bên cạnh Trầm phụ nhân cùng Uất Trì Tú.

Uất Trì Tú vươn tay khẽ vuốt hai má Trầm Lâu Đậu, mày kiếm chau lại, vẫn nhìn nàng, “Hay về phòng nghỉ tạm trong chốc lát đã?” Hôm nay cúng bái hành lễ quá mức dài dòng, hẳn lo lắng thân thể của nàng không chịu nổi.

Tuy xa cách ngăn ngủ nửa tháng, trong lòng hẩn nóng như lửa đốt, tưởng niệm thành bệnh, ban đêm không thể ngủ say, tính tình càng ngày càng nóng nảy, luôn cứ lo lắng nàng ở phương xa có thể xảy ra chuyện gì hay không.

Mỗi khi nghĩ đến nàng, ngực hẩn liền như bị một tảng đá lớn đè nặng, làm hẩn không thể thở dốc, chỉ có thể ở ban đêm nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, mong nàng có thể bình an mạnh khỏe.

Đáng tiếc ánh trăng không hề nghe thấy nguyện vọng của hẩn, người của Trầm gia vẫn đem nàng dày đọa không ra hình người, toàn bộ gầy yếu đi rất nhiều, gương mặt xinh đẹp đã nhợt nhạt đi, đôi mắt ngập nước, cũng càng nhu nhược khiến lòng người đau.

Quyến luyến rúc vào trên người hẩn, Trầm Lâu Đậu gật gật đầu, tuy rằng thân thể cảm thấy thực mệt mỏi, nhưng lòng của nàng cũng rất thỏa mãn, có hẩn làm bạn, nàng rất cục không còn thao thức suốt đêm nữa rồi, tâm tình bồi rối cũng từ từ bình ổn xuống.

“Đợi chút.” Trầm Lan gọi hai người đang muốn xoay người rời đi.

Hai người đồng thời xoay người nhìn bà, mà Trầm phu nhìn nàng gật đầu, bà tiếp theo mở miệng nói: “Qua mấy ngày nay, chờ qua thất đầu, Lâu Đậu hãy theo cô cô trở về Trường An đi, con trực tiếp về Trường An xuất giá luôn đi.”

Đau lòng nhìn Trầm Lâu Đậu, Trầm Lan dưới đáy lòng thâm thở dài.

Lại là một bi ai của Trầm gia, nương năm đó đem chức pháp dạy cho Lâu Đậu, đến tốt cùng là đúng hay sai? Lâu Đậu tuy rằng học xong chức pháp, ở Trầm gia có địa vị, nhưng chưa bao giờ tự do, một đôi tay làm cho người ta bảo hộ muôn phần, vì cũng là đôi tay kia có thể sáng tạo ra cái đẹp, mà nay, nhưng cũng là vì ích lợi, đem nàng bức ép thành bộ dáng thế này.

“Phải xuất giá nhanh như vậy sao?” Trầm Lâu Đậu, nhìn mẫu thân cùng cô cô. Theo tập tục, nàng biết trăm ngày có thể thành thân, nhưng rời khỏi Giang Ninh..... Ít nhất cũng phải đợi làm thất cho gia gia xong rồi hẵng đi?

“Lâu Đậu, hãy nghe lời, qua thất đầu, còn cùng cô cô đi thôi. Đồ cưới của con, nương đều đã chuẩn bị tốt rồi, qua hai ngày sẽ đưa cho cô cô. Đến Trường An, cũng đừng bao giờ trở lại.” Trầm phu nhân tiến lên một bước, yêu thương vỗ lấy tay nữ nhi. Sau bao sóng gió, rốt cục có thể an tĩnh, nữ nhi số khổ của bà tìm được một vị lang quân tốt như vậy, bà làm nương, về sau cũng sẽ không cần phải lo lắng.

27. Chương 27

“Nương, có phải cha.....” Tâm đã minh bạch, nàng lập tức đã nghĩ đến có thể là cha còn không chịu buông tha cho, cho nên nương mới muốn nàng nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trầm phu nhân thở dài, miễn cưỡng nở nụ cười, “Việc này con đừng quan tâm, nghe lời của mẹ, việc này hãy tính như thế đi. Lan muội, muội cùng Lâu Đậu đi xuống nghỉ ngơi trước đi.” Bà quay đầu nhìn tiểu cô nói.

Trầm Lan gật gật đầu, “Lâu Đậu, đi thôi.” Bà biết đại tẩu có điều muốn nói, muốn cùng Tú nhi một mình đàm chuyện.

Trầm Lâu Đậu cũng biết, liếc mắt nhìn Uất Trì Tú.

Hẩn trấn an vỗ vỗ đầu nàng, “Nàng đi nhanh đi, một lát nữa ta sẽ vào phòng cùng nàng.”

Nàng nghe vậy mới đi theo cô cô, lưu lại mẹ vợ cùng con rể tương lai nói chuyện.

“Đại nhân, ta không có yêu cầu gì, chỉ hy vọng ngài có thể đối xử tốt với Lâu Đậu, đừng bao giờ để lòng nó bị thương. Ta biết quan lớn tướng lãnh các người khó tránh khỏi sẽ có ba vợ bốn nàng hầu, ta cũng không mong ngài có thể cả đời chỉ cưới một mình Lâu Đậu, nhưng ta muốn ngài cam đoan, Lâu Đậu vĩnh viễn sẽ là tướng quân phu nhân, ngài sẽ cả đời chiếu cố nó.” Trầm phu nhân nói ra những lời giấu ở đáy lòng mình.

Đôi mắt đen thâm thúy của Uất Trì Tú, ánh mắt kiên định, nhìn thẳng bà, “Nhược thủy ba ngàn, ta chỉ lấy một kiêu thê. Nhặc mẫu, thời gian còn rất dài, mong người hãy nhìn thấy con cả đời chỉ bảo vệ một mình

Lâu Đậu như thế nào.” Hấn dùng lời vô cùng kiên quyết, nói cho Trầm phu nhân hiểu hấn có bao nhiêu tình ý, bao nhiêu kiên quyết.

Đôi mắt ngăm đen trong suốt như nước, không hề dao động, nhìn một lúc lâu sau, bà an tâm, “Lâu Đậu, liền giao cho ngài.”

“Lâu Đậu.”

Nhẹ nhàng đẩy ra cửa phòng, Uất Trì Tú thông thả đi vào trong phòng, nhìn thấy nàng đang ngồi ở trước gương, ngơ ngác nhìn chính mình.

Hấn cười khê, đi vào phía sau nàng, học nàng nhìn ảnh ngược trong kính, “Làm sao vậy?” Thấy cây lược gỗ một bên, hấn cầm lấy giúp nàng chải mái tóc đen dài.

Trầm Lâu Đậu bĩu môi, lắc đầu, không vui đem mày liễu thanh tú nhăn chặt, “Tú ca, hình như ta đã thay đổi?” Không phải nàng ảo giác, so với chính mình trước đây, nàng thật sự biến dạng. Cái này làm sao bây giờ? Vấn đề không phải là quốc sắc thiên hương gì, bây giờ còn biến dạng, Tú ca có thể ghét bỏ nàng hay không?

Uất Trì Tú sững sốt, hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này, hấn chuyển nguwoif đến trước mặt nàng, nhìn từ trên xuống dưới, nhìn một lần thật kỹ, sau đó cúi đầu dùng sức ở trên đôi môi khéo léo của nàng hôn mạnh một cái.

“Nào có biến dạng? Ta thấy vẫn như trước kia.” Là trở nên gầy không phải biến dạng, nhìn bộ dạng ngốc nghếch của nàng.

Nàng cảm động nhìn hấn, trong lòng ấm áp, vươn tay ôm lấy gáy hấn, cả người lại ở trong lòng hấn, “Giống trước là tốt rồi.” Cười, chỉ cần Tú ca không biết nàng có biến là tốt rồi.

Uất Trì Tú sững nịch xoa xoa đầu nàng, cẩn thận ôm nàng thật chặt, đáy lòng tràn đầy thương tiếc không hết, hấn phát hiện ra vòng eo của nàng áo gầy rất nhiều, không dám dùng sức quá mạnh, hấn luôn sợ sẽ ôm đau nàng.

“Sau khi trở lại kinh thành, đợi cho định ngày thành thân xong, nàng phải ngoan ngoãn dưỡng béo thân mình, chuẩn bị làm nương tử của ta.” Không dưỡng béo, về sau ôm vào sẽ không mềm mại.

“Thật sự phải gấp như vậy sao? Huyện quân phong ban thưởng, không phải đợi đến lúc huyện phủ lão gia đến nơi đây thưởng cho ta sao?” Nàng muốn ở cùng gia gia lâu một chút.

Nếu không phải gia gia liều chết làm hoãn thời gian, chỉ sợ nàng sớm đã lên kiệu hoa của Trần Hùng, gả đến Trần gia rồi, làm sao còn chống đỡ được đến lúc Tú ca tới cứu mình.

Bất quá nàng không nghĩ được, cho dù nàng cùng Trần Hùng thực sự đã báai đường, Tú ca hấn là vẫn quyết liều lĩnh đem nàng mang về.

“Không cần, trở lại kinh thành, Hoàng Thượng thì sẽ bảo với lễ bộ làm lễ cho nàng, ngay cả phong chức huyện quân cũng thế.” Hấn không nghĩ ở Giang Ninh từ bỏ mục đích, nhìn thấy người của Trầm gia luôn luôn ở bên ngoài phủ, hấn còn có cổ xúc động muốn giết người, nếu không phải Vân di cực lực ngăn cản, hấn tuyệt sẽ không để những người đó còn sống.

“Cha ta..... Ông ấy hấn là vẫn chưa buông tha việc muốn gấp ta, đúng không?” Trầm Lâu Đậu khê thở dài. Trò hôn lễ khôi hài kia, dưới hai đạo thánh chỉ tứ hôn của Hoàng Thượng, Thiên Tử tứ hôn, cho dù hôn lễ đã làm một nửa, tiệc cưới hai nhà Trần Trầm cũng coi như là xong rồi, tất cả những người có mặt ở hiện trường, có ai dám phạm thiên uy? Người của Trần gia cũng đã sớm ôm lấy Trần Hùng bị chặt đứt tay chạy mất rồi,

Buồn cười là, cha mình đối xử với con gái như vậy nhưng sau khi nghe được nàng sắp sửa gả ột người so với Trần Hùng còn tốt hơn gấp trăm lần, nhất thời lại bày ra gương mặt của người cha, muốn nha hoàn giúp đỡ nàng vào phòng nghỉ ngơi.

Tú ca đương nhiên sẽ không để nàng ở lại Trầm gia, vùi tay lên, vài cấm vệ quân lập đi theo hấn từ ngoài cửa tiến vào, không khách khí bước đến đẩy bọn nô bộc ra.

Lười nói lời vô nghĩa, Tú ca đưa tay ôm lấy nàng, phân phó cấm vệ quân xử lý chuyện của gia gia nàng, sau đó lập tức đi theo bác cùng nhau chuẩn bị rời khỏi Trầm phủ.

Mà cha nàng làm sao có thể để một miếng thịt béo dễ dàng đi mất, đương nhiên muốn có biện pháp ngăn cản, đang nói thao thao bất tuyệt, bị cấm vệ quân đặt dao nhỏ trên cổ hắn, liền im lặng không tiếng động.

“Không có việc gì, nàng đừng lo nghĩ gì cả, hảo hảo nghỉ ngơi là tốt rồi.” Uất Trì Tú chuyển mở lời đề, không nghĩ nàng lại vì chuyện của Trầm gia mà phiền lòng.

Biết ý tứ của hắn, nàng cũng không truy vấn: “Vâng, vậy chàng khuyên cô cô trở về như thế nào?” Nghiêng đầu tựa vào bên gáy hắn, nàng lười biếng hỏi.

“Không phải ta.” Hắn ôm nàng đi đến giường, đem nàng mềm nhẹ đặt lên trên giường, cẩn thận đắp cái chăn.

“Là đương?” Tròng mắt dạo qua một vòng, Trầm Lâu Đậu lập tức nghĩ đến một người khác, đồng thời nàng còn xúc lên chăn một góc, vỗ vỗ giường, kỳ vọng nhìn hắn.

Giai nhân không tiếng động mời mọc, thân là một nam tử hán, hơn nữa là một nam tử hán yêu nàng tha thiết, làm sao có thể làm cho nàng thất vọng chứ?

Uất Trì Tú lập tức không nói hai lời, thoát hải liền leo vào ổ chăn, duỗi tay ra, đem nàng kéo vào lòng.

Quanh thân nàng có một mùi thơm ngát, hắn cười khẽ, hy vọng đời này đều có thể ôm nàng như vậy.

Trầm Lâu Đậu tựa vào trong lòng hắn, nghe tiếng tim đập vững vàng, mí mắt dần dần nặng xuống, nàng dịch chuyển tư thế, cả người nhỏ nhắn của nàng nửa nằm ở trên người hắn.

“Tú ca.....” Đang chìm dần vào giấc ngủ, nàng thì thào lên tiếng.

“Ừm?” Thanh âm của Uất Trì Tú từ trên đỉnh đầu nàng truyền đến, một tay theo quy luật vỗ về phía sau lưng của nàng.

“Đời này, chúng ta đều không cần lại tách ra.....” Nhắm mắt lại, nàng thì thầm nhỏ nhỏ nói ra ý tưởng cuối cùng lưu lại trong đầu.

Cúi mặt nhìn giai nhân trong lòng đã muốn ngủ say, đôi mắt đẹp của Uất Trì Tú chan chứa tình yêu, trên đôi môi cười là thâm tình, hắn khẽ hôn mắt nàng nhắm lại, nhỏ giọng ở nàng bên tai nói: “Được.”

Nàng ngủ, như là nghe thấy được hắn trả lời, khóe miệng mỉm cười thật ngọt, thật vui vẻ.

Đời này, cũng không tách ra nữa.

28. Chương 28

Sau khi trở lại Trường An, cuộc sống liên tiếp bận rộn chiếm cứ hầu hết thời gian của Trầm Lâu Đậu, ngày thành thân, từ ngàn chọn trăm chọn, trong trăm ngày có duy nhất một ngày lành là một tháng sau.

Thời gian một tháng quá mức ngắn ngủn, nhưng Tống gia cùng Uất Trì gia hai nhà đều hết sức chuẩn bị hôn sự, mà Trầm Lâu Đậu cả ngày bị người ta kéo qua đến, kéo lại chuẩn bị gả, nhiều việc đến độ không có thời gian rảnh suy nghĩ đến tột cùng Trầm gia sau này ra sao.

Kết cục của Trầm gia, cũng chỉ có một chữ thảm có thể hình dung.

Từ sau khi chuyện Trầm Lâu Đậu bị buộc gả truyền ra sau, mọi người ở Giang Ninh chán ghét Trầm gia chức phường, rất nhiều nhà giàu thậm chí khởi xướng câu Không dùng hàng dệt Trầm gia, trong khoảng thời gian ngắn, hàng hóa Trầm gia hoàn toàn không đường tiêu thụ, cho dù hàng giới bán rẻ cũng không có người muốn mua.

Trầm gia cũng như thế, bởi vậy người của hai nhà suốt ngày khắc khẩu không ngớt, trách tội đối phương, cảm thấy đều là lỗi của đối phương mới có thể tạo thành cục diện hôm nay.

Dựa vào danh vọng Uất Trì gia, tứ phương các nơi đều có người tới cửa chúc mừng hôn sự Uất Trì Tú.

Tổng Khải tuy rằng là một vị tướng nhỏ, nhưng hấn tùy tính không kể công, tính tình lại rất tốt, cũng làm cho các đại tướng quân đối với ông rất cảm mến, lễ vật đưa lên, nhiều đến mức Tổng gia đều nhanh không bỏ xuống được.

Lúc Uất Trì Tú đến Tổng gia tìm Trầm Lâu Đậu, nàng liền khẩn cấp kéo hấn xuất môn, suốt ngày vẫn không ngừng bị người ta chăm bẵm như một đứa trẻ, nàng cũng sắp chịu không nổi nữa rồi.

Đi trên đường cái, tuấn nam mỹ nữ tự nhiên khiến cho không ít người chú mục, người có chút mắt sắc, lập tức nhận ra bọn họ là Uất Trì Tú cùng Giang Ninh huyện quân Trầm Lâu Đậu sắp thành hôn.

Kỳ thật, cho tới nay, Trầm Lâu Đậu cũng chưa thực sự đi dạo trong thành Trường An, thật sự rất khó tin, một người ở Trường An ở gần hai tháng, ngay cả món ăn vặt nổi tiếng trong thành nhất là cái gì cũng không biết.

Chuyện này cũng không thể trách nàng, ai bảo sau khi đi vào Trường An, nàng đầu tiên là số khổ ở trong thành bốn ba chung quanh, tiếp theo Trần gia đuổi khỏi nhà, thời gian sau nàng đều tránh ở trong phủ Uất Trì, địa phương duy nhất lúc xuất môn đi qua là tòa mỹ mãn trấn kia mà thôi.

Vì thế, nàng mở to tròn mắt, bên đường thấy cái gì đều cảm thấy thú vị, cái gì đều cảm thấy rất vui, mà Uất Trì Tú cũng chịu nàng, mặc kệ nàng làm cái gì, đều chính là cười bồi ở bên người nàng.

“Oa, tướng quân đại nhân thực yêu thương phu nhân tương lai của ngài ấy a.....”

Một đám cô nương tụ cùng một chỗ, đồng thời hâm mộ nhìn đôi phu thê kia.

Nhìn kìa, Trầm tiểu thư cúi đầu chọn vật phẩm trang sức, Uất Trì tướng quân liền canh giữ ở một bên, chờ nàng chọn vừa lòng cao hứng mới thôi, nói cái gì cũng chưa nói, còn vẻ mặt sùng ái cứ mãi gật đầu.

Ăn thức ăn cũng thế, canh nóng là tướng quân đại nhân thổi nguội chút mới đưa cho nàng, đồ ăn vừa lên bàn, Trầm tiểu thư không cần động ngón tay, ngồi ở chỗ chờ, tướng quân đại nhân tự động liền giúp nàng chia thức ăn, như thế tự nhiên toát ra đủ loại che chở, nửa điểm đều không lừa được người, liếc mắt một cái có thể nhìn ra được tướng quân đại nhân có bao nhiêu yêu tiểu thư Trầm gia.

“Này, tướng quân đại nhân, không biết ngài có thiếu thiệp thất hay không?”

Trong đó một cô nương nhện không được bật thốt lên, nàng không cầu làm chính thê, chỉ cần có thể lên làm thiệp của nam nhân này, hấn là cũng thực hạnh phúc.

“Người nằm mơ đi thôi!” Chúng nữ đồng thời trợn trắng mắt liếc nàng một cái, trâm miệng một lời nói.

Câu chuyện tình yêu của Uất Trì tướng quân cùng Trầm tiểu thư, trải qua bao gian truân khổ sở, đã sớm truyền khắp toàn bộ Trường An thành, không biết có bao nhiêu người ủng hộ một đôi uyên ương này của bọn họ! Nếu ai dám chia rẽ bọn họ, xác định vững chắc là đang đối địch với tất cả dân chúng ở thành Trường An!

Cũng nhiều gin khổ như thế, bằng không Hoàng Thượng vốn dĩ còn có ý định, bằng lúc trước đại nhân tình mà ông ta cho Uất Trì Tú, để cho hấn cưới công chúa hấn là không thành vấn đề... Hiện tại xem nhóm dân chúng ủng hộ bọn họ như vậy, ông có muốn tứ hôn, khẳng định sẽ khiến cho bạo động, Hoàng Thượng nghĩ nghĩ, ông vẫn là đừng không có việc gì tìm phiền phức vào mình là tốt nhất.

“Ăn ngon sao?” Uất Trì Tú yêu thương dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán nàng, cười xem bộ dáng nàng tham ăn.

Trầm Lâu Đậu miệng cắn một ngụm lại một ngụm bánh bao thơm ngon, luyến tiếc nhả ra: “Muội chưa từng ăn qua bánh bao ngon như vậy nha!”

Bánh bao lớn như vậy, nàng chưa ăn qua, thật sự rất không giống người thường, mới làm cho nàng “Yêu thích không buông tay” như thế. Chỉ là cảm đến, còn có một mùi hương ngọt ngào xông vào mũi, một ngụm cắn đi xuống, trong miệng tự vị lại đầy đặc, hương vị ngọt ngào, thật sự là ăn quá ngon!

“Ăn chậm một chút, không có người tranh với nàng đâu.” Hấn yêu thương lắc đầu, sờ sờ mặt của nàng, thổi bát canh nóng đưa cho nàng.

“Ừ.” Bởi vì bánh bao thật sự ăn quá ngon, nàng hai ba miếng liền ăn sạch, còn muốn ăn tiếp.

“Bánh bao này ăn ngon như vậy, đợi lát nữa chúng ta mua mấy cái đem về cho cô, dưỡng cùng Uất Trì bá phụ ăn nhé.” Nàng tò mò nhìn gian đại tử lâu này buôn bán thật tốt! Đông nghẹt dưới lầu.

29. Chương 29

Bọn họ ngồi ở lầu 2, cho nên Trầm Lâu Đậu nhìn từ trên xuống, bên ngoài tử lâu còn có không ít người đứng bên ngoài!

“Đây là không có khả năng.” Chờ sau khi nàng ăn no, Uất Trì Tú mới nói.

“Vì sao?” Ừa? Trầm Lâu Đậu nhìn phía dưới, tiểu nhị từ tử lâu đi ra, một bên đối với người xếp hàng phát ra giấy trắng, phát tới khi trên tay giấy trắng không có, hần quay lại đối mặt với những người xếp hàng phía sau cười cười.

Một trận cảm thán vang lên, những người dưới lầu không lấy được giấy trắng đều phát ra thanh âm thất vọng, vài người vốn dĩ không cam lòng còn muốn chờ, nhưng sau khi điểm tiểu nhị khuyển bảo, cũng ừ ừ lý khai.

“Gian tử lâu này bánh bao một ngày chỉ bán hai canh giờ, hai trăm cái bánh bao bán xong rồi, cho dù là Hoàng Thượng muốn ăn, cũng phải chờ ngày mai thỉnh đến sớm.” Hần cùng với Trầm Lâu Đậu có thể có bánh bao ăn, là hần đã đặt trước một ngày, nếu không đã sớm bị tranh mua không còn, sao đến lượt bọn họ.

“Vì sao một ngày chỉ bán hai trăm cái?” Bán nhiều một chút không được sao? Tốt như vậy, bán nhiều một chút nhất định kiếm được nhiều tiền.

Uất Trì Tú liếc nhìn nàng một cái, “Chuyện này với chuyện nàng một năm chỉ có thể chức ra một bàn long chức giống nhau.”

Không dự đoán được hần nói như vậy, Trầm Lâu Đậu đầu tiên là sửng sốt, sau đó lộ ra một chút xấu hổ cười, “Chàng cũng biết?”

Kỳ thật nói cái gì bàn long chức khó tạo, hơn phân nửa đều là gạt người, đúng vậy, một phần là kỹ thuật đó tiêu tốn rất nhiều thời gian, nhưng một năm muốn làm ít nhất được năm bảy thành phẩm, nàng nhắm mắt lại cũng có thể làm

Tuy rằng Trầm Đông Thanh không phải phụ thân tốt, nhưng là thương nhân xuất sắc, hần nắm chặt ý tưởng thể nhân “Vật lấy hi vì quý”, cố ý một năm chỉ làm ra một món, cho dù có làm nhiều, cũng tuyệt không lấy ra bán, nói trắng ra, đây là phương pháp thương nhân kiếm tiền, cũng là cách phát tài của bọn họ.

“Lão bản tử lâu này chính là một cái chi nhánh ngân hàng ở Trường An, chủ tử tử lâu, ở trong quân chúng ta cũng rất có danh khí, chú kiếm thế gia Sở gia đến từ Tứ Xuyên.

Sở gia một thế hệ trước kia, chuyên môn vì quân đội đúc vũ khí, cho đến thế hệ này, Sở gia chỉ lo việc kinh doanh, một gã kinh thương thiên tài, hần chẳng những mở rộng phạm vi buôn bán của Sở gia, còn giao thiệp với những công việc kinh doanh khác, xem tử lâu này kinh doanh có bao nhiêu phát đạt, là biết hần có bao nhiêu thành công.” Uất Trì Tú nói xong, cũng nhớ đến vị bạn cũ kia.

“Chàng cùng hần giống như rất quen thuộc?” Trầm Lâu Đậu tò mò đi đến bên người hần, xem bộ dáng Tú ca nói, giống như cùng vị kinh thương thiên tài của Sở gia kia hiểu biết.

Hần gật gật đầu, mở miệng mới muốn nói gì, một bên một đạo thanh âm đã vang lên trước một bước –

“Đúng là rất quen thuộc.”

Trầm Lâu Đậu quay đầu vừa thấy, nhìn thấy bên cạnh đứng một đôi vợ chồng, nam tuấn mỹ, nữ xinh đẹp khả ái, phụ nhân bên người còn nắm một tiểu cô nương ước chừng ba, bốn tuổi, thập phần đáng yêu.

Hai nam nhân nhìn nhau, Uất Trì Tú đứng lên bước lên từng bước, hai người hào khí vỗ ngực ôm nhau, cảm tình xem ra thật sự tốt lắm.

“Rất cực cũng đến rồi, có thể cho người di động tôn giá đi vào Trường An, ta còn nghĩ thật sự là không đơn giản.” Uất Trì Tú cười nói.

Nam tử kia khí chất cùng hần có vài phần xấp xỉ cười: “Hôn lễ của người, sao ta dám không đến chứ? Tướng quân đại nhân.”

Lời này còn có ý tứ khác.

Uất Trì Tú vừa bực mình vừa buồn cười lắc đầu, “Thật sự là thích so đo, năm đó người thành hôn, ta vừa vận đến biên quan đóng quân, cũng không phải là ta cố ý không đi, chút việc nhỏ ấy người muốn để trong lòng đến bao lâu đây?”

“Cả đời.” Nam tử rất nhanh đáp trả hần, hai người lại liếc mắt nhìn nhau, rồi sau đó cao giọng cười to.

Quá trong chốc lát, Uất Trì Tú giới thiệu bọn họ cho Trần Lâu Đậu nhận thức.

Thì ra đôi vợ chồng này, chính là chủ nhân gian tửu lâu này, Sở Hòa Khiêm cùng Man Tiểu Nhu, còn có nữ nhi Sở Phù Nhu của bọn họ, bọn họ là cố ý đến Trường An tham gia hôn lễ của nàng cùng Uất Trì Tú.

Hai nam nhân kêu mấy bình rượu, bắt đầu nhàn thoai việc nhà, hai phụ nhân nhìn nhau, cũng đi theo các nam nhân cùng nhau tán phiếm nói đùa.

Trần Lâu Đậu ôm đôi má mịn màng đáng yêu của Sở Phù Nhu, nhin không được cứ mãi hôn lên đôi gò má phúng phính của cô bé tiểu oa nhi không chán ghét nàng đụng vào, đi theo nàng chơi tiếp, hai người thân qua, thân lại.

“Người thích oa nhi như vậy, chờ sau khi thành thân, người có thể tự mình sinh một cái để đùa mà.” Man Tiểu Nhu xoa bóp hai má phì nộn của nữ nhi, cười khanh khách nói.

Mặt nàng đỏ lên, thẹn thùng cúi đầu, “Này còn phải nói đến duyên phận.....” sau khi thành thân vợ chồng sẽ làm chuyện gì, bác sớm nói cho nàng, cũng bắt đầu dạy nàng một ít phương pháp bắt lấy tâm trạng phu.

Phong tục của thời Đường thập phần mở ra, đối với tình hình nam nữ, so với tiền triều càng lớn mật rất nhiều, nói đến việc khuê phòng, hơn phân nửa đều là rộng rãi tự nhiên.

“Yên tâm, vừa thấy đã biết người sẽ là mẫu thân tốt, Tổng tử nương nương sẽ thực nguyện ý đem đứa nhỏ đưa cho người.” Man Tiểu Nhu thật rất thích cô nương mềm mại trước mắt này, rất khó có thể nhìn thấy một đôi ánh mắt trong suốt như vậy, làm cho nàng nghĩ đến muội muội gả xa phương xa.

“Hy vọng như thế.” Trần Lâu Đậu quay đầu nhìn về người ngồi ở bên người liếc mắt một cái, cười ngọt ngào mật mật, một tay mơn trớn bụng mình, thật hy vọng có thể nhanh chút xuất hiện, đứa nhỏ của nàng cùng Tú ca. mặt

Uất Trì Tú thấy nàng nhìn mình cười ngây ngô, đưa tay nhéo nhéo của nàng, “Ngốc nghếch.” Nàng muốn làm nương, vậy hần sẽ suốt ngày lo lắng đề phòng, ai bảo nàng lại không biết chiếu cố chính mình như vậy.

“Ta nào có?” Vuốt ve tay hần, nhìn đến vợ chồng Sở Hòa Khiêm che miệng mà cười, nàng ngượng ngùng cúi đầu, ở dưới bàn, khéo léo phát tiết lên chân Uất Trì Tú.

Hần biểu hiện ra một bộ dáng rất đau, “Tha ta đi.” Diễn xuất phi thường phối hợp

Một bàn người bị hành động của hần làm cho cười, hạnh phúc rất đơn giản, đến từ hai trái tim yêu nhau thật sâu.

Mũ phượng nặng nề, mặc gả y hoa mỹ, Trần Lâu Đậu lẳng lẳng ngồi ở mép giường, cùng đợi.

Mặc quần áo tương tự, nhưng tâm tình của nàng cũng là hoàn toàn bất đồng, nhớ lại bi thương thống khổ đã qua, cũng giống trải qua một giấc mộng, mà nay tốt đẹp, đối nàng mà nói, cũng là giống một giấc mộng, một hồi mộng đẹp vĩnh viễn không muốn tỉnh lại.

“Tiểu thư, người có đói bụng không? Có muốn ăn chút điểm tâm hay không?” Mặc hồng sam vui sướng, Tiểu Lục cũng mặt mày hớn hởi, rót cục nạng đợi đến ngày mà tiểu thư thành thân rồi.

Nhẹ nhàng lắc đầu, trước mắt trần châu sở xuyên thành dây cũng đi theo chớp lên, làm cho Trần Lâu Đậu cảm thấy có điểm say, khối mũ phượng làm bằng vàng lơ sáng làm cổ nạng nặng trĩu gần như nhúc nhích không nổi.

“Ta không đói bụng.” Nàng khấn trương đến mức quên đã đói bụng.

“Tiểu Lục, sao còn gọi à tiểu thư? Phải gọi là Thiếu phu nhân.” Người săn sóc dâu liếc Tiểu Lục một cái, ra dáng “Người thực không hiểu quy củ”. Tân nương tử làm sao có thể lộn xộn? Nhất định phải đợi cho chú rể quan trở về mới được.

Tiểu Lục phun thè lưỡi, không dám lại nói lung tung nữa, ngoan ngoãn đứng ở một bên làm rối gỗ. Nàng hôm nay đã cao hứng sắp bay lên trời rồi, không nghĩ tới tiểu thư xuất giá, còn nhớ rõ muốn nạng cùng nhau đến đây, vì thế, nạng đã mừng rỡ ba ngày đều ngủ không được.

Nhìn sắc trời một lần nữa, những chỉ mới giữa trưa thôi, tối thiểu cũng chờ đốt đèn, chú rể quan mới có thể vào cửa.

Trong lúc người săn sóc dâu nghĩ như vậy, cửa tân phòng đóng chặt bất chợt được đẩy ra.

“Tướng quân đại nhân?” Người săn sóc dâu kinh ngạc nhìn người tới.

Ngồi ở trên giường, hai tay Trần Lâu Đậu nắm chặt, khăn trương khinh thờ phì phì, không nghĩ tới..... Tú ca nhanh như vậy đã vào phòng?

Uất Trì Tú mặc hồng áo măng bào, đầu thắt dây đỏ, trước ngực còn cột một viên đồng tâm kết, hẳn cho rằng nhìn thực ngạc. Nhưng ngạc thì ngạc, hôm nay là ngày tốt, hẳn vẫn rất vui vẻ.

“Đại nhân, thời điểm còn chưa tới mà!” Người săn sóc dâu lại nói.

“Đều đi xuống đi.” Hắn khoát tay, đã sớm cùng mười sáu vệ các tướng quân nói chuyện xong rồi, nếu ai kéo dài hẳn vào động phòng, vậy chờ ngày sau gặp nhua trên giáo trường đi.

Cho nên, còn lại mười lăm vị tướng quân, người người đều sờ sờ mũi, nghĩ rằng quên đi. Đánh là không cần thiết thất bại, nhưng thắng được hẳn là cũng không thật tốt quá, chỉ cần nhìn trên người Ngụy Tề còn quần vải trắng cũng đủ biết.

“Đại nhân, còn có.....” Người săn sóc dâu bưng bàn đi vào bên người Uất Trì Tú, còn muốn dài dòng, hẳn đột nhiên giơ lên một tay ngăn lại, xuất ra hồng bao phóng tới trên tay nàng

30. Chương 30

Người săn sóc dâu vui vẻ cầm hồng bao đi, cuối cùng xoay người hét to nha hoàn trong phòng đều cùng nhau rời đi.

Uất Trì Tú xem các nạng rời đi phi thường nhanh, cười cười, thật sự là thấy tiền sáng mắt, cầm tiền bỏ chạy nhanh như bay.

Hắn đi đến bên giường, lẳng lặng nhìn tân nương tử, lòng tràn đầy yêu say đắm như sắp lao ra ngực, không nghĩ tới chỉ nhìn nàng như vậy, hẳn liền cảm thấy thực thỏa mãn.

“Tú ca, đầu ta thực nặng, chàng mau một chút.” Trần Lâu Đậu vốn dĩ muốn giống như tân nương tử, thẹn thùng cúi đầu, chờ đợi trượng phu tiến lên xốc lên hồng khăn trùm đầu của nàng, nhưng đầu nàng sắp ngẩng không nổi nữa, Tú ca còn đứng ở một bên bất động như núi, nạng đành phải nhỏ giọng thúc giục một chút.

Uất Trì Tú tươi cười rạng rỡ, cũng không để ý đến tân nương tử thẳng tính như vậy, hẳn duỗi tay nâng khăn trùm đầu nàng lên, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc xinh đẹp tuyệt trần kia. Hôm nay, hai gò má của nàng ứng hồng nhàn nhạt, môi điểm hồng, càng quyến rũ phong tình hơn hẳn ngày thường làm hắn nhìn đến ngơ ngác.

Trầm Lâu Đậu mắc cỡ đỏ mặt, nàng có thể cảm nhận được lửa nóng từ ánh mắt Uất Trì Tú, nhất tưởng đến chuyện sẽ xảy ra trong chốc nữa, nàng càng thẹn thùng đến ngay cả đầu ngón chân đều cong lên.

Ánh mắt từ mặt của nàng dời xuống, đi vào trước ngực của nàng, vừa thấy đến khối kim trong ngực nàng, hẳn thật sự rất khó không cười, bởi vì trên kim bài cư nhiên viết “Tặng huyện quân Giang Ninh”, phía dưới còn thêm chú viết –“Trần Trần hai nhà không bán ra được chút gì”.

Lão thiên gia a! Dân chúng huyện Giang Ninh thật đúng là thú vị! Ha ha ha ha.....

Lúc hẳn vừa mới bái đường vẫn chưa nhìn kĩ, trách không được một đồng mọi người cười không ngừng.

Không khí kiêu diễm đều bị nụ cười sáng khoáy của hẳn phá hủy, Trầm Lâu Đậu mặt nhăn mặt nhăn mũi, không đợi hẳn, tự mình đưa tay tháo mũ phượng xuống, lại đưa tay nhìn thấy khối kim bài lóe sáng kia.

“Cười cười cười..... Chán ghét!” Nàng đưa lưng về phía hẳn, bắt mẫn lẩm bẫm.

Uất Trì Tú thấy nàng tức giận, từ phía sau ôm thắt lưng của nàng, tựa vào trên người nàng, “Đừng tức giận, hôm nay là ngày vui, không thích hợp tức giận.” Tuy rằng rất buồn cười, nhưng tối nay muốn được ôm ai đó, thì tốt nhất nên ráng nín nhịn một chút vậy.

Trầm Lâu Đậu kỳ thật cũng thực bất đắc dĩ, lúc nàng nhận lấy khối kim bài này, vốn dĩ cũng cuống tiếu không ngừng, nhưng sau đó cô cô lại nói muốn nàng lúc xuất giá mang ở trên cổ! Nói cái gì rất nhiều người ở Giang Ninh cũng đến đây, không mang lên sẽ thất lễ..... Bởi vậy, trên đường theo hẳn ra cửa phòng Tổng phủ đến gõ vào tân phòng Uất Trì phủ, đã nghe không biết bao nhiêu tiếng cười.

“Nàng thay bộ xiêm y thoải mái đi, ăn vài thứ, tối nay ta sẽ trở lại.”

Nàng buồn bực quay đầu nhìn hẳn, “Chàng muốn đi đâu?” Không phải đã vào xôn, còn muốn đi đâu?

Uất Trì Tú bóp cái mũi nhỏ của nàng, nhắm ngay môi của nàng hôn sâu, một hồi lâu sau mới buông nàng ra, “Bên ngoài còn có tân khách! Hoàng Thượng cùng một ít vương công đại thần đều còn ở đây, ta không thể ở trong phòng lâu lắm.” Là vì nhớ nàng, hẳn mới tiến đến xem một chút.

Hẳn biết Hoàng Thượng cùng một ít lão thần, cũng không có ý định để hẳn tiến vào đêm động phòng hoa chúc đơn giản như vậy, Hoàng Thượng thậm chí còn dẫn theo hơn mười đại thần nổi danh uống rượu không say, hạ quyết tâm muốn cho hẳn mềm nhũn khi bước vào tân phòng.

May mắn hẳn không ngu ngốc, cũng tìm hơn mười người bạn thân cũng thuộc hàng uống rượu cực giỏi đến chặn rượu để xem ai lợi hại hơn ai.

“Được.” Nghe hẳn nói như vậy, Trầm Lâu Đậu ngoan ngoãn gật đầu, dù sao nàng có thể thoát khỏi bộ xiêm y nặng nề này là tốt rồi.

Uất Trì Tú thấy nàng đáng yêu nghe lời như vậy, nhịn không được lại ở trong phòng cùng nàng vành tai và tóc mai chạm vào nhau một hồi lâu, thẳng đến Ngụy Tề vọt tới tân phòng tìm người, hẳn mới tâm không cam lòng tình không muốn theo hẳn ly khai.

Vẫy vẫy tay, Trầm Lâu Đậu vui vẻ đưa tiễn trượng phu, chờ bọn hẳn đi xa, nàng nhìn mỹ thực món ngon trên bàn rực rỡ muôn màu, khóe miệng nhếch lên, ha ha.....

Chúc quang phản chiếu, tân phòng trên bàn một mảnh bừa bãi, chỉ còn lại có một đôi nền long phượng là còn hoàn hảo như lúc ban đầu – không đúng, ngọn nến cũng cháy hơn một nửa, không tính hoàn hảo.

Uất Trì Tú cả người đầy mùi rượu, bước chân tập tễnh đi vào giường, chỉ thấy trên giường đã có một vị tiểu mỹ nhân nằm co vù vù ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, môi mọng cũng đỏ ửng, rất là mê người.

Tư thế ngủ của tiểu mỹ nhân không phải tốt lắm, một cái xoay người, đem chăn đá văng ra một nửa, lộ ra dáng người nàng giấu ở chăn phủ gấm.

Chăn phủ gấm, tiểu mỹ nhân chỉ mặc một chiếc áo lót, hai chân trắng nõn mềm mại thế nhưng cái gì cũng không có mặc, hai chân như ẩn như hiện..... Làm cho người xem huyết mạch sôi sục, cả người lửa nóng.

Đi theo, tiểu mỹ nhân vòng vo nửa vòng, cái chân nhỏ cũng đề lên trên chăn, cái mông tròn bóng đều lộ ra ngoài.....

Đủ! Người tới quyết định đây là khả năng nhẫn nại cực hạn cao nhất mà hần có, hần liền vội vã thoát hết quần áo trên người mình, bỏ nhào vào trên giường.

Nằm ở trên giường Trầm Lâu Đậu ngủ rất ngọt ngào, buổi chiều ăn uống no đủ sau, nàng thấy trên bàn hần là rượu lễ hợp cần chồng cùng nhau uống, tâm ngứa khó nhịn, nhịn không được trộm uống mấy ngụm, ngọt ngào, còn có mùi nho thơm ngát, kết quả càng uống càng cảm thấy uống thật ngon, cả bầu rượu đều bị nàng uống sạch.

Tiểu Lục chậm rãi bước vào, nhìn thiếu phu nhân say đồ, toàn bộ choáng váng, nhưng nàng thực thông minh đem thiếu phu nhân lột sạch sẽ, để cho thiếu gia buổi tối dễ làm việc, nhưng nếu cởi sạch lại sợ thiếu phu nhân nhiễm phong hàn, nghĩ nghĩ lại giúp nàng mặc vào nhất kiện áo lót, không nghĩ tới này chó ngáp phải ruồi, làm cho Uất Trì Tú quả thực chính là dục hỏa đốt người.

Ngủ thẳng một nửa, Trầm Lâu Đậu đột nhiên cảm giác được trên người giống như có cái gì đang di động, ẩm ướt, ram ráp, nóng nóng... Nàng không phải thoải mái mà giật giật, một cổ trọng lực lại bài sơn đảo hải đánh úp về phía nàng.

Nàng mở đôi mắt buồn ngủ mơ màng, nhìn thấy Uất Trì Tú đang nằm ở trên thân thể của nàng, hơn nữa đầu lưỡi không an phận liếm nụ hoa trước ngực nàng, nàng cả kinh, trong đầu hiện lên rất nhiều lời mà cô đã từng dạy, biết hành động hiện tại của hần chính là “Viên phòng”.

“Tú ca?” Nàng cũng không phát hiện tiếng nói của mình ngọt ngào như tiếng rên rỉ, cảm nhận được bàn tay to của hần lướt qua thắt lưng của nàng, nhẹ vỗ về chỗ tư mật làm người ta ngượng ngùng.

“Lâu Đậu, Lâu Đậu của ta.” Kịch tình khó nhịn, Uất Trì Tú chỉ có thể bằng vào bản năng sử dụng, hôn lên toàn thân của nàng, đem nhiệt tình nhất tịnh lấy bệnh cho nàng.

Nến đỏ càng không ngừng nhảy lên, phản chiếu hình ảnh bên giường, chỉ thấy hai đạo thân ảnh gắt gao hòa cùng một chỗ, tiếng rên rỉ yêu kiều, thanh càng gằm nhẹ không ngừng vang lên, phổ thành một khúc nhạc tình làm người ta mặt đỏ tim đập.

Vượt qua lúc ban đầu đau đớn, chỉ còn lại nhiệt liệt triền miên, toàn tâm toàn ý tình yêu trao đổi, ở luật động cuối cùng, Uất Trì Tú đem sở hữu chính mình đều giao cho nàng, tràn đầy không chút nào giữ lại, mà hai chân Trầm Lâu Đậu gắt gao cuốn lấy thắt lưng hần, đón nhận tất cả của hần, nhịn không được cảm động đỏ mắt, nhìn nam nhân nàng yêu sâu nhất trước mắt, cũng là bầu trời duy nhất của nàng từ nay về sau

“Lâu Đậu, Lâu Đậu ta yêu nhất.” Cúi đầu, Uất Trì Tú thật sâu dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn ẩm ướt của nàng, nhẹ nhàng thổ lộ yêu ngữ chôn dấu trong lòng đã lâu.

Nước mắt chảy xuống, nàng rất cực đợi được những lời này, nàng ôm chặt hần, môi đỏ mọng khê mở, “Chàng cũng là người mà ta yêu nhất, Tú ca, chúng ta vĩnh viễn không rời.”

Uất Trì Tú chậm rãi, thận trọng gặt đầu, hôn lên đôi môi mềm mà hần yêu nhất, đem lời nói hòa tan vào trong miệng nàng –

“Vĩnh viễn.....”

Yêu nhất Tiểu Tú ca, hội vĩnh viễn vĩnh viễn bồi ở bên người Tú ca.

31. Chương 31: Kết Thúc

“Nương, nương, làm sao bây giờ?” thanh âm áp lực từ một gian phòng truyền đến, trong thanh âm hỗn loạn tiếng khóc.

“Suyt, đừng khóc, chúng ta vụng trộm đem nó đến hậu viện tẩy thì tốt rồi.” Một tiếng nói mềm mại an ủi hần như vậy.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng vốn dĩ đóng chặt chậm rãi mở ra một góc, một cái đầu ló ra, cái đầu kia khê nhìn quanh quất, xác định bốn bề vắng lặng, sau đó mới lạng lẽ mở ra cửa phòng đi ra.

Đi ra cửa phòng là một vị phụ nhân mặc quần áo vàng nhạt, đôi mắt nàng trong veo như nước chung quanh xem rồi lại xem, rồi sau đó đối với trong phòng ngoắc: “Nhanh chút, không có người a.” Nàng thì thầm nói.

Trong phòng truyền đến một trận thanh âm tất tất tốt tốt, tiếp theo, một tiểu nam hài đáng yêu trong tay đang cầm một đoàn màu trắng gi đỏ đi ra, đi lại có chút tập tễnh, có chút cố hết sức đi vào bên người phụ nhân xinh đẹp.

Phụ nhân xinh đẹp cùng tiểu nam hài giống như ăn trộm, hai người một đường lén lút đi vào giếng nước trong hậu viện, mỹ phụ nhân cố hết sức tha đến một cái đại mộc dũng, thở hồng hộc đặt ở bên cạnh giếng nước.

Tiểu nam hài lập tức cầm trong tay gì đó hướng mộc dũng nhất quăng, vừa nhấc đầu, thấy mỹ phụ nhân vất vả mức nước đi lên, liền nhu thuận tiến lên hỗ trợ.

Hai người một trước một sau quần quật một hồi lâu, thật vất vả mới mức được nước vào mộc dũng, mỹ phụ nhân xắn tay áo, bắt đầu cầm lấy khăn màu trắng trong mộc dũng chà xát lại tẩy, mà tiểu nam hài cười hài, nhảy vào mộc dũng vừa nhảy lại vừa đập, đem miếng khăn màu trắng giặt thật sạch.

“Nương, không có người biết ạ?” Tiểu nam hài cúi đầu, cầm lấy ống tay áo mỹ phụ nhân hỏi.

Mỹ phụ nhân khoát tay, “Sẽ không.” Nàng đầu đầy mồ hôi, kết cục của việc không thói quen làm việc, chính là hai tay chà xát đau quá, thắt lưng đau thế nào ấy.

Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn tiểu nam hài vốn uể oải thế này mới có chút sáng rọi, biết sự tình sẽ không sáng tỏ, hẳn yên tâm, thanh danh của hắn sẽ không bị hủy bởi tấm khăn trải giường này.

Mỹ phụ nhân yêu thương sờ sờ mặt tiểu nam hài, “Tốt lắm, đã sạch rồi, còn lại giao cho nương, con đi chơi đi.” Lấy ra khăn tay, nàng cẩn thận đem mồ hôi lau khô giúp con, miễn cho gió thổi qua liền nhiễm phong hàn.

Tiểu nam hài đỏ mặt, vui vẻ nhận mẫu thân ôn nhu che chở.

“Đi chơi đi.”

“Vâng!” Gật gật đầu, tiểu nam hài xác định bí mật sẽ không bị biết, vô cùng cao hứng đi tìm bạn hắn chơi đùa.

Mỹ phụ nhân nhìn bóng dáng hắn chạy xa, ôn nhu cười, quay đầu nhìn đến tấm khăn trải giường, thật sâu thở hắt ra, nàng ôm khăn dẫm nước càng trở nên thêm nặng nề đi đến sào phơi bên cạnh, nhưng sào trúc rất cao, mỹ phụ nhân đành phải nhón mũi chân, muốn đem khăn trải giường giặt lên sào.

Đột nhiên, nàng dưới chân vừa trượt –

“A!” Kinh hô một tiếng, nàng nhắm chặt hai mắt, chờ rơi khi đầu đón xuống đất, nhưng một đôi cánh tay hữu lực đúng lúc gắt gao ôm lấy thắt lưng của nàng, mềm nhẹ giúp đỡ nàng.

Cảm giác kia quá mức quen thuộc, mỹ phụ nhân chậm rãi mở mắt ra, quả nhiên thấy hé ra khuôn mặt quen thuộc, nàng không khỏi cười khan vài tiếng. Trượng phu của nàng không biết từ chỗ nào xông ra, đang cười nhìn nàng.

“Ta không phải cố ý.” Mỹ phụ nhân phun thè lưỡi, làm nũng ôm lấy thắt lưng trượng phu, kỳ vọng hắn có thể không cần tức giận.

“Mang đứa nhỏ còn không an phận như vậy.” Nam tử tuấn dật ôm nàng cười bất đắc dĩ, nhéo cái mũi của nàng, nho nhỏ trừng phạt nàng một chút.

“Tú ca, chàng đã thấy?” Mỹ phụ nhân, cũng chính là Trầm Lâu Đậu, nghi hoặc hỏi hắn.

Uất Trì Tú cười, buông lỏng tay ra, cầm lấy khăn trải giường đã giặt được một nửa trên sào trúc, dễ dàng giải quyết nó. “Lúc nàng cùng Hàn nhi ra khỏi phòng, ta đã đi theo phía sau nàng. Hàn nhi đá dẫm sao?” Lời tuy là câu hỏi, ngữ khí lại là khẳng định.

Nói đến con, thật sự là làm Uất Trì Tú cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười, con sau khi sinh ra, cũng rất thích kề cận nương của nó, làm cho nương hắn chậm chạp không mang đứa nhỏ thứ hai, hai tháng trước,

Lâu Đậu thật vất vả có thai, hẳn rớt cục đem con đá ra cửa phòng, không được tiếp tục quán quít lấy thê tử hẳn, làm cho nàng quá mức mệt nhọc.

Không nghĩ tới con mới ngủ một mình không đến bảy ngày, cứ nhiên trộm đá dầm! Còn không dám để cho người ta biết, sợ bị hủy anh danh nhất thế của nó. Xuy, xú chỉ một đứa con nít, muốn anh danh gì chứ?

Còn làm phiền nững nịu thê tử hẳn làm việc cực nhọc, ngồi xồm trên đất chà xát giặt giũ, vì giúp xú tiểu tử kia thu thập.

“Chàng biết? Trăm ngàn lần đừng nói ra, Hàn nhi cảm thấy thực mất mặt.” Trầm Lâu Đậu vội vàng nói.

Tú ca luôn luôn là anh hùng trong lòng con, nếu như bị anh hùng trong lòng biết chính mình đá dầm, vậy đối với con nhất định là đả kích rất lớn.

Chuẩn bị xong những thứ lật vạt đó, Uất Trì Tú dắt tay thê tử nhỏ bé, mang theo nàng bắt đầu tản bộ, “Ta biết.” Giận thì giận, nhưng con hẳn từ nhỏ cực sĩ diện, làm cha như mình sao có thể để con xấu hổ được chứ?

Trầm Lâu Đậu tò mò nhìn trượng phu, “Sao chàng biết Hàn nhi đá dầm?” Tẩy sàng đan có rất nhiều giải thích, đá dầm cũng không nhất định là lý do duy nhất.

Uất Trì Tú liếc mắt nhìn nàng

“Không phải nàng đã xem nhật kí của nương ta, còn không biết?”

Nàng đầu tiên là sững sốt, rồi sau đó cười ha ha. Thì ra trượng phu của nàng đã sớm biết bà bà đưa từng chuyện từng chuyện lsc hẳn còn nhỏ ghi lại không sót một chút gì.

“Thì ra, nam hài Uất Trì gia đều sẽ như vậy a.....” Tiếng nói ngọt ngào hòa cùng tiếng cười vang lên.

Một thanh âm khác trầm mặc một chút, rồi sau đó nói: “Có thể đúng, bởi vì bà nội ta từng ôm khăn trải giường trộm khóc nói với ta..... Cha ta cũng từng như vậy.”

“Ha ha ha ha.....”

Tiếng cười ngọt ngào đó càng ức chế không được, đã đi thật xa còn vang mãi không ngừng.....

End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-tuong-cuop-co-dau>